

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

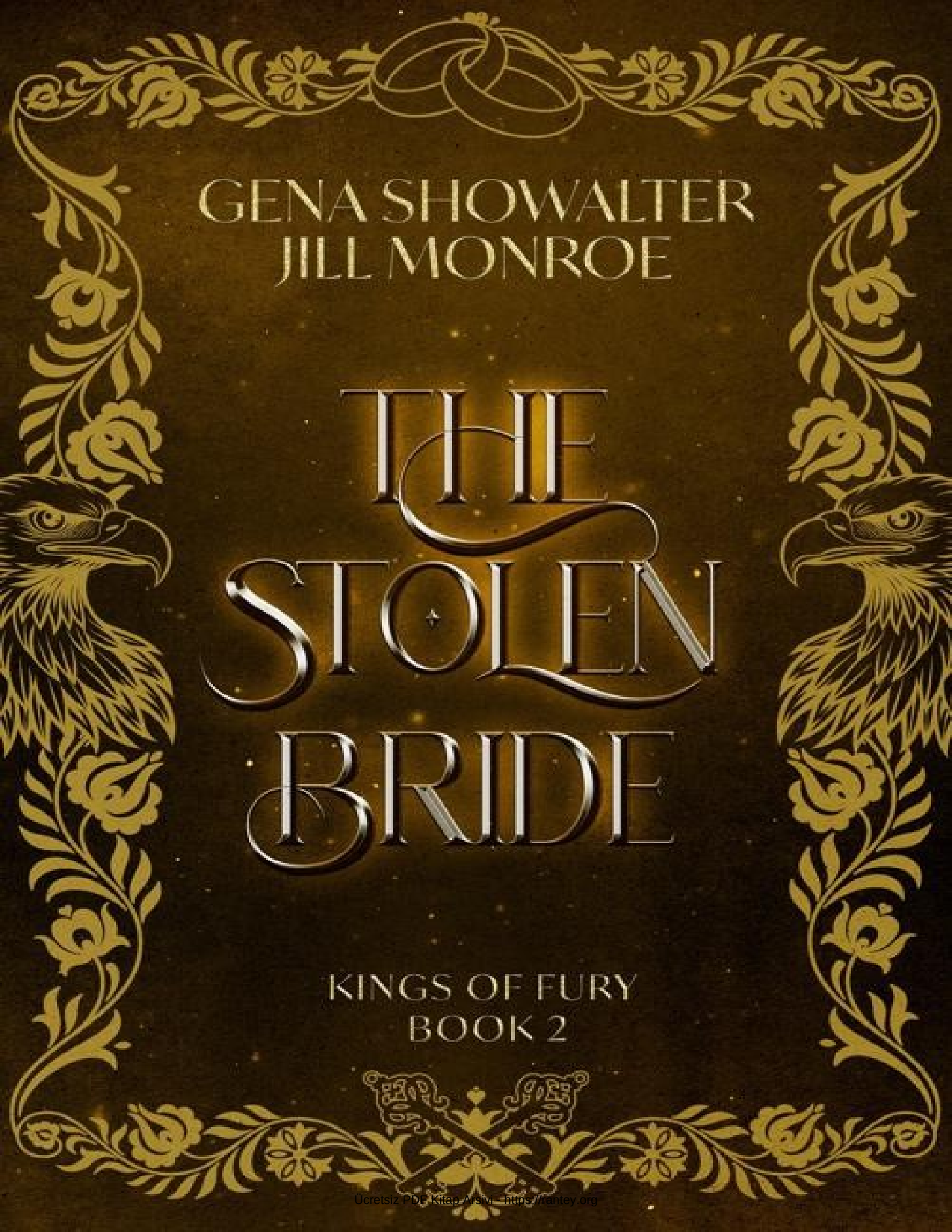
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GENA SHOWALTER
JILL MONROE

THE STOLEN BRIDE

KINGS OF FURY
BOOK 2

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

6TOLEK QRIDE

KI NG S OF FURY

İKİNCİ KİTAP

GEHA SHOWALYER

JILL ŗtOHROE

Telif Hakkı© 2025 Author Talk Media LLC tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, 1975 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

FBI Korsanla Mücadele Uyarısı: Telif hakkıyla korunan bir eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Parasal kazanç olmaksızın yapılan telif hakkı ihlalleri de dahil olmak üzere, suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve para cezası ve federal hapis cezası ile cezalandırılır. Telif hakkıyla korunan bir eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Cezai telif hakkı ihlali federal kolluk kuvvetleri tarafından soruşturulur ve beş yıla kadar hapis ve 250.000 dolar para cezası ile cezalandırılır.

Kapak Naomi Lane tarafından

hazırlandı Düzenleme AZ

Editing tarafından yapıldı

Bölüm Başlığı DepositPhotos aracılığıyla Seamartini
tarafından Süs Kırıkları DepositPhotos aracılığıyla
marish tarafından Cheryl ve Heather'a Özel Teşekkürler!

GOKTEKT3

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Gena Showalter Hakkında](#)

[Ayrıca Gena Showalter](#)

[Taraından Jill Monroe](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Jill Monroe](#)

CHAPTER 9KE

"Evcil hayvanınızın kötü saç gününü patili bir moda ifadesine

dönüştürüyorum!" Clover Deering,
Her Hayvanın Kürklü Hissettiği
Fur-Ever Pet Spa'nın Sahibi!

I vitrinimdeki AÇIK tabelasını kapalıya çevirmek için uzandım ve yanlışlıkla saatlerdir durmadan çalan zili fırçaladım. Ne gündü ama. Bir Alman kurdu öğle yemeğimi çaldıktan sonra bacağıma işedi. Bir İran köpeği jilet gibi keskin pençeleriyle kollarımı parçaladı -artık törpülendi, teşekkürler- ve bir Pomeranian son sinirim yıpranana kadar havladı.

Onarım.

Belim ve ayaklarım ağrıyordu ve yorgunluk vücudumdaki her kası doyuruyordu. Islak köpek kokuyordum. Daha da kötüsü, uzun zamandır bir şey yememiştim -neredeyse tam iki saattir!- ama şu anda bir sandviç bile hazırlayamayacak kadar yorgundum. Sınırıma ulaştığımı kanıtlıyordu.

Dipsiz bir kuyu olan midemi doldurmaya çalışmak en sevdiğim ikinci hobimdi. Birincilik onuru ihtiyacı olan hayvanları kurtarmaya aitti. Kariyer olarak tımarcılığı seçmemin birçok nedeninden biri de buydu.

Fur-Ever Pet Spa'yı çok sevdim ve soluk mavi duvarda asılı çerçeveli işletme sertifikasına sadece gülümseyebildim. Dükkânın ilk dekorasyonu. Memleketim Aurelian Hills, Georgia, harika girişimci ikamet kredileri sunuyordu ve ben de bundan faydalanarak evcil hayvan spa'sını sıfırdan inşa etmiştim.

Midem homurdanıyor, açlığını unutmama izin vermiyordu. Tamam, işlerimi bitirip duşumu aldıktan sonra Daisy's'e sipariş verecektim. Alman Çoban Köpeği'nin sahibi bana cömert bir bahşış vermişti, bu yüzden suçluluk duymadan savurganlık yapabilirdim.

Hızımı artırarak çıkış bankosunu dezenfekte ettim, kalan tüm ikramları bir torbaya koydum ve kalan tüyleri süpürdüm. Bunu yaptıktan sonra banyo alanını hortumla yıkadım ve kullanılmış havluları ve rahat battaniyeleri arkadaki endüstriyel yıkayıcıda yoğun bir temizlik döngüsünden geçirdim. Sabahleyin kurutucuya gideceklerdi.

Güne dağınık bir dükkânla başlamak her zaman kaçırdı. Memnun bir şekilde ışıkları kapattım ve ikinci kata çıkan ahşap merdivenlere yöneldim. Burası benim özel inziva yerimdi ve binayı satın alma sebebimdi. İş ve ev olarak çifte görev yapıyordu.

Uzun ve sıcak bir duş ağrılarımı dindirmeye yetmedi. İkinci el olarak aldığım bakım masasının hidroliği yine çalışmayı durdurmuş, müşterilerimi istasyona sadece fiziksel gücümle kaldırmak zorunda kalmıştım. Şükürler olsun ki görüldüğümünden daha güçlüydüm, ama öyle bile olsa. Eyvah.

Kokulu bir buhar bulutunun önünde banyodan çıktım ve gömme dolabıma girdim. Yaz tüm hızıyla devam ederken, bir atlet ve şort giydim, ardından Daisy's'i aramak niyetiyle gömme şifonyerin üzerindeki şarj yuvasından telefonumu aldım. Oh. İki yeni sesli mesaj ve bir mesaj.

Önce mesajı kontrol ettim ve dişlerimi sıktım. Benjamin'den, eski nişanım.

Benjaboy: En sevdiğim oyunumu senin evinde bıraktım. Yarın uğrayıp alırım.

Ben de cevap verdim:

Hayır. Burada istenmiyorsun. Numaramı sil.

Altı ay önce ayrılmıştık. Eğer oyundan gerçekten keyif alsaydı, çok daha önce bittiğini fark ederdi. Ayrıca, onu görmek istemiyordum. Her etkileşim bana başarısızlıklarımı hatırlatıyordu. Binlerce tehlike işaretini nasıl görmezden geldiğimi, onu mutlu etmek için elimden geleni yaptığımı ama aslında onu hiç mutlu edemediğimi. Her zaman gerçek, hakiki aşkı arzuladığımı nasıl da unutmuştum. Ailemin paylaştığı türden. Bunun yerine, çaresizliğime yenik düşüp mutlu olmak için

koşullu sevgi için. Sürekli bir parçam eksikmiş gibi hissetmeme şaşmamalıydım.

Metin dizisinde üç küçük nokta belirdi ve Benjamin'in cevabını bekleyerek iç çektim. Zorlu bir cevap olacağı kesindi. En azından cevap vermek için her zamanki gibi üç gün beklemiyordu.

Benjaboy: Senin kalbin saf buz, Clo. Bizi kıran da bu oldu. Bunu biliyorsun, değil mi?

Vay canına. Oraya gitmekte hiç tereddüt etmedi. Sözde duygusuzluğum (eski) en iyi arkadaşımın aldatmak için bahanesiydi. Kabul ediyorum, çok etkileyici bir insan değildim. Ama duygularımı bastırmak kendim de dahil olmak üzere herkes için bir hediye idi! Onun yanında sadece bir kez kendimi bırakmıştım ve o da haftalarca benden korkmuş gibi davranmıştı.

Benjamin'la ilgili düşünceleri zihnimin gölgeli bir köşesine iterek sesli mesajları dinledim. İptaller. Bir iç çekiş daha geldi. Bugünkü müşteri akınına rağmen işler geçen yıl yavaşlamıştı ve kredi geri ödemelerimde geri kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Her kuruş önemliydi.

Tamam, bu gece Daisy's yok. Hayal kırıklığımı bastırarak - rica ederim dünya! - toparlanmak için elimden geleni yaptım. Mutfakta biraz peynir ve kraker vardı. Belki fıstık ezmesi kavanozumu da bitirirdim.

Telefonumu şarj cihazına geri koydum. Uzun zamandır beklediğim bir mesaj ya da alamayacağım bir arama umuduyla yanımda taşımam için bir neden yoktu. Ailem gitmişti ve başka bir ailem yoktu. Benjamin ayrılıkta tüm arkadaşlarımızı kazanmıştı. Şimdi fark ediyorum ki bu bir lütf. Hiç arkadaşım olmaması kötü arkadaşlardan daha iyiydi.

Dolaptan çıkarken ıslak saçlarımı ördüm. Uzanıp gözlerimi kapatana kadar otuz saniye geçti ve bir anda durdum. Bir adam. Siyah bir tişört, deri pantolon ve savaş botları giymiş kocaman bir adam. Kemanımı çalmaktan keyif aldığım lacivert koltukta, benden sadece birkaç adım ötede oturuyordu.

Bruiser, en sevdiğim votkadan bir bardak yudumlarken, üstüne örtülmüş rahat örgü şalın kenarıyla oynadı. Büyükanнемden kalan son votkayı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Merhaba, Clover."

"Üristen!" Macar annemin en sevdiği ifade ağzımdan döküldü. Damarlarımdan hem kaynar sıcak hem de buz gibi soğuk bir öfke aktı ve ellerimi yumruk yaptım. Bazı insanların kaç ya da savaş tepkisi vardı. Bense sadece savaşma tepkisine sahiptim.

Ancak, saniyeler içinde öfkem hafif bir ve biraz da dehşete dönüştü. Yıllar boyunca kendimi her türlü güçlü duygu dalgalanmasını otomatik olarak bastırmak üzere eğitmişim. Bu süreç beni her zaman başkasının derisini giymişim gibi hissettiriyordu.

"Bana meydan okuma," dedi adam, olabildiğince soğukkanlı bir şekilde. "Canavarım bundan hoşlanmayacak."

Onun sözde canavarı hakkında anlamsız sorular sorarak vakit kaybetmedim ve kaçmadım. Evime girmenin ve votkamı içmenin bedelini ödeyecekti. Ona yaptığı hatayı öğretmek için tekme attım, kendini beğenmiş suratını hedef aldım, tıpkı ucuzluk bodrumundaki savunma dersinde öğrendiğim gibi.

Ow, ow, ow! Taş gibi sert çenesi neredeyse kemiklerimi kırıyordu. Ayakkabı giymediğimi unutmuşum.

Bu arada, darbeyi sanki yanağını okşamışım gibi karşıladı. İkinci darbeyi durdurmak için kıpırdamadı bile. Hayır, votkadan bir yudum daha aldı.

"Bu çok iyi," diyerek kadehimi kaldırdı.

"Biliyorum," diye homurdandım tökezleyerek geri döndükten sonra.

Tamambelki de

Koş.

Evet, evet. *Koş!* Topuklarımın üzerinde döndüm ve koştum - hayır. Onun sert bedenine çarptım ve geriye doğru sektim. Ama. Nasıl bu kadar çabuk önüme geçmişti?

"Sana meydan okumamanı söylemişim," diye homurdandı ve bir adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi sildi.

"Deli bir adama meydan okumakla tehlikeli bir durumdan kaçmak aynı şey değil." Geri çekilirken, onu savuşturmak için kollarımı uzattım.

Beni takip etti. "Sanırım haklısın. Hâlâ kızgıyım."

"Kimsin sen? Neden buradasın?" Dizlerimin arkası az önce boşalttığı sandalyeye çarptı ve yere düştüm. "Kim olduğumu nereden biliyorsun?"

Ofladım.

Kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana zarar vermek gibi bir planım yok. Sakin ol."

"Evet. Davetsiz bir misafirin varlığına inanmak yapılacaklar listemde yok." Bekle. Onu tanıyordum. Aslında *tanımıyordum* ama daha dün haberlerde görmüştüm. Malachi Cromwell, eski bir futbolcuyken inanılmaz çalımları, yenilmez hızı ve çapkın cazibesıyla tanınan bir aksiyon filmi yıldızına dönüşmüştü. Amerika'nın dört bir yanındaki kadınlar onun kasları ve mükemmel yüzü karşısında eriyordu.

Omuz hizasında, hafif dalgalı kahverengi saçları, yoğun kirpikli, tehdit dolu kehribar rengi gözleri ve kesilmiş sakalının gölgelediği inatçı bir çeneyi çerçeveliyordu.

"Konuşacağız," dedi, tartışmaya izin vermeyen kesin komutuyla.

Kim olduğu ya da hangi tonda konuştuğu umurumda değildi. Sohbet etmekle hiç ilgilenmiyordum. "Tabii, tabii." Bakışlarımı bir silaha çevirdim, herhangi bir silaha. Bir e-okuyucu. Dudak kremi tüpü. Mendil kutusu. Lavanta kokulu mum. Pek yardımcı olmadılar. "Bir konuşma."

"Senin adın Clover Deering. Yirmi sekiz yaşındasınız, ikisi de vefat etmiş olan James ve Morgan Deering'in evlatlık kızısınız. Daha önce Benjamin Dolittle ile nişanlıydınız, onunla sadece adını sevdiğiniz için çıkmıştınız."

Dikkatim Malachi'ye yöneldi, yanaklarım yanıyordu. "Benjamin'le ilgili kısım doğru değil." Hayvan bakıcısı Bayan Dolittle olma fikri hoşuma gitmiş miydi? Evet, hoşuma gitmişti. Herkesin hoşuna giderdi. Çocukken, evcil hayvanlarla konuşan ve büyüyünce San Francisco'da doktor olan küçük çocuğun hikâyelerine bayılırdım. "Beni tanıımıyorsun, bu yüzden her ne yapıyorsan davana yardımcı olmuyor."

"Seni kendini bilmediğin yönlerden tanıyorum. Dolittle olmadan daha iyisin. Senin daha iyi olman için hiçbir şey yapmadı."

Öfke yeniden alevlendi. Ailemin sık sık "daha büyük iyilik" hakkında fısıldadığını duyardım. Ve hayallerim...

"Nöbetçinin ne olduğunu anlıyor musun, Clover?" diye sordu Malachi. "Gerçi sen 'berserker' terimini kullanmayı tercih ediyorsun."

İnternetteki arama geçmişimi ya da kütüphane kartımı kontrol etmiş miydi?

Çocukken, asil bir öfkem vardı. Hatta biraz şiddetliydim. Tamam, süper şiddet. Ne zaman sinirlensem, oyuncaklarım parçalanırdı. Ve evet, insanları incitirdim. Bir noktada, annem bana çılgına dönmüş çılgınları ve karşılaştıkları sonuçları içeren uyarıcı hikâyeler anlatmaya başlamıştı.

Gençken, özellikle bir çılgının hayalini kurmaya başlamıştım. Siyah deri giymiş, vahşi, yüzü olmayan bir adam. Her zaman hayatımı ona adar, sonra rahatsız olduğum kadar neşeli bir şekilde uyanır, bir şekilde geleceğimin bir parçasını gördüğüme ikna olurdum. Tabii ki görmemişim.

Her neyse. Sevdiklerimin iyiliği için duygularımı şişeleyip hiç bitmeyen bir uçuruma gömmeyi kendime öğretmişim. Bir çıldırmış gibi davranmak yerine, onlar hakkında kitaplar okuyarak kendimi düzelttim. Tarihi metinlerden aşk romanlarına kadar.

Bu yüzden. Malachi'nin gizli tutkumu fark etmesine şaşmamalı. Tek yapması gereken oturma odasındaki, internetten satın aldığım el yapımı berserker aksiyon figürlerinin sergilendiği rafa bakmaktı. Dokuzuncu ve onuncu sınıf arasındaki yaz yaptığım Viking gemisi modeli. Ya da edindiğim ayı, kurt ve yaban domuzu figürlerine, her "öfke savaşçısı" ile bağlantılı olduğu söylenen hayvanlara.

"Clover," diye sordu istenmeyen yoldaşım.

"Evet," dedim, bu alışverişi bitirmeye hazırdım. "Bahse girerim dünyadaki herkes berserker'in ne olduğunu biliyordur."

Gözlerini kıstı ve kirpikleri neredeyse birbirine kaynaştı. "Anlat bana."

Dudaklarımı yaladım. "Evimi terk etmelisin. Kalırsan olacaktan hoşlanmayacaksın." Eğer mecbur kalırsam, bir şişe öfkeyi ortaya çıkarıp ağzını açacaktım ve o da suçunun bedelini ağır ödeyecekti.

"Söyle bana," diye tersledi. "O zaman giderim."

Yalan olduğu kesin. Sırf kurgusal ölümsüzler hakkında sohbet etmek için evime girmiş olmasına imkân yoktu. Ama ben mobilyalarımı kan bulaştırmadan kaçmanın bir yolunu bulurken onun dikkatini dağıtmaktan zarar gelmezdi.

"Berserkerler, transa benzer bir öfke içinde kaybolmuşken savaşan mitolojik savaşçılardır," dedim. "Bir kez tetiklendiklerinde acımadan katliam yaparlar ve hiçbir şey onları durduramaz. Bazı insanlar onların ele geçirildiğine inanır. İskandinav mitolojisi en yaygın kabul gören kökenidir. Tamam. Hoşça kalın."

"Yarı yarıya haklısınız. İzin verin sizi doğru yola getireyim. On ikinci yüzyılda, Yıldız Ateşi olarak bilinen parlayan bir taş gökten düştü. İlkel hayvanların ruhlarının on sıradan erkek ve kadınla birleşmesine neden oldu. Bu kişiler dünyanın çeşitli yerlerine dağıldılar. Şimdi, onlar ve onların soyundan gelenler ölümlülerle birlikte yaşıyor ya da bu dünyanın yanında farklı bir boyutta yaşıyorlar. Ama bu başka bir günün hikayesi. Eğer öfkelenirsek, canavar geçici olarak bedenlerimizin kontrolünü ele geçirir. Eğer kötülüğün kalbimize girmesine izin verirsek, canavar zihnimizi de kalıcı olarak ele geçirir."

"Biz mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bana bir berserker olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" "Berserker. Ben Griffin Hanesi'nin kralıyım ve sen de benim

konular. Öz anne ve babanı tanıyorum. Ve kız kardeşini."

Ne-ne? Öz ailemin adını öğrendiğini söylemedi. Ya da bir kız kardeşim olduğunu. Yıllardır en büyük boşluğumu doldurmak için umutla beklediğim bilgiler. Ama kayıtları mühürlüydü. Peki ya diğer boyutlar? Benimle ailevi bir bağı olan gerçek berserker'lar mı? Lütfen.

Malachi'nin vahşi mitolojisinin, başka hiçbir yerde bulamadığım bir versiyon olan anneminkine uyması umurumda değildi. İnsanlık dışı sayılabilecek kadar hızlı hareket etmesini de umursamadım. Her şeyin mantıklı bir açıklaması vardı. Sadece bu kadar riskli bir anda doğru düzgün düşünemiyordum. Bu yanlış giden bir soygundu, başka bir şey değil. Ya da psikotik bir kriz. Uzun bir dolandırıcılık mı?

"Evimden çıkıp gitmen için sana bir şans daha veriyorum," diye onu bilgilendirdim. Eğer reddederse, onu dövüşerek geçecek ve pencereden atlayacaktım. Bu sırada bir ya da iki kemiğimi kırabilirdim ama onun zararı daha büyük olurdu.

Aslında, şu anda bile bastırdığım öfkem zihnimin yüzeyine çıktı, kazmaya gerek yoktu.

Çenesini çentikledi. "Seni şimdiden uyarıyorum. Düşündüğün şeyi yapma-"

Çok geç kalmıştım. Ayağa fırladım ve onu yere devirecek bir güçle üzerine atıldım. Aynı anda kulağını ısırdım ve tırnaklarımı boğazına geçirdim.

Hırladı, sinirlendi ama karşılık vermedi.

Hiç vakit kaybetmeden sert bir yumrukla burnunu kırdım ve tek pencereye doğru koştum: "Hayır!"

Belimden yakalayıp beni durdurdu. Mantar neredeyse şişemden fırlayacaktı, öfke gittikçe daha sıcak yanıyordu. Öfkenin çağrısına direnmedim, patladım, tekmeledim, vurdum ve pençeledim, merhamet göstermedim.

Yüzüne kan bulaşmış bir halde bana kayıtsızca, "Viktor Endris Turul Hanesi'nin Kralı ve geriye kalan tek orijinal nöbetçi. Kehanet diyor ki, boş ver. Bu kısmı henüz bilmene gerek yok. Macaristan'da Tuna Nehri kıyısında, kendine ait bir boyutta yaşıyor ve vahşi. Dönüşmenin tehlikeli sınırında sallanıyor."

Dönüşmek mi? Merakla, "Neye dönüşmek?" diye soracak kadar durakladım. Bir berserker?

"Bir şekil değiştiren."

Tamam, duraklamayı uzattım. "Kurt adam gibi mi?" Bu bir film için araştırma falan mıydı? Metot oyunculuğu, belki?

"Viktor'un durumunda, bir turul. Onu biraz itip çıkıntıdan geçmesine yardım ettiğinizde kendiniz de göreceksiniz."

"Şaka yapıyorsun değil mi?" Öyle olmalı. Bir yabancıнын hayal gücünün ürünü olan bir sentinel slash berserker slash shifter slash'ı kötülüğü kalbine kabul etmeye nasıl itebilirdi ki?

Ben tükürürken, film yıldızı devam etti. "Karşılığında senin için üç şey yapacağım. Seni berserkerlerin harika dünyasıyla tanıştıracam. Borcunu ödeyeceğim ve sana bir birikim sağlayacağım. Ve son olarak, sana en çok arzuladığın şeyi vereceğim. Öz anne babanın adını ve kız kardeşinle . Şimdi uyu."

Uyumak mı? Pek sayılmaz! Ama bir saniye sonra, tırnağının izniyle boynumun yan tarafında bir acı hissettim. Ani yorgunluk.

"Yapacak çok işin var," diye mırıldandı Malachi.

Yorgunluktan bir karanlık pelerini çözüldü ve hiçlikten oluşan dönen bir tünele yuvarlandım.

İnleyerek, çırpınarak gözlerimi açtım. Sönük güneş ışığı beni karşıladı ve kornealarımı yaktı. Görüşümü netleştirmek için hızla gözlerimi kırptıştırırken, anılarım canlandı. İçeri giriş. Berserker konuşması. Ya da daha doğrusu, "nöbetçi" konuşması. Malachi. Gizemli bir kehanetten bahsedildi. Film yıldızından bir teklif ve başarısız bir kaçış girişimi. Kaşlarımı çattım. Neredeydim ben?

Şakaklarımdaki ağrıyı görmezden gelerek oturur pozisyona geçtim ve etrafımı inceledim. Aurelian Tepeleri'ndeki evimde olmalıydım. Bunun yerine bir ormandaydım ve arkamda büyük, yosun kaplı bir taşla yemyeşil çimlerin üzerine tünemiştım. Tepemde, güneş ışığı büyük, güzel ağaçların sağladığı yapraklı bir gölgelikten süzülüyordu. Hafif bir esinti ağaç dallarının arasından ıslık çalarak geçerken kuşlar ahenkle ötüşüyordu.

Hâlâ atletimi ve şortumu giyiyordum, ayaklarım çıplaktı. Elimdeki taze bir kesik zonkluyordu. En azından hava ılıktı ve kır çiçekleri ile zengin toprak kokusuyla harika bir şekilde kokuluydu.

Midem çalkalandı. Malachi beni buraya mı getirmişti? Beni *terk* mi *etmişti*? Ama ben... bu... neden beni açıkta bıraktı? Ve "burası" neresiydi?

Onun sözlerini hatırladım. *Viktor Endris, Turul Hanesi'nin kralı. Macaristan'da Tuna Nehri kıyısında, kendine özgü bir boyutta yaşıyor.*

Belli ki başka boyutlar diye bir şey yoktu. Ya da berserkerlar. Ama hasta, sapkın bir seri katil olabilir. Bu bir masum kadın avlama oyunu olabilir. Ne de ünlü biriymi. Hayır.

Benden gerçekten ne yapmamı bekliyordu? Ne demişti? Ölümsüz bir kralı kalbine kötülük girmesine izin vermesi için zorlamamı. Hem de annem gibi bir Macar'ı.

Bir tür plan yapmaya çalışarak, dengesiz bacaklarımın üzerine çıktım. "Biri mi? Sınır sorunları olan dengesiz aktör dışında biri. Yardım edin!" Eğer bu bir av oyunuyorsa, peşimdekileri ters köşeye yatırabilmek için en baştan bilmeyi tercih ederdim.

Malachi gerçekten de öz ailemi tanıyor olsa bile, hiç tanımadığım bir kız kardeşim olsa bile, bu adamla çalışmak gibi bir niyetim yoktu. Ama ben. Benimle. Bir kardeş. Daha büyük bir unvan var mıydı?

Uzaktan derin, gırtlaktan gelen bir patladı ve kanım dondu.
Vahşi hayvan!

Güvenli bir yer bulmaya kararlı bir şekilde koşmaya başladım, kollarımı pompalayarak hayvanla arama mesafe koydum. Kayalar, dallar ve çalılar ayaklarımı kesti. Umurumda değildi. Nereye gitmeliydim, nereye gitmeliydim?

Çam, huş ve akçağaç ağaçları boldu. Çalılar, çiçekler ve mantarlar da. Ev, kulübe ya da insan yoktu.

Bir kükreme daha kulaklarımı deldi. Yırtıcı hayvan, her neyse, daha da yaklaşıyordu. Kalbim güm güm atarken kollarımı daha hızlı pompaladım. Hâlâ daha hızlı. Ağaçların yanından koşarak geçtim.

Ayak sesleri mi duydum?

Varlığımın her zerresi "*Arkana bak!*" diye bağıırıyordu. Ama o filmi izlemiştim. Başı dertte olan talihsiz genç kız omzunun üzerinden baktığında ne olduğunu biliyordum. Ayağı takıldı, bileğini burktu ve öldü. Hayır, teşekkür ederim.

Saklanmalıyım. Ama nereye? Nereye?! Taradım. Daha fazla ağaç, birkaç çalı ve garip altın rengi çiçekler. Sola döndüm, niyetim-"Aaaah!" Güçlü bir beden beni yere yapıştırırken güçlü kollar belime dolandı. Beni yakalayanla birlikte yuvarlandım, toprak yedim. Şaşkınlığıma rağmen, hiç acı çekmedim. Yeni bir yara almadım.

Durduğumuz anda, zonklayan ayaklarımın üzerine sıçradım. O da ayağa kalktı ve karşı karşıya geldik. *Oh, shih tzu*. Üzerimde yükseliyordu, uzun ve kaslıydı. Çok kaslı. Gömleksizdi, boynundan yırtık siyah derisinin beline kadar uzanan dövmelerinde dönen sembollerin zenginliğini sergiliyordu. Dalgalı beyaz saçları, buz gibi bir gazaptan yontulmuş sert bir yüzün etrafında sivri uçlar halinde uzanıyordu. Zümrüt yeşilinin en ürkütücü tonundaki gözlerinden binlerce tehdit fişkırıyordu.

Beni incelerken burun delikleri şişti, kontrole olan bağlılığı açıkça yıpranıyordu. Yumruklarını açıp kapattı.

Beynim neredeyse kısa devre yapacaktı. Boyu ve kas kütlesi nedeniyle bana rüyalarındaki meçhul savaşçıyı hatırlatıyordu.

"Sis azalıyor." Macarca konuştu.

Aman Tanrım. "Macaristan'da mıyım?" Ben de Macarca konuşarak sordum. Uzun bu dili kullanmamıştım ama kelimeler dilimden kolaylıkla dökülüyordu.

Başını ürkütücü bir hassasiyetle bir o yana bir bu yana eğdi. "Sis neden inceliyor?" Tehdit gücünde bir soru.

Kalbim boğazıma fırladı, eğitilmiş savunmalarım endişe selini bastırmakta zorlanıyordu. "Sis yok efendim."

Sarsıldı, bir sestem ırkılmış gibi sola doğru baktı. "Onun fısıltıları. Artık onları duymuyorum. Sen duyuyor musun?"

"O mu?" Kulak kabarttım ama sadece yaprakların hışırtısını ve kuş seslerini duyabildim.

"Valkara." O inanılmaz, anlamsız gözler donuklaştı. "Bul, yok et, mutlu ol," diye mırıldandı. "Bul, yok et, mutlu et."

O aklını yitirirken, ben Malachi'nin sözlerini dirilttim. *O vahşi. Dönüşmenin tehlikeli sınırında sallanıyor. Onu biraz iteceksin.*

Efsanevi bir öfke savaşçısı olabilecek biri varsa, o da bu adamdı. Ama hayır. Hayır! Hayır! Kesinlikle olmazdı. Berserker'lar gerçek değildi. Gerçek bir kral, başka bir kralı kötülüğün uçurumuna itmeme ve böylece bir şekil değiştiren olmamı beklemezdi. Hem de bir Turul şekil değiştiren. Annemin hikâyelerinde anlattığı dev şahini andıran mitolojik bir yırtıcı kuş, saf gücü temsil ettiği söylenir.

Gitmeliydim. Hiçbir yerde kalmak akıllıca değildi. Ama kaçarsam, bu manyak beni tekrar yakalayabilirdi. Sanırım süper zeka/aptal şeyini yapmalı ve onunla kafa kafaya mücadele etmeliydim. Aslında, ilerlemenin en iyi yolu takım olmak olabilir. Malachi'ye karşı biz. Başiboş dolaşan avcıdan bahsetmiyorum bile! En azından kükrete durmuştu.

"Bakın. Yakınlarda vahşi bir hayvan var," dedim ona, yabancı bir dil konuşurken en iyi takım oyuncusu sesimi kullanarak. "Barınacak bir yer bulmaya ne dersin?" Ortamı yumuşatmayı umarak ekledim, "Erzaktan sen sorumlu olacaksın elbette, çünkü benim yaptığım tek balıkçılık iltifat içindir." Kaşlarını oynattı. "Yol boyunca bana şu Valkara denen adamdan bahsedebilirsin."

Göğsünden alçak hırıltılar yükseldi ve ben yutkundum.

"Dur bakalım, koca adam." Ellerimi kaldırdım, avuç içlerim dışarıdaydı. "Gazı bir ya da yirmi kademe kısalım. Tamam mı? Benimle birlikte nefes al. Al. Ver."

Tek tepkisi? Bir adım daha yaklaşırken daha yüksek sesle hırlamak.

Yıllarca saldırgan hayvanlarla çalışmış biri olarak parmaklarımı şıklatırken hızlı ve delici bir "spt" sesi çıkardım. Müdahale yerine önleme, her zaman söylediğim şey buydu.

Gözlerini iki kez kırptırdı, gözbebeklerindeki parıltı azaldı. Oflayarak aldığı nefesler yavaşladı. "Sen... bana tısladın mı?" İnanılmazlık çakıllı sesini ıslattı.

"Hayır efendim, size *spt*'ledim. Arada fark var." Tımar ettiğim köpekler ve kedicikler yöntemlerimden hiç şikayet etmedi.

Göz kapakları yarıldı. "Bilinmeyen bir insanın güvenlik önlemlerimi atlayarak topraklarıma nasıl girdiğini açıklamak için beş saniyen var, yoksa kalbini sökerim."

Bu tehdit bir ateş yaktı. Birdenbire duygularımı bastırmak ve uslu durmak gibi bir isteğim kalmadı. Ama her zamanki gibi eski alışkanlıklar devreye girdi. Yalan, gerçek ve acı bir karşılık dilimin ucuna kadar geldi, beklenen bir foto finish...

"Umarım *kalbini sökmek* bilmediğim bir konuşma dilidir, çünkü buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum." Vay, vay. Gerçek kazandı. "Yabancı bir adam evime girdi ve beni bayılttı. Nerede olduğumu ve ne kadar zaman geçtiğini bilmeden uyandım." İpucu, ipucu. *Yeri ve tarihi paylaş, yabancı.*

Ama yapmadı. "Öyle mi?" diye mırıldandı.

Tüylerim diken diken oldu. Her nasılsa, bu mırıltı onun hırıltılarından bin kat daha kötüydü. "Öyle." Açık sözlü olma zamanı. "Neredeyiz? Bugün günlerden ne?"

Etrafımda durgun bir daire çizdi ve kendimi hiç bu kadar kafese kapatılmış bir av gibi hissetmemiştim. "Bu garip adam neden açlıktan ölmek üzere olan bir şahine fare getirsin ki?"

Yutkundum. Sorgularımı görmezden gelip bana fare mi diyecekti? Tamam. Turul efsanelerine uygun bir şekilde kendisinden şahin olarak bahsettiğini gözden kaçırmadım. "Bana dedi ki..." Hayır. Berserker olayından bahsetmek başımı belaya sokabilir, bu deliye öfkelenme izni verebilir. "Akli başında değildi. Bir kehanetten bahsetti." Bu detayın neden içimi kemirip durduğunu bilmiyordum ama içimi kemiriyordu.

Bay Growly Pants tekrar benimle yüzleştğinde, üzerine tam bir durgunluk çöktü. Bir yırtıcının genellikle bir avcıyı yemeden hemen önce sergilediği türden bir durgunluk.

yaşayan yemek. Dudaklarımı yaladım, başka bir "spt "nin işe yarayacağından şüpheliydim. Ama saldırmadı. Örgümü sıkıştırıp kaldırdı, uçlarını iki parmağının arasında ovuşturdu.

"Saatinize beş saniye ekledim," diye emretti. "Açıklamanı bitir."

Bu kadar zamanlayıcı yeter. "Bak, hırıltılar." *Dikkatli* ol. Durumun kontrolünü ele alma çabası ile karşımdaki dengesiz tehdidi kışkırtmak arasında sadece ince bir çizgi vardı. Mümkün olduğunca nazik bir şekilde saçlarımı tuttuğu yerden çektim. "Tek istediğim eve dönmek. Bana yardım eder misin? Üstünde kirazlarla birlikte lütfen."

Gözlerini kısmadan önce çift göz kırpışlarından birini daha yaptı. "Kimsin sen?"

Şimdi bir yerlere varıyorduk. "Benim adım Clover. Ya senin?" "Yonca," diye yankılandı ve yüzünü buruşturdu. "Sık yapraklı otsu bir bitki, küresel çiçek başları ve üç loblu yaprakları vardır."

Çok sinir bozucu! "Ya da güçlü, bağımsız ve cesur bir Amerikalı kadın." Kendine ait hiçbir evcil hayvanı olmayan, kendini hiçbir zaman tam olarak ifade edememenin verdiği rahatsızlığı yatıştırmak için keman çalmaktan hoşlanan bir hayvan bakıcısı. Meşru bir berserker kralın krallık işlerini tamamlamak için seçeceği biri değildi. Malachi meşru bir berserker olduğundan değil. Ya da bir kral. "Eğer yardım etmeyeceksen-"

"Ben değilim," diye araya girdi arkadaşım tereddüt etmeden ya da pişmanlık duymadan. Peki, tamam o zaman. "Bir iyilik yap ve beni en yakın halka açık alana yönlendir.

O zaman vedalaşabiliriz."

"Nem." Bana doğru eğildi, daha fazlası değil, ama aniden tüm kişisel alanımı tüketti. Nefesim kesildi, sonra iri, nasırlı ellerini belime yerleştirip beni sanki hiçbir şey değilmişim gibi kaldırıp omzuna attığında bir kez daha nefesim kesildi. "Benden korkuyor olman umurumda değil. Düşüncelerimi toparlayıp seninle ne yapacağıma karar verene kadar birlikte kalacağız."

CHAPTER

İKİ

Vahşi Kralınızı Evcilleştirmeye Çalışmadan Önce, Kendi Gücünüzü Kullanmayı Öğrenin

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ

Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

I Antilobun omzunda asılı, gevşek, zihnim koşullarımı yakalamak için sirlere layık akrobasi gösterileri yapıyordu: ateşli, iri kaslı bir adam beni bir patates çuvalıymışım gibi çekerken

Nefesinin altında rahatsız edici istilacılar hakkında mırıldanıyordu. Bu ne cüret!

Ve ne cüretle beni ondan korkmakla suçlar? Ben hiçbir şeyden korkmam! Genellikle. Yani, ilk tanışmamızdan beri bir ya da iki endişe duymuş muydum? Evet. Ama bu, iyi bilenmiş savunmalarımın güçlendirilmesi gerektiğinden başka bir şeyi kanıtlamıyordu.

"Yürüeyebilirim, teşekkür ," diye kestirip attım, bir kaçış yolu ararken ormanın yüksek ağaçlarını inceledim. Çalılıklar eğretili otları ve çalılarla kaplıydı ve her türlü çıkış yolunu kapatıyordu. "Hey! Seninle konuşuyorum, Carry McCarryson. İndir beni."

"Nem. Kaçacaksın."

"Evet, eğer beni yakalayabilecek kadar yetenekliysen, bu büyük bir sorun olmamalı." Niyetimi inkar etmek için bir sebep yok.

"Kaçmamalısın," diye . "Canavarımın hoşuna gidecek."

Malachi de bir canavardan söz etmişti. Dilimi ağzımın damağına bastırdım. "Cinsi ne? Canavarın yani. Çünkü bir köpek ya da kediden bahsediyoruz, değil mi?"

Beni esir alan kişi devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçti. "Deco senin savunmasız ve zor durumdaki kız rolünün sempatimi kazanacağını mı umuyordu? Seni Örök'e beni gözetlemen için mi gönderdi?"

"Ben mi? Casus mu?" Gülmek için kendimi zorladım, ama fazla titrek notalar rahat tavrımla alay etti. "Pek sayılmaz. Bu Deco denen adamın kim olduğunu bile bilmiyorum. Ya da seni!" Peki ya Örök? Hiç duymadım. "Randevularıma sadık kalacağıma inanan sadık müşterilerimi kaybetmeden önce evime, işime dönmek istiyorum."

Belki açamadığımda biri endişelenir ve polisi arar. Oh, lütfen, lütfen, lütfen!

"Ben Kral Viktor Endris, kaderinizin belirleyicisiyim. Bana topraklarıma gelişinize neden olan her şeyi anlatmanızı öneririm. Hiçbir detayı atlamayın."

Vay be. Tüm iyi mizah taklitleri buharlaştı. Malachi'nin beni yozlaştırmak için gönderdiği kişi olduğunu iddia ediyordu. Ama bu Viktor denen adam aynı zamanda bir turulun ruhuyla aynı bedeni paylaşan ölümsüz bir berserker miydi? Hayır. Tabii ki değildi.

İki adam birlikte çalışıyor olmalı, ne için? Beni kandırmak için mi? Bir tür karaborsa reality şovu mu hazırlıyorlar? Ama neden bir şaka ya da skeç için hapse girme riskini alsınlar ki?

İşareti tamamen kaçırıyor olmalıyım. Peki bu *neydi*? Ne, ne?

Dikkatli olun. "Sana söylemek istediğim her şeyi zaten söyledim." Evet. Ayrıntıları sonraya saklamak en akıllıca hareketti. Merak kötü bir şey değildi.

"Senin isteklerinin bu durumla hiçbir ilgisi yok," diye tersledi. "Konuş. Konuşmazsan olacaklardan hoşlanmayacaksın."

"Hey," diye havladım, tüm dikkatini çektiğimden emin olmak için arkasına vurdum. Bir köpek çöp tenekesine çok dikkatle odaklandığında kullandığım bir teknikti bu, sanki yiyebildiğin kadar ye büfesini hayal ediyormuş gibi. Ama, um. Hmm. Viktor derisinin altında sıkıca paketlenmişti, kasları nefis bir şekilde sıkıydı.

Bir sonraki adımını kaçırdı ama hemen düzeltti. Bu itiş kakış düşüncelerimi önemli bir şeye geri döndürdü. Konuşmamıza.

İleriye ve yukarıya! "Seni tanımıyorum, sana güvenmiyorum ve benim için ne planladığından emin değilim. Ayrıca, stresliyim, yaralıyım, açım ve Neandertal tarzı omzunun üzerinde asılı duruyorum. Tarzan fetişi olan hırçın adamların *havasında* değilim. Bana biraz zarafet hediye et ve ödülleri toplu."

Göğsünü şişirdi. "Sanırım seni sessizken daha çok sevdim."

"Aynı, mağara adamı. Aynen. Ve lütfen unutmayın, tüm talepleri hızlıca kovan *sizdiniz.*" *Neden onu kışkırtıyorsun? Dur!* "Ama kendi tavsiyeme uyacağım, sana biraz lütufta bulunacağım ve hikâyemi biraz daha anlatacağım." Burada ve orada bir ayrıntı verirdim, onu tazminat için kancamda tutardım. "Önce beni yere indirmelisin."

Göğsünde daha derin bir hırıltı gümbürdedi.

Ugh. Başka bir patlamanın eşiğinde miydi? Aslında bir çılgına dönmüş olmasa da sakın kalmasına ihtiyacım vardı. Alışkanlıktan, sadece alışkanlıktan, endişeli köpekler ve kediler için yaptığım gibi sırtının alt kısmını okşadım ve "Geçti bebeğim, geçti" diye mırıldandım.

Bekle. Dur bakalım. Lütfen bana bu dehşet verici adama "bebek" demediğimi söyle. Aniden durdu, hareketsiz kaldı. Nefesim kesildi.

"Beni iyi dinle, drágá." Bir hışımla beni omzundan alıp ayağa kaldırdı. Bana ters ters baktı. "Ben kimsenin bebeği değilim."

Sendeledim, dizlerim şok edici derecede güçsüzdü. Pislik beni yakalamaya bile çalışmadan düşmeme izin verdi. Darbe sarsıcı oldu, beynimi sarstı. Muhtemelen 'canım' ya da 'kıymetlim' demesinin üstesinden gelemememin nedeni buydu. Hangisi olduğunu hatırlayamadım.

Orada oturup ona ters ters bakarken yüz hatlarıma bir kaş çatma hakim oldu. "Kimsenin bebeği değilsin ama birilerinin en kötü kabususun, garanti."

"Yürü," diye emretti, üzerimden geçip yoluna devam etti.

Ahh! Ayağa fırladım, kıcımdaki toprağın tozunu aldım ve onu kovaladım. Kızgınlığım zihinsel bir şişeye sığmayacak kadar keskindi. "Gördüğüm kadarıyla nezaket derslerine ihtiyacımız var."

"Evet, var ama sana ders verecek zamanım yok."

"Bu değil-" Ow! Eek! Ow! Pürüzlü kayalar ve dikenli çalılar patıkayı kaplamış, zavallı yaralı ayaklarıma eziyet ediyordu. Malachi'nin beni duştan hemen sonra çorapsız ve ayakkabısızken kaçırmış olması çok kötüydü. "Fikrimi değiştirdim. Beni taşıyabilirsin," diye cesaretlendirdim, geride kalarak.

Yürümeye devam etti. "Ayrıca eylemler ve sonuçları konusunda da derslere ihtiyacın var."

"Hey!" diye seslendim. "*Kanamam* var."

Nedense bu işe yaradı. Alay etmesine rağmen Viktor geri çekilerek belimden kavradı ve beni ayaklarımdan kaldırdı. Bu sefer beni kolunun kıvrımında sallandırdı. "Rahatsız edicisin, işte sen busun."

"Neden kaçırılmıyorsun, o zaman güllük gülistanlık olup olmadığını görürüz." Bir dal kolumu sıyırdı ama şikayet etmeye cesaret edemedim.

"Konuş," diye tekrarladı.

Sanırım hikayeyi küçük ölçülerde anlatmayı bırakmıştım. Ona borçlu olduğumu düşünürsek, paylaşısam iyi olacaktı. "Evime giren adam griffin kralı falan olduğunu iddia etti." Hatırlayamayacağım ayrıntılı bir yalan uyduracak zihinsel kapasiteye sahip değildim. Ayrıca, Malachi'nin iddiaları gerçek olsa bile, ki değildi, yine de Viktor'un yardımına ihtiyacım vardı. Beni kaçıran ve yerimi değiştiren o değildi. Bu yüzden kötünün iyisi oydu. Belki de neler olup bittiğini anlamama yardımcı olabilirdi. "Adı Malachi Cromwell. Eski bir profesyonel atlet ve şu anki film yıldızı."

"Onun kim olduğunu biliyorum. Devam edin," diye ekledi Viktor, düşüncelerine dair tek bir ipucu bile vermeden.

"Senden nefret ediyor olmalı, çünkü borçlarımı ödemem karşılığında seni Şeytani Takım'a geçmeye ikna etmemi istedi. Ve bilesin diye söylüyorum, paraya çevirmeyi çoktan reddettim." Diğer ödemelerden bahsetmedim. Viktor sesimdeki özlemi duyabilirdi. Kız kardeşimle tanışmayı ve öz ailemin kimliğini öğrenmeyi nasıl da arzuluyordum. Ergenlik çağında evlat edinildiğimi öğrendiğimden beri kafamı kurcalayan bir soruydu bu. Ama hiçbir koşulda beni kaçıran kişiyle işbirliği yapmazdım. Standartlarım vardı.

"Ve? Reddettiğinde ne oldu?" Viktor kolunu bana doladığında gerginliği artmıştı. "Çünkü benim tanıdığım Malachi çok daha azı için sayısız kişiyi öldürdü."

Abartı olduğu kesin. Ya da belki de aktörün ekrandaki hareketleriyle gerçek hayatı karıştırmıştı. "Beni bayılttı." Aslında reddimi dile getirme şansım olmamıştı, değil mi? "Bahsettiği kehanet hakkında bir şey biliyor musun?"

Acı dolu dakikalar kısık bir sessizlik içinde geçti, tek ses Viktor'un çalılıkların üzerinden geçerken attığı adımlardan geliyordu.

Güzel. "Açıklamamla ilgili herhangi bir yorum, detaylandırma veya geri bildirim var mı?"

Viktor yine nefesinin altında mırıldanmaya başladı. Konuşma bitti. Harika bir başlangıç değildi ama en kötüsü de değildi. Söylendiği kadar vahşi değildi ama kesinlikle akli dengesi yerinde değildi.

Suyun şırıltısı kulaklarıma ulaşır ulaşmaz beni bıraktı ve sanki beni taşıdığını unutmuş gibi çekip gitti. Ya da var olduğumu. Yere çakıldım, toprak yedim, hava kaybettim.

Gözlerimi kısarak tahılları tükürdüm ve ayağa fırladım. Ne-

Oh. Döndüm ve yeni çevreme baktım. Budaklı dallar ve yapraklardan yapılmış kaba yontulmuş bir barınak, yoğun orman zeminiyle sorunsuz bir şekilde harmanlanıyordu. İşle kararmış bir ateş çukuru, ham, ilkel yalnızlıkta geçirilen geceleri ima eden tek bir düz kaya oturağa sahipti. Atmosfer çam ve eski yangınların dumanıyla kaplıydı. Rüzgârın fısıltıları başımızın üzerindeki ağaçların gölgesinde dans ediyordu.

"Ne kadar da... rustik bir şıklık," diye mırıldandım, içimdeki yaltaklanmanın dışarıya yansımaya izin vermemeye çalışarak. "Burada mı yaşıyorsun? Bahse girerim kirası harikadır. Dekoratörünüze tebrikler. Açık konsepti yepyeni bir seviyeye taşımış. Duvarlara kimin ihtiyacı var ki?"

Viktor etrafta dolanıyor, kendi kendine ya da kafasının içindeki bir sesle konuşurken sesi giderek yükseliyordu. "Malachi Deco ile mi çalışıyor? Neden çalışsın ki? Ama belki de. Neden ilkinin öldürüp ikincisini hapsetmiyorum, o zaman bir önemi kalmaz?"

"Vay canına. İdam her zaman başvurduğunuz bir çözüm mü? Ben ana anahtarımı kullanmayı tercih ederim. Kendinizi Eğitmeye Devam Edin." Her sorunun bir çözümü olduğuna kesinlikle inanıyordum; tek yapmam gereken onu bulmaktı. Sorular sorun. Kitap okuyun. Yeni insanlarla tanışın. Tekrarla.

"Kız," diye devam etti. "Göründüğü kadar bilgisiz mi? Neden özellikle onu gönderdiniz?" Duraklama. "Nem, nem." Daha uzun bir duraklama. "Nem! Nefret ettiğim her şey onda var. Uzun süre yanımda olmasını istediğim türden bir kadın değil. Sen öylesin."

Omurgam sertleşti. Bu ne cüret. Beni tanı mıyordu bile. "Siz de tam olarak bir ödül sayılmazsınız bayım." Vay be. Hakaretlerin yanık ölçeğinde sadece üç. Daha iyisini yapabilirdim. "Sen bir bulut gibisin. Sen yok olduğunda, daha parlak günlerim oluyor." Fena değil.

Viktor saçlarını çekti, yumruklarını şakaklarına vurdu ve mırıldandı: "Cevap ver bana! Ya yalan söylüyorsa? Ya da anlamadığı bir şekilde kullanılıyorsa?" Daha fazla saç çekme. "Onu daha sonra değil de şimdi mi kurban etmeliyim?"

Beni kurban mı edeceksin? Savaş refleksim vızıldadı, içimdeki binlerce savunmayı bir araya getirdi.

Ben koşmadan Viktor hızla yanıma geldi, etrafımızda tozlar uçuşuyordu. Çenemi başparmağı ile bir boğumunun arasına sıkıştırarak bakışlarımı kendi bakışlarına kilitledi. "Ne saklıyorsun?"

Bir sürü şey. Belki de onun benimkini görmezden geldiği gibi ben de onun sorusunu görmezden gelirsem, tüm bu kurban olayını unutacaktı. "Beni kırbaçlıyorsun," diye homurdandım.

"Ne. Sen. Sen. Saklanıyorsun." İkinci bir ses onunkine katıldı ve daha da hırçınlaşarak tınısını bir saldırganlık kâbusuna dönüştürdü. "Sisi nasıl incelttiniz?"

Şaşkın ifadesi, o sivri, demir kenarlı ses tonuyla birleşince içimde bir şeyler tutuştu. Korku değil, küstahlık. Benjamin'e karşı her zaman yaptığım gibi bunu bastırmadım. Herkese yaptığım gibi. Hayır, Viktor'un elinden kurtuldum ve tıpkı daha önce bana yaptığı gibi onun etrafında yavaş bir daire çizdim. Ve bu hoşuma gitti. Güç duygusu, yanlışı deriye hapsolmuş olmanın verdiği sürekli hissi köreltiyordu.

Yaklaşık altı-beş boyundaki adam benden uzun boyluydu. Ayrıca bolca kası vardı ve yıldırım hızında refleksleri vardı. Ama bunu şikayet etmeden yapmama izin verdi.

"Dinle ve iyi dinle. Sis hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Önünde durdum ve çenemi çıkardım. "Eğer Malachi'yle birlikte beni berserkerlerin gerçek olduğuna inandırmak için çalışıyorsan, başarısız olacaksın. Bırak beni gideyim."

"Nem. Ama sizi temin etmeme izin verin, drága." Viktor başını eğdi. Gözlerinde neon altından halkalar parladı ve derisinin hemen altında şimşek gibi çatallanan siyah damarlar titreşti. "Berserker'lar çok gerçektir ve bize meydan okunmasından hoşlanmayız."

Bir saniye içinde vücudu iki katına çıkmış gibiydi. Yüz hatları keskinleşti ve dişleri uzadı. Tanıdık olmayan, buz gibi bir korku damarlarımda dolaştı. Malachi doğruyu söylemişti. Berserker'lar gerçektir ve Viktor şu anda öfkeye kapılıyor olabilirdi.

Ağızma nem doldu ama yutkunamadım. Annemin hikâyelerini yıllarca özümsemek işe yaramıştı, bazı detaylar düşüncelerime hükmediyordu. Bir öfke makinesini sakın tutmanın yapılması ve yapılmaması gerekenler.

Kışkırtmayın.

Gözlerini dikme.

Asla ama asla kaçma.

Mümkünse canavarı yatıştırın ve buradan defolup gidin. "Aferin oğlum," diye mırıldandım, Viktor'un göğsünü beceriksizce okşamak için uzandım.

Oh,

Vay canına. Sert kasların bu kadar yumuşak hissettirmesi, bu kadar pürüzsüz bir tenle kaplanması inanılmaz. Yapamadığım şey neydi? Başka tarafa bakmayı.

Sanki olanlara inanamıyormuş gibi önce parmaklarıma, sonra yüzüme, sonra parmaklarıma, sonra yüzüme baktı.

Ben de yapamadım! Ona gerçekten hayran mıydım? *Sevmiş* miydim? Elimi geri çektim. Şaşırtıcı bir şekilde azarlamadı ama sakinleşti. Saniyeler birbirini kovaladı, nefes alış veriş sakinleşti. Güzel, bu iyiydi. Normal devasa boyutuna "küçüldü", yüz hatları öfkeden ziyade şaşkınlık yansıtıyordu. Gözlerindeki altın halkalar soldu ve inci gibi beyazları normale döndü.

Şükürler olsun. Tehlike atlatıldı. Adrenalin krizinin ortasında olmalıydım. Soğuk bir ter tenimi soğuttu ve dişlerim takırdadı.

"Mola vermeliyiz." Oturup derin, sakinleştirici bir nefes almaya çalışmam gerekiyordu. Düşünmem gerekiyordu. Kafamın içinde dönüp duran binlerce sorguyu düzenlemeli ve duygularımı zorla bastırmalıydım.

Ama bu muhteşem koku da neydi? Bakışlarımı çevirdim ve kampının kenarında, devrilmiş bir kütüğün ötesinde, bir battaniyenin üzerine yayılmış yiyeceklerle bir piknik düzeneği fark ettim. Krallara layık bir ziyafet. Dipsiz midem guruldadı.

"Ya da bir yemek molası," diye umutla önerdim.

"Ye," diye tersledi yoldaşım. "Adamlarım sonunda birilerinin çabalarından keyif almasına minnettar olacaklar."

Benim için sorun değil. Ayak sürüyerek battaniyenin kenarına yerleştim ve bekleyen tek tabağı taze meyveler, rustik çavdar ekmeği dilimleri, fûme peynirler ve kırmızı biber soslu etli kreplerle doldurdum. "Demek erkeklerin var." Bildiğim iyi oldu. "Neredeler?" Diğerlerine dair hiçbir kanıt görmemiştim.

"Burada değiller."

Gözlerimi devirdim ve ağzıma bir krep attım. Vay canına! Lezzetli tatların karışımı dilimin üzerinde patladı. Yutkunduktan sonra, "Bir kızı nasıl besleyeceklerini iyi biliyorlar, orası kesin" dedim.

O küçük hırıltılardan biri Viktor'u terk etti. Tepinerek battaniyenin diğer tarafına geçti ve tabağımdan bir üzüm koparmak için uzandı. O küçük oflamalarından birini daha çektikten sonra yeşil iyiliği yedi. Kaşları birbirine yaklaştı ve bir dalın tamamını kaptı.

Hareketlerindeki akıcı hassasiyeti fark etmemeliyim. Hayır, etmemeliydim. "Ee. Deco kim?" Bu oyundaki oyuncular da öğrenebilirim. Savaş mı? "Ondan bahsedip duruyorsun ama hiç açıklamıyorsun."

Viktor ağzını büzdü. "Deco turul değiştiricilerin kralı. Benim düşmanım. Varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum." Omuzları . "Ama ben

onu seviyorum. Bir zamanlar arkadaşlık." Sanki az önce itiraf ettiği şeyi anlayamıyormuş gibi dudaklarının yarısına kadar gelen bir ısırıkla dondu kaldı.

Göğsümün derinliklerinde şefkat duygusu belirdi. "Belki o da senin için aynı şeyleri hissediyordur. Parçalanmış."

Viktor bir sarsıntıyla doğruldu, sonra dilini o düz, beyaz dişlerin üzerinde gezdirdi. "Anlamadığın konularda konuşma ve kelleni kaybetmek istemiyorsan bir daha Deco'dan bahsetme. Adamlarıma da onunla olan ilişkimi sorma. Size bir şey söylerlerse çılgık çılgılığa ölürler." Bu sözleri büyük bir rahatlıkla söyledi, sonra da rahat bir tavırla biraz daha üzüm yedi. "Anladın mı?"

"Evet." Mesaj alındı. Gerçekten. Hatta avuçlarımı masum bir jestle kaldırdım. Ama adamları Viktor'un öğrenmemi istemediği neyi biliyordu? Ve bu neden önemliydi? "Genel olarak berserkerler hakkında konuşabilir miyiz? Onların-sizin-gerçek olduğunuzu yeni öğrendim ve sorularım var." O anda mevcut olan tek içeceğe uzandım: etiketinde *Brennivin* ve altında *Kara Ölüm* yazan bir şişe. Başka seçenek olmadığını düşünerek... Kapaktan aşağı.

Yikes! Berbat bir fikir. Sadece korkunç. Bardakta lav. Yanık! Büyükanneimin votkasından çok daha kötü. Ateş boğazımı kavururken tükürdüm ve öksürdüm.

Saniyeler sonra, sıcaklık içime yayıldı. Mmm. Çok güzeldi. Avucumdaki kesiği temizlemek için üzerine biraz alkol bile döktüm. "Ow, ow, ow!" Yaraya üfledim.

"Sessizce yiyebilirsiniz." Viktor şişeyi elimden kaptı ve içindekileri boşalttı. 'Fena değil' der gibi bir surat ifadesi takındı ve kahretsin, bu biraz büyüleyiciydi. Bir berserker için pek de uygun bir terim değil. "Senin kaderine karar vermekle meşgulüm. Bana bir amaca hizmet ettiğin söylendi. Şimdilik."

Acımı ve nasıl nefes alacağımı unuttum ama nasıl yiyeceğimi unutmadım. Bir lokma daha yedim. "Kim söyledi? Ve son kararınızı vermeden önce dışarıdan birinden tavsiye almakla ilgileniyor musunuz?" Tamam, belki konuşurken ağzımın kenarlarından kırıntılar döküldü.

"Seni sorgulamalıyım," dedi, hâlâ çok rahat bir tavırla. "Bunu bıçaklarla yapmanın genellikle en iyi sonuçları verdiğini gördüm."

Brennivin fısıldadı: "Sadece takılıyor. Kıkırdadım. "Çok komiksin."

Gözlerini kısmıştı. "Daha büyük iyilik önemlidir, ancak siz açıkça beni bir tür tuzağa çekmeyi amaçlayan bir yemsiniz. Özel arazimi işgal ettin

izin almadan. Ve saçın." Bana doğru el salladı. "Çok yumuşak."

"Bu patlamaya iyi para ödediğimi bilmeni isterim." Yeterince yediğime karar verirse diye ısırıkları içime çekerken konuştum. "Ama benim muhteşem cilalı maun saçlarımın ne alakası var?" Dostum, bu yemek çok lezzetliydi! On iki saat aralıksız çalıştıktan ve hayatımı iki ölümsüz krala karşı savunduktan sonra hiç yiyemediğim ucuz peynir ve bayat krakerlerden çok daha iyiydi. "Büyük iyilik derken neyi kastediyorsun? Açık konuş. Lütfen! Biri bana bir şey söylemeli."

"Ama," diye ekledi, sorularımı ve ricamı bir kez daha görmezden gelerek.

Hala yemek yerken daha fazlasını söylemesini bekledim. Söylemedi. "Ama farklı bir yoldan mı gidiyorsun?" Umutlu bir şekilde sordum. Yine ağzımdan kırıntılar dökülmüş olabilirdi. "Kendi hatam olmadan korkunç bir durumun içine itilmiş masum bir seyirci olduğumu fark ettin mi?"

"Ama. Kafamdaki sis dağılmaya devam ediyor ve yıllardır olmadığı kadar net düşünüyorum."

Eğer bu onun için berrak bir düşünceyse, çamura bulanmış düşüncelerini hayal etmekten ürperdim. Ballı keçi peyniri topunun arkasına gizlenmiş bir çeşit tavuk ve pilav yemeği miydi o?

Ürkütücü bir zarafetle ayağa kalktı. "Şimdilik seni kendi avantajıma kullanabilirim."

Kaşıkla bir ısırık aldım. Evet. Peynir soslu tavuk ve pilav. "Nasıl yani?"

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Bana parodi bir gülümseme sundu. "Seni tutuyorum."

CHAPTER

ÜÇ

Gizlice : Daha Fazla Gizlilik Eşittir Daha Az Çılgılık

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ

Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

"E Affedersiniz? Beni tutuyor musunuz?" Mutfak eşyalarımı düşürdüm. "Bu sözde tutma ne kadar sürecek? Bir gün mü? İki gün mü? Ve neden?" Sorguları Viktor'a fırlattım, şaşkınlığın ötesinde, sınırdan karmakarışık.

Sözlerimi dikkate almadı, çünkü tabii ki dikkate aldı. Bir kez daha kendi kendine ya da belki de artık duyamadığı gizemli fısıldayıcıya mırıldanarak, bir ağacın gövdesinin arkasından sırt çantasını çıkardı ve içine pusula, çıra kutusu, balta, bileme taşı ve fener koyarak kampı topladı. "Valkara çağırdığında gelirim."

Bu hiçbir şeyi açıklamıyor! Ellerimi çalkalanan karnımın üzerine bastırdım. "O senin kadının falan mı?"

"Umudum bu, evet."

Yani beni tutmayı planlıyordu ama kızıdan hoşlanıyordu. Tipik bir erkek. "Git, iyi eğlenceler. Çıkarken var olmayan kapının sana çarpmasına izin verme. Ben iyi olacağım. Endişelenme. Tamam, görüşürüz."

Ateşi söndürdü, "Bul, yok et, mutlu et. Bul, yok et, mutlu et."

Ugh. Bu saçmalık olmaz. "Mantralara gelince, daha iyilerini duymuştum." Güneş alçalmaya başladı, ışık azalıyordu. Karanlığın tam olarak ne zaman geleceğini bilmiyordum ama bu beni bir kaçış başlatmaktan alıkoymayacaktı.

Açıkçası, takım olmak bir başlangıç değildi. Teklif ettikleri ödülleri ne olursa olsun, Malachi ya da Viktor'a yardım etmeyecektim. Doğru zamanda kaçacaktım. Ayaklarımın durumu artık önemli değildi. Canavarın tepkisi de öyle. İki kral da eğilebilirdi.

Viktor meşgulken yavaşça, sessizce ayağa kalktım ve geri çekildim. Şimdi gitmek için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Kral bana doğru bakmadı bile. Ben de yaptım. Döndüm ve koştum, ağaçların etrafından dolandım. Saklanacak bir yer bulacaktım. Oh! Sağlam bir meşenin tepesinde onu bekleyebilirdim. Belki de varlığımı çoktan unutmuştur.

İşte bu! Şuradaki! Üst dallar beni örtecek kadar yeşillik barındırırken, gövdedeki çentikler ellerim ve ayaklarım için dayanaklar sunuyordu. Kollarımı daha hızlı pompalayarak omzumun üzerinden baktım. Tatlı goldendoodle! Viktor'dan iz yok. Bu umduğumdan daha iyiydi.

Bir çocuk ustalığıyla ağaca tırmandım, kendimi farklı dallara doğru çektim. Kaslarım gerildi ve yandı, ağaç kabukları derimi sıyırdı. Bir dizi acı kesik kaydedildi.

Kendimi bir üst dala fırlatıp çapamı sıkıca tutarken mümkün olduğunca düz bir şekilde uzanırken aşağıda bir dal kırıldı. Bir heykel gibi hareketsiz kalsam da kalbim çarpmaya devam etti.

Nemli yeşil yaprakların oluşturduğu kalın kalkanın arasından üç yabancının alana girişini izledim. Boyları farklıydı ama her biri beni (eski) esir alan adamla benzer kas kütesine sahipti. Gömlek giymemeyi tercih etmişlerdi ve dövme gövdeleri ortaya çıkmıştı. Deri pantolon yerine peştamal giymişlerdi. Ve, um, vay. Siyah tüylerle kaplı devasa kanatlar her birinin omzunda kemerli bir şekilde yükseliyordu.

Dudaklarımı yaladım. O kanatlar vücutlarına kemikli eklemelerle bağlı görünüyordu. Ve eğer berserkerlar gerçekse, turul-shifterların da gerçek olması mantıklı geliyordu.

Bahsedilmemesi gereken kişiyle mi tanışmak üzereydim? Viktor'un sevilen ve nefret edilen düşmanı, Bay Deco'nun ta kendisi.

Ortadaki savaşçı havayı kokladı ve sırtarak bir ağız dolusu çok uzun, çok keskin dişini ortaya çıkardı. Sarı saçlarının tellerini düzeltti, gözleri kırmızının bin bir tonuyla parlıyordu. "Yakınlarda ve Viktor'la birlikte." Bahsettiği kral gibi Macarca konuşuyordu.

Bu yüzden. Beni aradılar. Önsezi sinir uçları boyunca yayıldı ve bunu bastırmak mümkün değildi. Sanki kirpinin tüyleri

derimin yüzeyi, kurtulmak için çaresizce. Doğuştan gelen bir içgüdü bana bu adamların verimli bir konuşma yapmakla ilgilenmediklerini söylüyordu.

Belki de Viktor'la takılmalıydım.

"Onun ateş topu mu?" diye sordu bir başkası. "Yoksa bu onur diğerine mi ait?"

Ateşböceği meselesi ilgimi çekti ama "öteki"nden bahsedilmesi merakımı artırdı. Viktor'un bir yerlerde sakladığı ikinci bir tutsağı var mıydı? Eğer öyleyse, o kişi benim eve dönüş biletim olabilirdi. Bu tehlikeli topraklarda yolumu bulmama yardım edecek, çok istediğim ortağım.

"Hangisi olduğu önemli değil, çünkü ikisi de bizim," diye cevap verdi sarışın ve diğer ikisi kıs kıs güldü. "Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse, güzel kız," diye seslendi. "Sana yardım etmek için buradayız. Seni büyük, kötü vahşiden kurtarmak için."

Hiç de değil! Onların kötü niyetini hücresel düzeyde hissettim.

Şakağımdan... yanağımdan... ve çenemden bir damla ter ya da kan süzülürken kaskatı kesildim. Tek bir düşünce beni tüketti. *Düşme, düşme.*

Ama düştü, yere damladı.

Üçlü savaşçı hep bir ağızdan bakışlarını ağacıma çevirdi ve sırttı.

"Ah," diye alay etti alaycım. Kanatlarındaki tüyler dalgalandı, bu zarif hareket içimi huzursuzlukla doldurdu. "Korkuyor mu?"

Arka dişlerimi gıcırdattım. Ama o kanatlar kesinlikle gerçetti.

Bu da üçlünün gerçekten de efsanevi turul değiştiriciler olduğu anlamına geliyordu.

"Yola koyulmanızı öneririm," diye tersledim sahip olduğum tüm canlılık ve kuvvetle. "Kral Viktor yolda. Her an bize yetişebilir."

"Daha da iyi." Sarışın pençe uçlu ellerini oynattı. "Normalde uçarak tırmanırdım ama bugün sanırım beklenti yaratmak için daha yavaş bir rotayı tercih ediyorum." Bir güm, güm sesiyle tırnak uçlarını ağacımın gövdesine gömdü ve akıcı bir çeviklikle tırmanmaya başladı.

Oh, hayır, hayır, hayır. Birkaç saniye içinde bana ulaşacaktı. Dik durmaya çalıştım, atlamayı düşünüyordum. Yere düşüp koşabilirdim. Muhtemelen bileğimi de kırardım. Harika bir plan değildi ama şu anda tek seçeneğimdi.

Bekle. Tanıdık bir hırıltının sesiyle kulaklarım seğirdi. Viktor! Seyircilerim de onu duymuş olmalı. Ya da etrafı saran saldırganlığın şok edici dalgasını hissetmiş olmalılar çünkü vay canına! Düşmanlık havayı elektriklendirdi.

Diğer şekil değiştirenler gerilip tıslarken tırmanıcı yere düştü. Heck, *ben* gerildi ve tısladı.

Whoosh! Güçlü bir beden sarışına çarpıp onu epeyce uzağa fırlatmadan saniyeler önce bir karaltı çevremde vızıldadı. Vites değiştiren öyle bir güçle bir ağaca çarptı ki, ağaç gövdesi yarıldı.

Viktor diğer ikisinin tam önünde durdu ve ben de aval aval baktım. Yine değişmişti, kemik yapısı daha keskinleşmişti. Daha sert. Gözleri parlıyordu, altın ışıltılı halkalarla doluydu. Tıpkı daha önce gibi, boyutu neredeyse iki katına çıkmıştı ve derisinin altında sivri siyah çizgiler parlıyordu.

Değişen tek kişi o değildi. Şekil değiştirenler derilerinin üzerinde tüyler çıkarırken, burunları ve ağızları uzayarak gagaya dönüştü.

Dönüşümleri Viktor'un hoşuna gitmiş gibiydi. Kontrolünü kaybetmiş gibi oflayıp puflamıyordu ama vahşi bir kana susamışlık yayıyordu. "Benim olana dokunmayı düşünüyorsun," dedi çok sakın bir şekilde. Ağzından iki ses döküldü, biri derin ve boğuk, diğeri daha derin ve boğuk.

Avuçlarımı karnıma bastırdım. Bu gerçek bir berserkerage mıydı? Öyle olmalı. Hayatımda hiç bu kadar insanlık dışı bir adamla karşılaşmamıştım. Ve diğer adamlar gerçekten de kuş adamlardı!

"Oh, buna cüret ederim," diye böbürlendi sarışın ayağa kalkarken. "Merhamet yok!"

Üçlü hep birlikte Viktor'un üzerine atladı.

Ding, ding, ding. Dövüş başlamıştı. Viktor yerinden kıpırdamadı. Sadece orada durdu ve kollarını inanılmaz bir hızla savurarak pençelerini birbiri ardına savurdu. Şekil değiştiren parçalar uçu, vücutları eksildi. Kollar, boğazlar. Organlar. Kalanlar yere düşerken kan püskürdü ve fişkırdı. Kimse ayağa kalkmadı. Ya da hareket etmedi. Ya da nefes almadı.

Boğazım düğümlendi, bakışlarım ürkütücü manzaradan ürkütücü manzaraya sıçradı. Her şeyin dehşeti. Gerçek ölüm, uydurma bir şey değil. Viktor hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Tek fark, artık ellerinin ıslak kıpkırmızı olmasıydı.

"Sana kaçma demiştim, drágá." Bana bakmadı. "Aşağı gel ve sonuçlarıyla yüzleş. Yukarıda kal ve daha çok acı çek."

Aniden kuruyan dudaklarımı çiğnedim. "O adamları sen öldürdün. Onları gözümün önünde öldürdün."

"Evet ve onlar günün ilk kurbanları bile değildi. Aşağı gel."

Bu bir berserkerage olamaz. En azından tam olarak değil. Bilinci yerindeydi ve ben de ölmemiştim. Yani, henüz ölmemiştim. Daha da şaşırtıcı olanı, ondan korkmuyordum. şok olmuş ve iğrenmiştim, evet. Ama korkmadım.

Benjamin çivilemişti. Duygularımda bir sorun vardı.

Viktor ne kadar sakin olursa olsun, gidip ona itaat etmeliydim. Ama bunu yapmak istemedim.

Daldaki pozisyonumu birkaç saniye koruduğumda, sonunda dikkatini bana çevirdi. Macar ormanıyla aynı yeşil gözbebeklerinin içinde öfke dönüyordu. Altın halkalar artık parıldamıyor, yüzünün geri kalanını takdir etmeme izin veriyordu. Yakışıklıydı. Sinir bozucu derecede.

"Aşağı gel," dedi. "Gelmezsen, ben seni getiririm."

"Getir beni o zaman." Eğer onunla daha fazla vakit geçireceksem, ki öyle görünüyordu, sınırlarımı belli etmeliydim. "Tavrını değiştirene kadar burada iyiyim, teşekkürler." Sözlerimi kanıtlamak için daha da rahatladım ve bacaklarımı dalın üzerinden sarkıttım. "Ayrıca, kendimi koruduğum için beni cezalandırmamalısın. Sevdiklerinizin de böyle yapmasını istersiniz, değil mi?"

Büyük kötü kurt tarzı oflayıp pufladı. Ama tehdit ettiği gibi gelip beni almadı. Sevdiklerinin arasında olmadığım gerçeğinden bahsetmedi bile. Bunun yerine, sanki umurunda değilmiş gibi ellerini pantolonuna sildi.

Hmm. Belki de meydan okumak onun için doğru yöntemdi. "Ateşböceği nedir?" Çılgınca bir şey olmalıydı ama annemin hikâyelerinde hiç kullanmadığı bir terimdi. Peki bu tür hikâyeleri nereden biliyordu? Malachi'nin soyundan geldiğime mi inanmıştı? Onun soyundan mı geliyordu? Öz annem mi? Kız kardeşimi kim büyüttü? Eğer gerçekten bir kız kardeşim varsa. Peki ya rüyalarım? Ya gerçekten geleceği gördüysem? Bu durum garip şeylerin mümkün olduğunu kanıtlıyordu. Ama *ben*, bu adam gibi birine boyun mu eğecektim? Hayır, teşekkürler.

Beni esir alan kişiden bir fısıltı bile yükselmedi.

Tamam. Başka bir şey konuşuruz. "Keçi peynirinden biraz daha var mı? Kalbimin iyiliği için seninle paylaşmak isterim." Ahbap. Hayır. Böyle bir katliama tanık olduktan sonra tekrar acıkamazdım. Ama açtım.

Gördünüz mü! Öz ailemi bulmaya bu kadar hevesli olmamın nedeni buydu. Neden böyle olduğumu öğrenmek için. Ve şimdi, Malachi o çok cazip havucu yüzümün önünde sallandırdı. Ama hayır. Kesinlikle olmaz. Bir adamı hayatını kötülüğe açmaya itecek hiçbir şey yapmazdım. *Bu* kötülüktü.

Gerçi, adil olmak gerekirse, Viktor çoktan hak kazanmış olabilir. Az önce ne yaptığına bir bakın!

"Getirme zamanı." Viktor daha fazla uyarıda bulunmadan vücudunu ağacın gövdesine çarptı.

Bum! Tüm yapı sarsıldı. Tüneğimi korumak imkânsızdı. Kenardan aşağı düştüm ve çırpındım.

"Oomph!" Çarpmanın etkisiyle ciğerlerim boşaldı. Kendimi toparlamam bir saniye sürdü ama toparladığımda farkına vardım. Yere çarpmamıştım; Viktor beni yakalamıştı. Şimdi beni güçlü göğsüne bastırmış, inatçı bir şekilde kavırıyordu.

"Beni düşürmek pek de çekici değil," diye homurdandım, onun gücünden rahatsız olmuştum. *Ve sadece sinirlenmiştim.* Etkilenmedim. Biraz bile değil.

"Aynı amaca ulaştı, değil mi?" İğrenç ezme seslerini umursamadan kurbanlarının üzerine basarak ilerledi.

Evet. Sonuçlara bakılırsa, bunlar de fena sayılmazdı.

Kızgınlığım geçince ona doğru sokuldum ve daha da rahatladım. "Evet," diye aniden, hiç tahrik olmadan tersledi. "Bunu yapabilecek tek kişi Bir nöbetçiyi öfkesinden sakinleştirmek. Hayır."

Kafam karıştı ve kaşlarım çatıldı. "Tamam. *Bu* benim cezam mı? Rastgele kelime bombaları mı?" Çünkü ben karşı çıkmıyordum.

"Benimleyken, drágá, cezalandırılıp cezalandırılmadığını asla merak etmek zorunda kalmayacaksın. Her zaman bileceksin. Sen soru sordun, ben cevapladım."

Evet. Ona daha önce söylediklerimi tekrarladım. "Yani bir ateş parçası ruh eşi gibidir." Ne kadar ilgi çekici ve aşk romanlarına özgü. Ama şekil değiştirenler neden Viktor'un olup olmadığını merak ediyordu?

Hayır. Asla olmaz. Olmaz. Bu özel sorgu düşünmeye bile değmezdi. Çok abartılıydı. Ayrıca, şekil değiştirenler "diğerinden" bahsetmişlerdi, böyle şanlı bir unvan için yarışan başka bir adaydan. Valkara, bahse girerim.

"Bir ateşböceği ruh eşinden daha fazlasıdır. Nöbetçisinde dünyanın en güçlü kuvvetini uyandırır."

Dur tahmin edeyim. "Ölümsüz gücü mü?"

"O'nun sarsılmaz, kırılmaz, bozulmaz sevgisi."

Aaah. Sadece hayatım boyunca arzuladığım bir şey! Viktor da bunu arzuluyor olmalı. Sesinde bir özlem notası algıladım.

Yavaş yavaş nefes alma yeteneğim geri geldi. Pek de lehime bir gelişme sayılmazdı. En sarhoş edici kokuyu içime çektim: antik çam iğneleri

orman çiğı ve kurutulmuş hanımeli ile iç içe geçmiş ormanlar. Mmm. Elbette tüm bu iyilikler ondan gelmedi.

Odaklan. "Ateşsiz berserkler nasıl sakin kalabiliyor?"

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bir bitki tüketiyorlar ve bu onları soğuk tutuyor."

Merhaba! Sorun, çözümle buluşuyor. "Bunu yapmalısın."

"Ben bunun için çok güçlüyüm. Üzerimde hiçbir şey işe yaramaz." Çenesini salladı. "Ancak seninle tanıştığımndan beri öfkeye yaklaşmadım."

Şaka yapıyor olmalı. "Birçok kez uçurumun eşiğine gelmiş gibiydin. Yine de, evet, şimdi sakinsin." Belki de fazla sakin. "Ne oldu?" *Dolambaçlı* bir şekilde, onun ateş topu için aday olduğuma inanıp inanmadığını sordu.

"Her şey ve hiçbir şey." Daha önce de kendi kendine konuşurken aynı ses tonunu kullanmıştı.

Ugh. Bahse girerim başka bir tirada başlamak üzereydi. "Bul, yok et, mutlu et."

Evet. Onu konuşmamıza geri çekmek için elimden geleni yaptım. "Nereye gidiyoruz?"

Beni şaşırtarak ayrıntılı bir şekilde cevap verdi. "Birçok yer var. Ordumun kampıyla başlayacağız. Edinmek istediğim bazı malzemeler var."

Oookay. Neşe, gizem ve telkin yüklü bir süper kötü tonundan bahsediyorum. Ciddi bir sorguya başlamak için ağzımı açtım ama o, "Sessiz ol. Valkara yine konuşuyor."

Bekledim, dinledim ama bir kez daha hiçbir şey duymadım. "Yani, açık olmak gerekirse, Valkara bir-"

"Valkara," diye düzeltti, açık bir uyarıydı bu.

"Doğru." Burnumun kenarını sıktım. *Tanrım, bana yardım et.* "Kafanın içinde konuşan o ve sen onunla çıkmak istiyorsun."

"O mükemmelliğin ta kendisidir. İlkelerin ilkelinin gelini olmak için yaratılmış. *Benim* gelinim." Bir kulağını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Anlamak için çok boğuk."

Görünmez, muhtemelen var olmayan müstakbel gelini. Anladım. Ona kirpiklerimi kırıştırarak, "Clover'ın başını salladığını ve sanki konuşma saçmalıklarla dolu değilmiş gibi gülümsediğini gördün mü?" dedim.

"Kralının emrine itaatsizlik ettiği, izinsiz kaçtığı ve kendini tehlikeye attığı için cezalandırılmayı bekleyen biri için kesinlikle cesursunuz."

Soğuk damarlarıma sızdı, tüylerimi diken diken eden buz gibi bir gelgit. "Ben senin *esir*im, dostum. Eski bir arkadaş, yeni bir aşk ya da hoşgörülen bir tanıdık bile değilim. Aksine, emirlerine itaat etmemi beklediğin için kendini cezalandırmalısın."

"Ama yapmayacağım," dedi, şimdi neredeyse hoşnuttu. "Kızgınlığının yükünü sadece sen çekeceksin."

Tamam, bu benim başka bir kaçış sahnelemem için işaretti. Bu sefer başarısız olmayacaktım.

Burnuna bir dirsek indirmek için hazırlandım, ancak garip, ısıltılı bir hava duvarına yaklaştığımızı fark ettim. Ağzımın kenarları aşağı doğru döndü. Viktor duvarın içinden geçtiği anda başım dönmeye başladı. Bir şok, evet, ama daha büyük şok görüşüm oldu. Nasıl olur da...

Önümüzde devasa bir kamp alanı uzanıyordu, yüzlerce asker savaşa hazırlanırken hava çarpışan kılıç sesleri ve acı dolu homurtularla doluydu. Eşit sayıda çadır ormanın zeminini kaplıyordu. Bazı savaşçılar açık bir alanda yarışıyor, bağırışları, çağrıları ve boş konuşmaları, diğerleri yürürken yere vuran çizmeli ayakların ritmik gümbürtüsüne eşlik ediyordu. Eski moda elbiseler giymiş bir avuç kadın yemek pişirme sanatını icra . Kızarmış etlerin kokusu dumanlı kamp ateşine karıştı ve midem guruldadı. Yakınlarda bir demirci kılıç dövüyordu.

İnsanlar Viktor ve beni fark eder etmez, çevredeki her erkek ve kadın yaptıkları işi yarıda bıraktı. Selamlar ve baş sallamalar, ağzı açık kalanlar da vardı. Sanki binlerce güneşin sıcaklığı beni aydınlatıyormuş gibi hissetmem uzun sürmedi.

Saçları kumsal renginde ve bol kaslı, sakallı, güzel bir adam koşarak yanımıza geldi. Yanımızda tempo tutarken hiçbir şey söylemedi.

Şu anki pozisyonumda gövdesiyle göz hizasındaydım. Yüzlerce farklı görüntü tenini kaplamış gibi görünüyordu. Çiçeklerden silahlara, çay fincanları ve sandalyeler gibi ev eşyalarına kadar.

"Buradasınız," dedi yeni gelen Macarca. "Bul, yok et, mutlu et," diye mırıldandı kral.

Groan. Bilgi almak için can atıyordum ve o kafasının içinde kaybolmaya devam ederse bunu elde etmenin bir yolu yoktu. Öte yandan, bu haldeyken cezamı asla hatırlamayacaktı.

Ama öte yandan, ölümsüz berserkerlerden oluştuğunu tahmin ettiğim bir sürünün içinde şu anda tek müttefikim oydu. Müttefikim olduğundan değil. Yine de.

Beni bir kez korumuştı. Neden tekrar olmasın?

Onu kendine getirme çabasıyla sakallı yanağını hafifçe okşadım. "Hey. Snarls. Yeni gelen arkadaşımızla tanışmak isterim."

"Bu Prens Boldizsár. Ya da Bodi," diye homurdandı, açık sözlülüğünden dolayı beni azarlamadan. "Bodi, bu benim tutsağım. Benim!" diye ekledi beni sıkıca kavrayarak.

Yine gözlerini devireyim deme. "Demek kardeşsiniz," dedim. Birbirlerine benzemiyorlardı ama göz renkleri çok benziyordu.

Viktor dudaklarını büzdü. "Prensler kudret için seçilir, kan için değil." İlgi çekici. Araştırmamın ortaya çıkarmadığı bir berserker gerçeği.

Yeni gelen bir sonraki adımını kaçırdı, dikkati elimin hareketine odaklanmıştı-ek! Avucumu Viktor'un yanağına bastırmış, dalgın bir şekilde parmaklarımın ucuyla kirli sakalını okşuyordum.

"Ormanda bir dişi mi buldunuz majesteleri?" Prens sanki yeniden başlatmaya ihtiyacı varmış gibi başını salladı. "Ve onu hayatta mı tuttunuz?"

"Sana söyledim. O benim tutsağım. Benim özel mülküm. Ona dokunmaya cüret eden herkes acının gerçek anlamını öğrenecek."

İşte bu destekleyebileceğim bir plandı. Bodi'ye sırttım. "Evet. Ne dediyse o."

Prens şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Haberin yayılmasını sağlayacağım, majesteleri. Ama bu kadar cüretkâr olabilirsem, o kim? Tutsağınız ve özel mülkünüz dışında tabii ki."

Viktor'un beni tutuşu bir kez daha sıkılaştı. "Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, aradığım kişinin o olduğundan o kadar emin oluyorum."

CHAPTER DÖRT

Ondan Hoşlanmadığınızda: Nasıl Veda Edilir ve Hayatta Kalınır?

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

Viktor beni kampa kadar taşıdı, sözleri zihnimde dönüp duruyordu. Ben, sözüm ona "aradığı" kişi. Onun kıymetlisi olmadığım düşünülürken, ortaya çıkan vahşi bir ifadeydi bu.

sözde ateşböceği, Valkara. Çılgın bir kralın bir zamanlar hiçbir şeyden haberi olmayan bir hayvan bakıcısının peşine düşmesi için yeterince iyi bir sebep yoktu.

Ama şimdi Malachi'nin iddialarına daha fazla inanmak zorundaydım. Belki de gerçekten vahşi bir aileden geliyordum. Belki de krallar kuşaklar boyu süren bir kan davasına tutulmuşlardı ve Malachi Viktor'un çöküşünü denetlemek için beni kullanmayı umuyordu. Şimdi en azından Viktor planı biliyordu. Belki de beni Malachi'ye karşı kullanmayı planlıyordu. Bahse girerim bu sadece kitaplarda ve filmlerde olan bir şey değildi.

Ya da belki de *Ölümsüz Zamanlar*'a bir hizmetçi ya da her neyse onun için ilan vereceğini kastetmişti. Gerekçesi ne olursa olsun, bu açıklama bana bir koz verdi.

Ki buna ihtiyacım vardı. Kasları dalgalanan ve gözleri ilkel bir yoğunlukla parıltıyan şu gerçek hayattaki çıldırtıcılara bir bakın. Dövmeler her tondan deriyi şok edici bir sürü yere mürekkeplemişti. Bunu biliyordum çünkü bazı erkekler çıplak dövüştüyordu. Hepsi evcilleşmemiş gücü temsil ediyordu.

İtiraf ediyorum, bu manzara karşısında sııttım. Aslında şu anda bir rüyanın gerçekleşmesini yaşıyordum. Malachi'nin görevi ve Viktor'un her şeyi olmasaydı, burada tatil yapmak isteyebilirdim. İşim hariç. Faturalarım ve yükümlölüklerim. İçimi çektim, omuzlarım çöktü. Gerçek hayat beni çağırıyordu ve cevap vermem gerekiyordu.

En büyük çadırın önünde iki muhafız duruyordu. Viktor yaklaştı ve ikili birbirinden ayrılarak girişin üzerinde asılı duran örtüyü ayırdı. Hiç duraksamadan içeri süzölüdü.

Oh, vay canına. Destansı bir savaşı tasvir eden bir duvar halısı tüm duvarı kaplıyordu, o kadar ince işlenmişti ki neredeyse kanın metalik kokusunu alacak ve savaşçıların öfkesini hissedecektim. Mekânın ortasında, yüzeyi haritalar ve parşömenlerle dolu, büyük, yıpranmış ahşap bir masa duruyordu. Yatak, aşırı doldurulmuş yastıklar ve gerçek kürklerle şaşırtıcı derecede lükstü. İki perde köşedeki bir alanı kapatıyordu. Derme çatma bir banyo olduğunu umuyordum.

Ormandaki "barınaktan" bir adım ileride.

Kral hiç uyarmadan beni yatağa fırlattı. Kaşlarımı çattım ve ayağa fırladım. "Pekâlâ, sana yaptığım muamele hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Prens Bodi bizi içeri kadar takip etti. Kapıda durdu, hala aramızda bakışıyordu.

"Bu arada ben Clover'ım," dedim ona. "Clover Deering. Yeni kaçırıldım ve eve dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Sen ve Vik nasıl-"

"Rapor," diye tersledi Viktor, zavallı adamın sözünü keserek masaya doğru yürüdü ve kâğıtları karıştırmaya başladı.

Prens başını salladı ve beynini yeniden başlatma işlemini tekrar yaptı. "Turul değıştiriciler parametrelerimizi ihlal etti."

"Biliyorum. Fazla bagajımı aldıktan sonra üçünü öldürdüm." Kâğıtları bir kenara itti, yere düşmelerini umursamadı. "Anahtarım nerede?"

fazla yükttüm, değil mi?

Bodi suçluluk ve utançla yüzünü buruşturdu. "Aramana yardım edeceğim. Onu bulacağımıza eminim." Biraz duraksadıktan sonra ekledi: "Komutan Tibor ve ekibinin Deco'da gözü vardı ama o-"

"Deco burada mı?" Viktor değerli anahtarını unuttu ve omuzlarından tutup sarsmak için yoldaşına doğru yürüdü. "Söyle bana!"

"Dikkatli olsan iyi olur," diye araya girdim. "Deco'dan bahsetmek kelleni kaybetmenle sonuçlanabilir. Ya da bana öyle söylendi."

Viktor bana tehditkâr bir bakış fırlattı. "Kendini özel bir konuşmanın içine sokma."

"Elbette." Tüm masumiyetimle ellerimi kaldırdım. "İlerisi için söylüyorum, karşımda dururken pek de özel sayılmaz."

Prese yeniden odaklanırken ne demek istediğimi anlamamış gibi görünüyordu. "Sözlerime cevap verin."

"O burada, ja. Ya da öyleydi," diye düzeltti Bodi. "Dört saat önce taşların içinde kayboldu."

Ooh. Taşlar. Onlar neydi ve biri onların içinde nasıl kayboldu? Ve evet, ilgisizmiş gibi davranarak dinledim, kendime bir tur atma görevine dalmış gibi davrandım. Ama eğer bu Deco karakteri o taşların içine kaçabildiyse, ben de kaçabilirdim.

Viktor, "Deco'nun taşlara ulaşabildiğine göre, içimde bir hain olduğu sonucuna varabilirim," diye homurdandı ve hızlı bir ileri geri temposuna girdi. "Şekil değiştiren kral anahtarı bulmaya yakın olduğumdan şüphelenmiş olmalı. Beni engellemeye çalışıyor."

Oraya buraya gidip eşyaları topladım. Rünik işlemeli bir Viking miğferi. Metal bir ilk yardım çantasının üzerinde duran kurutulmuş ot demetleri. Başka bir Brennivin şişesinin yanında törensel bir içki boynuzu. Hayır, teşekkür . Yere saçılmış çeşitli müzik aletleri, hatta bir Stradivarius. Oh, vay canına. Orada öylece duran bir milyon dolardı. Ve merhaba, güzellerim. Herkesin cebe atabileceği bir yığın hançer vardı.

Sakıncası yoksa. Küçük bıçaklardan ikisini kümeden çıkardım ve birer tanesini şortumun cebine soktum.

"Anahtarın nesi bu kadar özel?" Yol arkadaşlarıma sordum, *önemli bir şey değil, öyle ya da böyle umurumda değil*. Bu arada çaresizlik içimi kasıp kavuruyordu. Bilmeliydim! Bu karmaşa içinde anahtarı bulabilirsem, paha biçilmez bir pazarlık kozum olacaktı.

İki adam da beni görmezden geldi. "Casuslarından altısını yakaladık," dedi Bodi. "Şu anda sorgulanıyorlar. Aralarında askerlerimizle çalışan varsa, yakında öğreneceğiz."

Viktor homurdandı, "Yeterince iyi değil. Böyle kritik bir zamanda kimseye güvenemem, sana bile. Önce kendini, sonra da diğer herkesi idam etmeni talep ediyorum. Hayatta kalan olmasın." Gözleri parlayarak masaya döndü. "Bu arada işiniz bittiğinde misafirim için bilezikleri getirin. Bir ödülü hak etti."

Yani, mücevhere hayır demezdim. Ayrıca, Viktor'un kendisiyle ne kadar çeliştiğinin farkında mıydı?

Bodi kendini kapatma emrine hiçbir tepki vermedi. Sadece çenesini eğerek onayladı. "Her şeyin şahsen yapıldığını göreceğim majesteleri, neredeyse tam olarak arzu ettiğiniz gibi."

Tamam, bu resmen tuhaftı. "Daha fazla cezalandırma riskini göze alarak, kendimi tekrar araya sokacağım. Az önce ona kendini öldürmesini, öldükten sonra da diğer herkesi öldürmesini söylediğinin farkındasın, değil mi?"

Bana sanki tuhaf biriymişim gibi baktılar.

Sadece Viktor cevap verdi. "Sorunu duymuyorum. Anahtarımı da göremiyorum." Hayal kırıklığı dolu bir sesle kolunu masanın üzerinde gezdirdi ve her şeyi yere savurdu. Bir mürekkep hokkası paramparça oldu, siyah boya toprağa karıştı. "Nerede o?" diye kükredi. "Onu almalıyım. Valkara onu istiyor. Şimdi tam zamanı."

Bodi irkildi ve ben "Ona her zaman itaat ediyor musun?" diye sorarken kalbinin tam üzerindeki noktayı ovuşturdu.

"Her zaman," dedi Viktor gurura benzer bir ifadeyle. Bodi de hep bir ağızdan aynı kelimeyi alayla mırıldandı.

Kral onu seviyor ve fiyat onu küçümsüyor muydu?

Prens gergin bir sesle, "Majesteleri," dedi. "Belki de şimdi size anahtarın yüzyıllar önce kaybolduğunu hatırlatmanın tam zamanıdır."

Bu konuşmayı daha önce yapmışlar gibi geldi.

Viktor nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak beni prensle baş başa bırakıp hışımla çadırdan çıktı.

Bodi'nin onu takip edeceğini ve böylece yola çıkmadan önce biraz daha araştırma yapabileceğimi umuyordum. Ne yazık ki. Prens kaldı ve bana dik dik baktı.

Madem sıkışmıştım, durumdan faydalanabilir ve mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışabilirdim. Eğer saldırmam gerekirse, saldırırdım. En parlak gülümsememi takınarak ellerimi ceplerime soktum ve hançerlerimin kabzalarını kavradım. "Kralınızın bana özel mülküm dediği ve bana zarar vereni incitmekle tehdit ettiği zamanı hatırlıyor musunuz? Çünkü ben hatırlıyorum." Dostum, tüm bu kelimeleri bir araya getirmekten nefret ediyordum ama yine de olması gerektiği kadar iğrenç bir tat vermiyorlardı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Sana söylemişim. Ben Clover'ım. Clover Deering. Kralınızın farkında olmayan ve korunan tutsağı."

"Aksanına bakılırsa Amerikalısın, bu da Malachi'nin etki alanına girdiğin anlamına geliyor." Ağır aksanlı bir İngilizceyle konuşmuştu. Şimdi öne doğru bir adım atmış, tehdit saçıyordu. "Bir Amerikalının bizim bölgemizde ne işi var? Amacınız nedir?"

Bu detayları onunla paylaşmamın imkanı yok. "Üzgünüm ama bu bilgi sizin güvenlik yetkinizi aşıyor."

"Beni seni öldürmemeye ikna etmen için sana altmış saniye veriyorum." Sırtında çapraz duran kılıçları avuçladı. "Bu benim yetkimi arttırır mı?"

"Siz çıldırmışlar ve zamanlayıcılarınız." Kaynayan düşmanlığı beni şaşırttı. Varlığım ile ilgili onu bu kadar endişelendiren şey neydi? "Senin denetlemen gereken infazlar yok mu?"

Bu hatırlatma öfkesini daha da körükledi. "Viktor canavarıyla savaşırken düşüncelerine anlam veremez. Seni tekrar görmediği sürece, var olduğunu hatırlayacağından şüpheliyim. Bu da sana istediğimi yapabileceğim ve onun bunu asla öğrenemeyeceği anlamına geliyor."

"Bir askerin sadakati için çok fazla." Görünüşe göre çıkış yolumu savaşarak bulacağım.

İçeride bir şişe öfke aradım. Ellerimde ısı birikti. Onları yumruk haline getirdim ve yumruk atma pozisyonuna geçtim. Şimdi, şimdi, şimdi saldırma dürtüsü beni bombardımana tuttu.

Vay be! Bu hissi yıllardır yaşamamıştım ama son seferini hiç unutmamıştım. Annemi incittiğim, kolunu kırdığım gün. Odamı temizlememi istemişti ama ben reddetmiş, onun yerine sadece anlamsız bir oyuncakla oynamak istemişim. Onu elimden almaya çalıştığımda, patlamıştım. Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Sadece uyandığımda annemi ağlarken ve acı içinde bulduğumu hatırlıyorum, yüzünde kesikler vardı ve bir eli garip bir açıyla sarkıyordu. İşte o zaman çılgına dönenleri takıntı getirmeye başladım ve hatta sakinleşmek için onların yöntemlerini benimsedim. Derin nefes egzersizleri. Tükenme noktasına kadar fiziksel efor. Bölümlere ayırma. Sonunda, duygularımı içgüdüsel olarak, düşünmeden şişeledim ve gömdüm. Şimdi, bu dürtülere ve hislere nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Ben yapmadım

Onlardan hoşlanıyordum ama aynı zamanda çok fazla hoşlanıyordum. Kendimi korumam gerekiyordu.

Bodi bana saldırmadan, "Ben *sadece* kralıma sadığım," diye tükürdü. "İktidardaki tek orijinal o, onun hayatı bu dünyada ya da diğerlerinde en önemlisi. Yirmi yedi. Yirmi altı. Yirmi beş."

Yumruklarımı yukarıda tuttum. "Bir hamle yap, sana meydan okuyorum."

Gözlerinde altın halkalar parlıyordu. Bana doğru bir adım attı, ben de dirseğimi geri çektim. Sert ve hızlı olacaktım. Umarım bu sırada farkındalığımı kaybetmem.

Bodi beni şaşırttı, ben vurmadan önce vuruş alanını terk etti. "Belki de ona senin varlığını hatırlatırım. Eğer onun ateş topu değilsen, seni kendi başına bitirecektir."

"Görünüşe göre ateşli silah onuru Valkara'ya gidiyor. Affedersiniz. Valkara."

Çenesinde bir kas sıçradı.

Oooh. Ondan hoşlanmadığımı daha önce fark etmiştim ve bu da onu doğruluyordu. Valkara'nın en büyük hayranı değildi. "Onunla tanışmayı çok isterim. Beni ona doğru yönlendirin, ben de gidip merhaba diyeyim," dedim.

Çadırın dışında bir kargaşa patlak verdi. Yardım çığlıkları. Acı homurtuları. Aceleci, gümbür gümbür ayak sesleri. Prens ve ben durduk, bir an donup kaldık.

"Bodi'yi yakalayın!" diye bağırdı biri.

Bakışlarımı sabit . "Eğer bu çadırdan ayrılırsan Clover Deering, senin için gelirim ve seni yakaladığımda olacaklardan hiç hoşlanmayacaksın."

Ona dişlerimi gösterdim. "Sanki bunu daha önce duymamışım gibi."

Dudaklarını büzüp beni yalnız bırakarak aceleyle uzaklaşmadan önce sadece bir an daha tereddüt etti.

Tamam. Pekâlâ. İçimden rahatlamış bir nefes sızdı ve sonunda duruşumu gevşettim. Benim gibi bir kadının olabileceği kadar rahatlamıştım. Açıkçası, iki adamın da intikam vaadinin hareketlerimi belirlemesine izin vermiyordum.

Sorun: Artık ormanda daha fazla turul-shifter olduğunu biliyordum. Gerçekten kalkıp başka bir karşılaşma riskini göze almalı mıyım?

Biraz beklemek, erzak ve silah toplamak ve ormanın bir haritasını bulmak daha iyi olabilir. Ve ayakkabılar!

Ayrıca, Malachi'nin teklifi ne olacaktı? Hâlâ paraya çevirme planım yoktu ama hedefle bağlarımı şu anda koparmayı gerçekten istiyor muydum? Gerçi söz konusu hedef pek de akli başında sayılmazdı. Viktor tutarlılığın içinde ve dışında akıyordu, infazdan hoşlanıyordu ve Hallmark'tan daha fazla gizem ürettiyordu.

Dışarıdaki kargaşanın şiddeti arttı, bazı Macarca ifadeler kristalleşti. "Hayır, Majesteleri." "Lütfen, hayır." "Bunu yapmayın!"

Bu da ne böyle? Yaralı ve zonklayan ayaklarım, beynim niyetimi algılayamadan beni çadırdan dışarı taşıdı. Kapıda nöbetçi yoktu, bu yüzden kimse beni yakalamaya çalışmadı. Sönen güneş ışığı, ulaşabildiği herkesi fırlatan ya da kıran öfkeli Viktor'un etrafında toplanmış askerleri aydınlatıyordu. O

çok fazla kişiye ulaştı. Birbiri ardına devrildiler, kırıldılar ve kan kaybettiler, birlikte çalışsalar bile onu zapt edemediler.

Onu gördüğümde kalbim kaburgalarımın çarparak beni durdurdu. Onu daha önce de çılgına dönmüş sanmıştım ama hayır. Bana henüz öfkelenmediğini söylemişti ve işte şimdi ona inanmıştım.

Bu bir berserkerage idi.

Sadece daha büyük değildi; canavar gibiydi. Gözleri o parlayan altın halkalarla doluydu, yeşilden eser kalmamıştı. İrisleri derin öfke çukurları yayıyordu, evet, ama daha çok nefret. İnce siyah çizgiler eskisi gibi derisinin altında çatallanmıyor ya da parlamıyor, tüyleri andıran bir şekilde birikiyor ve katmanlaşıyordu. Turul-Kaydırıcılar gibi o da uzun, keskin pençelerini sallıyordu.

Bodi vuruş mesafesinin dışında durarak kralı sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. "Bunun hakkında konuşalım, Majesteleri. Her ne olursa olsun daha iyi hale getireceğim. Sadece bana söyleyin. Tek yapmanız gereken bu."

Viktor durakladı ve havayı kokladı. Dikkati bana yöneldi ve yapıştı. Fark gücü beni tekmelenmiş gibi geriye savurdu.

Sanırım bir uçuş tepkisi verdim. Şimdi kaçmalıyım. Evet, evet, kaçmalıyım.

Bodi de beni fark etti. İçinden öfke fişkırdı ve Macarca, "Git, kadın!"

İşaretimi verdim. Topuklarımın üzerinde döndüm ve koşarak uzaklaştım. Arkamda, tüylerimi diken diken eden vahşi bir kükreme duyuldu. Yeni acı homurtuları beni takip ederek korkunç bir koro oluşturdu. Hızımı artırdım, kampın içinden uçarak geçtim, taradım, taradım, en akıllıca yönü aradım. Doğru yön. Kesinlikle doğru. Nefesim hızlandı.

"Hayır!" Güçlü kollar kenetlendiğinde çığlık attım. Gücümün her zerresiyle özgürlüğüm için savaştım.

Oflayan, puflayan Viktor beni güçlü bedenine doğru çekti ve sıkıca tuttu, ama... hmm. Bana hiç zarar vermedi. Aslında, pençelerinin ucuyla bana bir bile batırmadı.

"Yeter, drága."

Nefis kokusu burnuma doldu ve ben... sakinleştim. Tehlike geçmiş olmalıydı. "Hepimiz iyi miyiz, Tor?"

"Sana kaçma demiştim," diye hırıltılı nefesler arasında homurdandı. Bir kez daha iki sesle konuşuyordu. Kendisinininki mi, yoksa canavarınıninki mi?

"Evet, sen kendi adamlarını kaşar peyniri gibi doğrarken burada kalmaya pek hevesli değilim."

"Dramatik olma." İkinci ses kayboldu. "Sadece birkaç organını çıkardım."

Askerler yavaşça, temkinli bir şekilde bize yaklaştı. Neredeyse. Vuruş alanının dışında, epey uzakta durdular. Birçoğu yalpalyordu, yaralı ve kanlar içindeydi. Hepsi şok içinde bana baktı. "Firebrand" mırıltıları yükseldi.

Yine mi bu! Viktor'un ruh eşi değildim, tamam mı? Değildim. Bu çelik manolya değil. Maddened hiçbir zaman benim tipim olmamıştı. Ve daha önce gevelediği gibi, ben de onun tipi değildim. Tüm bunların ötesinde, gerçek bir ateşleyici olan Valkara'yı da unutmayalım. Ama...

Viktor'un bana tepkisi. Bu, Malachi'nin böylesine özel ve intihara meyilli bir görev için neden benim gibi normal birini seçtiğini açıklıyordu. Gerçi yılın ateşli adamı seçilebileceğimi nereden bilebilirdi ki?

Viktor'a karşı kıpırdanarak, "Beni yere bırak," diye ısrar ettim.

Düzensiz bir inilti onu terk etti ve ben hareketsiz kaldım. Ya yaralıydı ve ben hasarı göremiyordum ya da onu bir şekilde incitmişim. Adamı sevmiyordum ama acı çekmesini de istemiyordum.

"Tekrar koşacak mısın?" diye sordu.

"Muhtemelen. Ama şu anda falan değil." Belki en iyi yanıt değildi ama dürüsttü. "Sana söz veriyorum."

Sertleşti. "Seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin."

"Bilgin olsun, süper kötülüğe soyunduğunda davana yardımcı olmuyorsun." En azından pek değil. Çünkü evet, bir parçam bundan hoşlanıyor olabilir. Ama sadece bir parçası! Belli ki en kötü kısmı.

"Majesteleri." Bodi etrafımızdakileri atlayarak yaklaşırken avuçlarını masum bir hareketle yukarı ve dışarı kaldırdı. "Belki de kızı benim korumam altına vermelisiniz. Ona çok iyi bakacağım, yemin ederim."

"Yalancı!" diye bağırma şansım olmadı.

"Benim," diye hırladı kral, beni daha yakına çekerken neredeyse kaburgalarımı kırıyordu. Burun delikleri alevlendi ve diğer krala dişlerini gösterdi.

Tamam, belki de onun tipiydim? Yani, kendim söylersem, itici değildim. Ben de kişiliğimi beğeniyordum. Hayvansever ve keman tutkunu, yılmaz bir ruha sahip ve işler zorlaştığında pes etmek istemeyen biri. Nadir bulunan nitelikler hakkında konuşun!

Ama ya Valkara değil de Viktor'un ateşböceği *olsaydım*? Bak ne kadar sakinleşti. Ve sadece koruma faktörünü arttırdı.

Yani, en azından teoriyi test etmekten zarar gelmezdi. "Majesteleri," dedi Bodi, tekrar denemek için hazırlanarak.

"Geri çekil prens, ben ," diye anons ettim, sonra da yaptım. Viktor'un yanağını okşayarak bir hamle yaptım. "Bana odaklan, Snarls. ama. Bana bak." Emrime direndi, göğsü kabardı ve tekrar öfkelenmeye yakın olup olmadığını merak ettim. Zaten ateşin içindeydim. En azından

İyi dans.

"Hey! Sana bana odaklanmanı söylemiştim ve bunda ciddiydim." Karanlık bakışları sonunda benimkini bulana kadar parmaklarımı yüzünün önünde şıklattım.

"Ne?" diye havladı.

Şaka mı yapıyorsun? "Vay canına. Yardım etmeye çalışıyorum ve aldığım teşekkür bu." Göz kapakları aralandı. Göz ucuyla bir hareket algıladım.

Bodi ve birkaç kişinin daha yaklaştığından şüpheleniyordum. Kolumu uzattım, parmaklarımı klasik *dur* işareti yapacak şekilde açtım. Bu sırada Viktor'un bakışlarını üzerimde tuttum.

"Bak," dedim. "Tüm cezaları iptal edip senin evine dönmeye ne dersin? Açlıktan ölüyorum ve sadece senin cevaplayabileceğin bazı sorularım var." Kırpiklerimi kırıştırdım ve ona en iyi köpek yavrusu gözlerimi gösterdim. "Benimle ilgilenmek mi? Lütfen, üstüne bir de kiraz koy."

Sessizlik. Dinginlik. Bir an diğerine karıştı, kalabalık o kadar sessizdi ki herkes nefesini tutmuş olabilirdi.

Sonunda Viktor kaşlarını çattı ve başını salladı. "Çadırımda olacağız. Bize yiyecek getir, hem de bolca," diye bağırdı ve beni eşikten geçirdi.

CHAPTER

BEŞ

Gördüğünüzün Ötesini Görün: Berserker'iniz Numara Yaptığında, Yemek
İkram Edin

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

Viktor beni o gün ikinci kez kürk paletinin üzerine bıraktı ve volta atmaya başladı. İleri geri, ileri geri, tedirgin ama artık şiddete başvurmuyor ya da mırıldanmıyordu. Daha ziyade sessiz kaldı, ki bu da çok daha iyi.

En azından boyu "normale" döndü.

Onu izlerken ve yemeğin gelmesini beklerken göz kapaklarım ağırlaştı. Sanırım duygusal iniş çıkışlar, aralıksız stres, sürekli belirsizlik akışı ve gizemli ilaçlar beni yakalamıştı.

Varlığımın her zerresiyle yorgunluğa karşı savaştım, Viktor'un varlığında uykuya dalmayı reddettim. Yine de, eğer ben onun ateşböceğiysen, muhtemelen onun yanında dünyadaki herkesten daha güvendedim. Çalışmalarında okuduğum her şeye göre, çılgına dönenler kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyleri korurlardı. Kanıt: Kral Tor'un kendi yardımcısını kraliyet esirinden ellerini çekmesi için ne kadar hararetle uyardığına bakın. Ayrıca, ben olay yerine geldiğimde Viktor'un öfkesinin ne kadar çabuk dindiğine dikkat edin.

Belki Prens Bodi artık beni tehdit etmekte bu kadar aceleci davranmazdı. Şimdilik, hükümdarı üzerinde biraz gücüm ve etkim vardı. Bunun dışında. Valkara. Güvencemi sarstı.

Ama. Ugh. Düşünmem gereken bir de tekrarlayan rüyam vardı. Geleceği nasıl görebildiğimi bilmiyordum. Eğer gerçekten Viktor'un ateşböceğiysen, hizmet etmeye yemin ettiğim savaşçı o olabilirdi, sadece o olabilirdi. Ama cidden, ben onun önünde diz mi çökecektim? Bu fikri hâlâ sevmiyordum. Ve "daha iyi olanın" ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama yanında soğan halkaları, patates kızartması ve ranch sos ile double acılı cheeseburger olmadığını biliyordum.

Lanet olsun, yemek neredeydi? Vücudum muhtemelen zaten kendi kendini yiyordu!

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dikkatim tekrar tekrar enstrüman yığınınına döndü. Parmaklarım çalmak için kaşınıyordu. Sonunda günaha yenik düştüm, ayağa kalktım ve ödüllü kemana doğru yürüdüm. Karmaşık bir şekilde oyulmuş girdaplar üst ve alt botu süslüyordu.

Enstrümanı olabildiğince nazik bir şekilde boynundan ve gövdesinden tuttum, ardından telleri test etmek için Viktor'un masasındaki sandalyeye oturdum. *Güzeldi*. Mükemmel akortlanmış.

Yayı parlattıktan sonra deneysel bir vuruş yaptım. Stradivarius'un zengin, sıcak tonu çadırı doldururken dudaklarım aralandı. Hayatım boyunca hiç bu kadar zarif ve güçlü bir şey duymamıştım.

Gözlerimi kapatarak bir dizi katmanlı nota çaldım, armoniler beni heyecanlandırdı. Duyduklarımdan tatmin olmuş bir şekilde, hâlâ volta atan Viktor'a odaklandım ve Bach'ın *Sol Telindeki Hava'sının* dingin melodisini hayata geçirirken vereceği tepkiyi merak ettim. Benim sık sık yaptığım gibi sakinleşecek miydi?

Aniden durdu ve ilk başta bana sadece kaşlarını daha fazla çattı. Ama yavaş yavaş ifadesi ve duruşu yumuşadı. Sonunda göz kapakları kapandı ve tüm yüzüne baştan çıkarıcı bir nitelik kazandırdı. Masanın kenarına yaslanıp müziğin tadını çıkarmak için yaklaştı.

Cesaretleterek, vücudum ağrıyana kadar oynadım, oynadım ve oynadım. Güneşin inişini tamamladığını, çadırdaki ışığın azaldığını tam zamanında fark ettim. Son nota kaybolduğunda derin bir nefes aldım ve enstrümanı bir kenara bıraktım.

Viktor hemen yeni bir tempoya girdi. "Bir daha asla oynama," diye hırladı. "Bana anladığını ve bu emre itaat edeceğini söyle."

Ne? "Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim." Bir hırıltı daha.

"Neden?" Hiç şaşırmadan talep ettim.

Sessiz kalarak göğsünün ortasını ovuşturdu.

İyi idi. Nedeni önemli değildi. Devam eden refahım için önemli *olan* bir konuya konsantre olmak daha iyi idi. Bir sonraki adıma karar vermeme yardımcı olacak bir şey. "Dürüst ol. Senin ateşli silahın olduğuma inanıyor musun, evet mi hayır mı?"

Sırtı bana dönükken hareketsiz kaldı. Omuzlarının arasındaki kaslar kasıldı ve elleri sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. "Böyle saçma bir soru sormamalısın. Cevabım hayır. Kesinlikle hayır." Ağır aksanlı bir İngilizceyle cevap verdi ve ben de ana dilimde sorduğumu fark ettim. "Hiç şansın yok. Hem de hiç. En ufak bir ihtimal bile yok. Eğer bir başkasına bağlanacaksam, bu Valkara olacaktır." Gerginlik ondan fışkırdı ve "Ama belki." diye tersledi.

Aaah! Bunu itiraf etmişti. Tamamen alakasız bir sebepten dolayı kendi ordusunun üyelerini sakat bırakan bu hafif deli kraliyet çılgınının bir parçası - sadece benim tahminim- onun ruh eşi olabileceğime inanıyordu. Kader arkadaşı. Kaderinde sevmek olan kişi, dünyadaki en güçlü güç.

Dünyada onu sakinleştirmek için doğuştan yeteneği olan tek kişi ben olabilirim.

Tabii ki, hiçbir şekilde, şekilde veya biçimde karşılık vermedim. Kral Viktor Endris beni olası bir ruh eşi olarak görüyor olabilirdi ama ben onu aynı şekilde görmüyordum. Aşkın gücüne ve gerekliliğine inanıyordum, evet. Ve onun, aşkın başka hiçbir şeye benzemeyen bir güç olduğu yönündeki değerlendirmesine katılıyordum. Güçlü ama tatlı. İyileştirici. Ama ben ailemin zevk aldığı şeyi istiyordum.

Birbirlerini hiç çekinmeden sevmişler, birbirlerini geliştirmişler, asla yıkmamışlardı. Ve Benjamin'in bana öğrettiği gibi, sevginizi yanlış kişiye hediye etmek sadece acı getirirdi. Sen verdin, onlar aldı. Sen cesaretlendirdin, onlar yıktı. Oradaydım, yaptım. Bir daha asla.

Giriş hızla kenara çekildi ve Bodi çadırın içine doğru yürüdü. Ellerinde bir çift metal pranga duruyordu. "Gecikme için özür dilerim Majesteleri. Aşçı ve ekibiyle oynadık ve şu anda istenen ziyafeti hazırlamak üzere iş başındalar. Bilezikleri de buldum."

Şaka yapıyorsun. Ayağa fırladım ve başımı salladım, saç tutamları yanaklarıma çarpıyordu. "Şimdi beni dinle Viktor. Beni bağlamaya çalışırsan her şey biter."

"Majesteleri?" diye ısrar etti Prens.

Viktor sanki askerinin üzerine atlayıp çıplak elleriyle adamın kafasını koparmayı planlıyormuş gibi çömelmeye pozisyonu aldı. İçinde hırıltılar gümbürdüyordu

Göğsünden ve parmak uçlarından pençeler çıktı. "Onu duydun. Reddediyor. Bilezikleri atın."

Oh, evet. Valkara'dan daha önemli bir halkada onun ateşleyicisiydim, kim değildi ki. Tüm gücümle gülümsedim. Sırıtarak Bodi'ye "İyi bir çocuk ol ve kralına itaat et" dedim. İyi bir önlem olarak, örgümü omzumun üzerinden geçirdim. Kabadayılık bu adamın anladığı bir dildi. "Anlaşılmadıysa, kelepçeleri al ve git."

Prens sert bir şekilde başını sallayıp dışarı çıkmadan önce aramızda bakıştı. İşe yaradı mı? Yani, çok tatlı! Kesinlikle işe yaradı.

Viktor bir anda yeniden sakinleşti. Tüm olayı unutmuş gibi görünerek başka bir tempoya geçti.

Ne kadar ilginç bir gün olduğu ortaya çıktı.

Giriş bir kez daha kenara çekilmeden önce çok az zaman geçti. Bodi'nin dönüşü için hazırlandım. Onun yerine genç bir asker bir tepsi yemek getirdi. Nihayet! Görünüşe bakılırsa, doyurucu güveç ve kabuklu ekmek yiyeceğim. Soymak, kesmek ya da pişirmek zorunda olmadığım bir yemek. Yıkamam, kurutmam ve kaldırmam gerekmeyen kaseler. Evet, lütfen ve teşekkürler.

Vahşi Kral'ın ateşböceği olmanın avantajları harika sayılırdı.

Asker ne kralına ne de bana doğru baktı. Sadece tepsiyi masanın üzerine koydu ve hızla dışarı çıktı.

"Yiyecek misin?" Viktor'a sordum. Mırıldanarak reddetti.

Onun kaybı. Karnımı doyurdum, yani hepsini, bir nebze görgü göstermek ve her lokmayı kürekle yememek için elimden geleni yaptım. Arkadaşım, farklı kaslarını esneterek yürümeye devam ederken akşam eğlencesini sağladı. Ne tuhaf, karmaşık bir adam.

Et suyunun son yudumunu yuttuğumda bir esneme çenemi çatlattı, yorgunluk bir kez daha sinsice üzerime çöktü. Kürk paletini taradım. Viktor'un huzurunda uzanmak gerçekten de o kadar kötü bir şey miydi?

Ellerimde kalan ekmek kırıntılarını fırçalayarak yatağa döndüm. Ceplerimde sakladığım hançerlerle kendimi dürtmemeye dikkat ederek uzandım.

Viktor volta atmayı bıraktı ve tüm dikkatini bana odakladı. Ya da Ben.

"Ateş topum," diye mırıldandı. "Çok güzel. Bela."

Ben de sana, dostum. "Bela" kısmını kastetmiştim. Ve evet, tamam, güzel kısmı da. Yüz hatları tek tek incelendiğinde çok sertti ama hepsi bir arada göz kamaştırıyordu. Ve o kaslar.

Her neyse. Biraz ustalıkla onu beni Aurelian Tepeleri'ne geri götürmeye ikna edebilir ve Malachi'yi öz ailem hakkında bildiklerini paylaşmaya zorlayabilirdim. Diğer kralın beni kaçırdığı güne pişman olmasını sağlayabilirsem daha da iyi olur.

Bir süre sonra göz kapaklarım kapandı ve ben direnmedim. Kendimi uykuya bırakıp savunmasız kalamazdım. Aksine, zamanı yeniden şarj olmak için kullanacağım, bu yüzden Viktor'la ilgilensem iyi olur. Hızlı bir zihinsel ve duygusal yenilenme...

RÜYAYI BEN GÖRDÜM.

Gece gökyüzünü yoğun bir sis kaplamıştı. Puslu havaya rağmen yıldızları seçmekte zorlanmıyordum. Belki de bir çapa olmadan eterde süzüldüğüm için, yine de bir şekilde sağlam bir zeminde duruyordum. Bembeyaz elbisemin etekleri ayak bileklerimde dalgalanıyordu.

Önümde sert kaslarla şekillendirilmiş gömleksiz bir savaşçı yükseliyordu. İlk kez yüzünü gördüm ve tüm vücudum sanki parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi tepki verdi. Sinir uçları şarkı söyledi.

Viktor Endris.

Hiçbir şey söylemedi, ama o zaman kelimelere gerek yoktu. Varlığımın derinliklerinde biliyordum. Daha iyisi için hayatımı onun ellerine teslim etmeliydim.

Etrafımızdaki sisin bir kısmı inceldi ve tuttuğu silahı fark ettim. Aşağıya doğru tuttuğu çift ağızlı uzun bir kılıçtı.

Aklımdan bir soru geçti. *Onu, sevdiklerimizi ve hatta dünyalarımızı kurtarmak için ölmeye razı mıyım?*

Dream me, "Daha büyük bir iyilik için bunu yapacağım," diye mırıldandı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Bir başka ilk: Sonra ne olduğunu gördüm.

Rüya Viktor inatçı çenesini çıkarıp sözlerimi tekrarladı. "Daha büyük bir iyilik için bunu yapacağım."

Kılıcını havaya kaldırdı, sanki-

Salıncak.

Bir uyandım. Kalbim hızla çarpıyordu. Nefes nefese kalmıştım, nefesim dudaklarımın arasında kesiliyordu. Bir varlık hissettim ve sıçrayarak ayağa kalktım.

Viktor yatağın yanına çekilmiş bir sandığın üzerine oturmuş, elindeki iki hançeri döndürüyordu. Parlak sabah güneşi çadırdaki deliklerden ve dikişlerden süzülüyordu.

Bir berserker birkaç metre ötede silahlarıyla oynarken ben bütün gece uyumuş muydum? Eyvah.

Rüyanın kalıntıları daha sonra incelenmek üzere sise dönüştü. Şu anda kral bana kanlı bir cinayet gibi bakıyordu. Seçeneklerimi gözden geçirdim: Koş, hızlı koş ya da daha hızlı koş.

"Yapma," diye bağırdı, üçüncü seçeneği seçme kararımı tahmin ederek. Silahları bir kenara bıraktı, dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını birleştirdi.

Tamam. Pekâlâ. Bıçaklar olmadan, olduğum yerde kalıp ona bakmayı sorun etmedim. Banyo yapmıştı, saçları nemli ve kıyafetleri temizdi. Bugün, zengin dövmeli gücünü örten düz siyah bir tişört giymişti. Gözlerinde sır ya da altın yoktu ve bakışları yumuşak bir ifadeye dönüşmüştü.

Ne yazık ki, saldırganlık eksikliği daha önce gözden kaçırdığım ayrıntıları fark etmeme neden oldu. Kirpiklerinin ne kadar uzun ve kalın olduğu gibi. O vahşi yeşil gözleri için mükemmel bir çerçeve. İnce burnu inatçı çenesini tamamlıyordu. Ve dudakları. Vay canına. Göründükleri kadar tatlı olamazlardı. Hiçbir şey olamazdı.

Tenim kızardı. Şu anda güzelden çok daha iyi bir şeydi. Deli gibi seksiydi. "Günaydın."

Sessizce, başka bir yere bakmam için beni cesaretlendirerek bakışlarımı tuttu.

Biraz titreyerek yüzümdeki saç tutamlarını düzelttim ve hâlâ atletimle şortumu giydiğimi fark ettim. Ama lanet olsun, çaldığım hançerler kayıptı. kayıp değildi. Bir dakika önce onları döndürüyordu. Kabzalarındaki oymaları tanıdım.

Kızgınlık çiçek açtı. "Beni öylece süzecek misin yoksa söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Düşünmekle geçen bir gecenin ardından, senin benim ateşleyicim olmadığın sonucuna vardım," dedi basitçe.

Neredeyse . "Tamam, şekerim. Kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle." Zihin jimnastiği gerçeği uzun süre saklayamazdı. "Kahvaltıda ne var?"

Bana dişlerini gösterdi. "Varlığınızın bazı faydaları olduğunu inkar edemem."

"Evet, zaten sisten ve fısıltılardan bahsettiniz, ikisini de anlamıyorum." Ama. Hmm. Benim rüyam. Orada da hep bir sisle uğraşıyordum. Deneyimlerimiz bağlantılı olabilir mi? "Ama unutma, sen trantruming yaparken ve ben yaklaşırken neler olduğunu gördüm. Ben yüzde yüz senin ateşinim."

Yaşadığı şokun etkisiyle, sataşmanın geçmesine izin verdi. "Yüzyıllardır zihnimi kalın, tedirgin edici bir sis kapladı. Bazı günler diğerlerinden daha kalın. Gerekli bir kötülük. Valkara bu sis sayesinde görmem gerekenleri görmeme yardımcı oluyor. İlişkimizi. Geleceği." Durakladı. "Sonu. Bu kafa karışıklığını giderdi mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Nihayet! Almak için bilgi. "Gerekli kötülük diye bir şey olmadığını iddia ediyorum ama bu daha sonra konuşulacak bir konu." İlişisine gelince, Valkara'nın onunla evlenmeye niyetli olduğu açıktı, ateşböceği olsun ya da olmasın. İlkelerin ilkelinin en güçlü orijinal, yani Vik, sonuncusu olduğunu düşündüm. Elbette onu istiyordu.

Peki, iddia ettiği gibi onu istiyorsa, neden tetiği çekmemiştii? "Bana göre sisten pek de yardım almış gibi görünmüyorsun," diye belirttim.

Otoriteyle nefesini içine çekti. "Onun hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter."

"Hayır, yeterli değil. Sizin kesin ateşleyiciniz olarak, cevaplar talep ediyorum."

"Pekâlâ," diye cevap verdi hiç vakit kaybetmeden. "Sorularınızı yanıtlayacağım, ama karşılığında siz de benimkileri yanıtlayacaksınız."

Sesindeki memnuniyeti fark ettim ve beni tam olarak istediği yere sürüklediğini anladım. "Tamam. Anlaştık." Sanki ona her türlü şeyi bedavaya anlatmamıştım. "Valkara kim ilkelerin ilkeliyle evlenebiliyor?"

Çenesinde bir kas sıçradı. "Starfire'ın koruyucusu."

Oooh. "Dünya'ya düşen parlayan taşın yaşayan, nefes alan uhrevi bir koruyucusu mu var? Tahmin etmeliydim."

"Starfire bir taş değil, galaksiler arasında seyahat etmek için sert bir dış kabuğun içine yerleştirilmiş bir yumurta koleksiyonuydu. Kan ve acı içinde bu yumurtalar döllendi ve o gün savaş alanında içimizde doğdu."

Bu çok ama çok mantıklıydı. "Yani Valkara *senin* de koruyucun." Onun üzerinde tahmin ettiğimden daha fazla güce sahip olan bir kadın.

Başını salladı. "Evet." Kaşlarını çatı. "Nem. Ben *onun* koruyucusuyum." Bir an düşündü, kaşları çatıldı. "Bu biraz karışık."

Ben'in Kami hakkında söylediklerinin aynısı. "Val-Valkara sana gelecek hakkında ne söyledi?"

Dudaklarını büzdü. "Daha büyük bir iyilik için yapmamız gereken bazı Şeyler olduğunu söyledi."

Oh, evet. Sislerimiz arasında bir bağlantı *olmalı*. Yine de bundan bahsetmek için bir neden yok ve bahsetmemek için de her türlü neden var. "Bu konuda daha fazla Şey öğrenmek isterim."

"Trmz, vatanımızı korumak ve içimizdeki canavarları bastırmak etrafında dönüyor."

Dürüst olmak gerekirse, takdire Őayan hedefler. "Bul, yok et, mutlu et gibi bir Şey mi diyor, bilmiyorum, sadece tükürüyor mu?" Ne demek istediğini çözmeye çalıştım. "Anahtarı bul, Şekil değiştirenleri yok et ve mutlu ol."

Sert tavrı onun yerine cevap verdi ve konunun çıkmaza girdiğini söyledi. Ama doğru mu anlamıştım yoksa fersah fersah ıskalamış mıydım kestiremiyordum.

Yumuşak bir yoldan sapmaya çalışarak yönümü değiştirdim. "Valkara'ya güveniyor musun?" Ona kimsenin erişemediği bir Şekilde erişebiliyordu.

Aramızda bir sessizlik oldu, bu da onun bu soruyu sormayı bıraktığının açık bir işaretiydi.

Pekâlâ. Yeni bir yöne gideceğiz. "Dn seni neyin tetiklediğini söyler misin?"

Gözlerinde parlayan bir altın parıltısı. "Yakalanan turul-değiştiriciler liderlerinden bir mesaj ilettiler. Deco en değerli hazinemi ele geçirmeye yemin etmiş."

"Yani ben," dedim parmak uçlarımı göğüs kafesime bastırarak. Tamam, onun ateşli silahı olduğumu anlıyordum ama tanışmamızdan bu kadar kısa bir süre sonra onun en değerli hazinesi olarak lanse edilmek-

"Yani anahtar," diye belirtti.

Haklısın. Tabii ki. Bu hiç de üzücü değildi. "Sana hassas bir noktayı hatırlatmak istemem ama sen kaybetmemiş miydin?"

"Nem. *Ben* ." Sözleri acıyla ıslanmıştı.

Yani o yapmadı ama başka biri yaptı. "Bu anahtarı bu kadar özel yapan ne?" "Yanında gelen Şey," diye yanıtladı.

Detaylandırmasını beklerken daha fazla saniye geçti. Ya da sonunda kendi sorusunu sormasını. Sessizlik, sadece sessizlik.

"Ayrıntıları toplu olarak verirsen ikimiz de çok daha iyi bir sohbet deneyimi yaşarız," dedim kollarımı havaya kaldırarak. "Anahtarla birlikte ne geliyor?"

"Sorgunuz tamamlandı." Ayağa kalktı, sandık arkasından kaydı, hançerler yere düştü. Endişelenmeden omuzlarını sıvazladı. "Kahvaltınızı yapın, tesisleri kullanın." Perdelerle kapatılmış alanı işaret etti. "Önümüzdeki günlerde on sorumu cevaplayacaksınız."

Benim için cevapladığı soruların tam sayısı.

Çadırdan çıktı. Kendi halime bırakıldığımda ilk iş olarak hançerlerimi topladım, sonra da masanın üzerinde bekleyen yemeği mideye indirdim. Yumurta, meyve, meyve suları, lángos ve pogácsa'dan oluşan gerçek bir ziyafet. Lezzetliydi ama yine de tatmin edici değildi. Üçüncü ve dördüncü bir porsiyon fena olmazdı.

Kırıntı bile kalmadığında, perdeyle kapatılmış alanı kontrol ettim ve kumaşa dikilmiş küçük, inci büyüklüğündeki taşlara hayranlıkla bakmak için durakladım. Perdeyi süpürerek, derme çatma bir banyo olduğuna inandığım yere girdim. Ama vay canına. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Dönerken çenem düştü. Gerçek bir banyo. Şu güzelliğe bakın. Sedefle kaplı duvarlar. Altın bir tuvalet. Altın damarları olan mermer bir zemin. Swarovski kristal kulpları olan devasa bir duş kabini. Yakut, siyah elmas ve zümrütten yapılmış çiçeklerle çevrili bir ayna. Altın çerçeveli bir lavabo. Her türlü ihtiyaç için tuvalet malzemeleri raflarda sıralanmıştı. Ayrıca bir yığın katlanmış giysi vardı. En alttaki rafın altında bir çift savaş botu ve babet duruyordu, ikisi de benim numaramdaydı.

Ama perde neredeydi? Çadır? Sadece inci büyüklüğünde taşlarla çerçevelenmiş, gizemli bir yere açılan kapalı ahşap bir kapı vardı. Ellerim titreyerek tokmağı çevirdim. Mentешeler gıcırdadı, giriş açıldı. Çadıra geri , perde arkamdaydı. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Geriye doğru çekildim, kapıyı kapattım ve kendimi lüks banyonun içine hapsettim. Bakışlarım yağmur duşuna odaklandı ve özlemle inledim. Buharlı bir ıslanma, şu anda alabileceğim dünyadaki cennete en yakın şey gibi geliyordu. Ama Viktor'un beni basması riskini göze almamın imkânı yoktu.

Hayır, ne var biliyor musunuz? Bu fırsatı kaçırmayı reddettim. Başka bir şansın ne zaman elime geçeceğini kim bilebilirdi ki? Sadece bir gündür buradaydım, ama kirlenmiştim.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde soyundum, mükemmel sıcak su yağmuru altında yıkandım ve ardından sıcak kalan kabarık bir havluyla kurulandım. Hiç zevk almadım ama hey, kimse beni rahatsız etmemişti ve şimdi bal ve lavanta kokuyordum, bu yüzden bunu bir kazanç olarak adlandırdım.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra temiz kıyafetlerimi giydim. Allık renginde mükemmel bir şekilde yapılmış iç çamaşırları ve yaka ve etek ucunu süsleyen koyu kırmızı ve sarı çiçeklerden oluşan narin işlemeli, yumuşak altın renginde diz boyu hoş bir elbise. Her nasılsa, giysiler üzerime özel dikilmiş bir eldiven gibi oturmuştu.

Ayrıca bir çift uyumlu tayt giydim. Kıyafet bağcıklı babetleri seçmemi gerektirirse de, bir çift çorap giydikten sonra botları tercih ettim. İrkildim. Kumaş yumuşaktı ama kesiklerim ve çürüklerim teması protesto ediyordu. Ancak benim sıcaklığa ihtiyacım vardı. Tasarım ayakkabılar başka bir günü beklemek zorundaydı.

Hançerlerimi aldım ve Viktor'u beklemek için aceleyle çadıra girdim. Dramatik bir parıltıyla içeri dalmasını bekliyordum ama bir dakika geçti... on... on beş. Çadırın içinde yoğun bir hareketlilik olduğunu gösteren sesler geliyordu. Hâlâ Viktor yoktu.

Volta attım ve bekledim. Ve bekledim. Bir asker elinde taze bir tencere güveçle geldi. Bana bakmadı ya da konuşmadı, sadece yemeği masanın üzerine koydu ve çıktı. Viktor'a hiç ayırmadan her damlasını yiyecek kadar sinirlenmişim.

Akşam yemeğinde başka bir asker aynı şeyi yaptı ve ikinci bir kap getirdi. Yine her damlasını yedim. Karanlık çöktüğünde tekrar volta atmaya başladım. Viktor'dan hâlâ bir iz yoktu. Beni unutmuş muydu?

Sırf eğlence olsun diye tekrar aday olmalıyım. Ama bu aptallık olurdu. Ve yorgundum. Biraz kestirmek bana iyi gelirdi. Beni güçlendirirdi. Düşüncelerimi temizler.

Nefesimin altında vahşi çıldırmışlar hakkında mırıldanarak palete uzandım. Yorgunluğuma rağmen uyku kolay gelmedi ama geldi.

Ertesi sabah erkenden tek başıma uyandım, günü fethetmeye hazırdım, hatta sadece faturalarımı ödemek için bir saatliğine eve gitme konusunda pazarlık yapmaya bile razıydım. Belki de başka bir büyülu kapı vardı? Ancak gün bir diğerine ve bir diğerine karıştı, bir model ortaya çıktı.

Zihnimdeki saat ilerledikçe evim, işim ve hayvanların çok gerekli olan bakım randevularını kaçırmaları konusunda endişeleniyordum. Günde üç öğün (yetersiz) yemekle besleniyordum, seyahat için atıştırılacak bir şeyler saklayamıyordum ve Viktor çadıra girip benden kemanla bir şarkı çalmamı isteyene kadar yalnız bırakılıyordum. Başından sonuna kadar dinledi, her notadan zevk alıyor gibiydi. Sonra bana bir daha asla çalmamamı emrettiğini hatırlatır ve hışımla çıkıp giderdi. Bu ilk başlarda her yirmi dört saatte bir oluyordu. Üçüncü gün, iki kez oldu. Dördüncü gün, beş kez. Onunla konuşmaya çalıştım.

Eve dönüş yolculuğunu, Malachi'yi ve Valkara'yı anlattım ama o beni görmezden geldi, sadece müzikle ilgileniyordu.

Geceleri Viktor bana sarılmış olabilirdi. Emin olamıyordum. Uyandığımda hiç yanımda olmazdı ama uyandığımda yanımdaki yer hep sıcak olurdu. Bu konuda ne hissettiğimi anladığım anda ona soracaktım.

İki haftalık süre dolduğunda, içimde bastırmaya çalıştığım bir hayal kırıklığı vardı ve sinirlerim yıpranmıştı. Kaç müşteri kaybetmiştim? Evim için vadesi geçmiş bir ihbarname almış mıydım? Evet, bana her gün temiz bir elbise ve tozluk veriliyordu. Hala besleniyor ve sulanıyordum. Ama keşfetmeme izin verilmiyordu. Çadırın etrafı sürekli muhafızlarla çevriliydi.

Bir şeyler vermek zorundaydım. Yatağın altına saklanmış bir yığın silahım vardı ama kaldığımı gösterecek pek bir şeyim yoktu. Ben işimle ve bu çadırda can sıkıntısından kıvranırken Viktor ne yapıyordu ki? Ve tamam, belki de çok sıkılmıyordum. Ya da hiç sıkılmamıştım. Memleketimde geçen, ilginç bir mezarlık sahibi ve süper seksi bir özel ajanın yer aldığı aşk romanlarıyla dolu bir kutu bıraktı, ayrıca berserkerlerle ilgili bir seri. Sanki açlıktan ölüyormuşum gibi hepsini yalayıp yuttum.

Yine de. Bir şeyler yapmamın zamanı gelmişti. Tahammül sınırlarımı zorlayarak dışarı çıktım, muhafızlara nereye gidebileceklerini söylemeye hazırdım. Onun yerine durdum. Gitmişlerdi. Herkes gitmişti.

Terk edilmiş miydim?

Uzakta, kanı sıçramış Prens Bodi köşeyi dönmüş, kendisini takip eden adamlarına bağırarak emirler yağıdırıyordu. "Elek, atları hazırla. Laszlo, beni bul-" Beni fark etti ve bir adım kaçırıldı. Şaşkınlık yüz hatlarını çarpıttı. Ardından öfke ve kararlılık yüz ifadesini sertleştirdi.

Dehşet enseme diken diken etti. Uh-oh. Viktor yeni bir çıldırma deneyimi mi yaşamıştı? "Nerede o?"

"İşinlandın mı?" Bodi beni hedef alarak sordu. "Deco'dan böyle mi kaçtın?"

"Pardon? Ondan kaçmama gerek yoktu çünkü adamla hiç tanışmadım bile." Peki ya işinlanma? Beni mi?

Prens kaşlarını çatı. "Yalan söylemenin sırası değil. Çok geç olmadan benimle gel." Bir saniye bile kaybetmeden beni bileğimden yakaladı ve kampa doğru sürükledi. Savaşçılar yolumuzdan çekildiler.

Bir dizi duygu kabardı, öfke hepsinden daha sıcak yanıyordu, son iki haftanın birikimi. Göğsümde oluşan ısı aşağıya doğru yayılıyordu.

Kollarım.

Nefes al. Nefes ver. Ugh! Her zamanki nefes egzersizlerim işe yaramadı.

Belki de en yeni sorunla doğrudan yüzleşmeliydim. "İtip kakmana gerek yok Bodi. İki haftadır iyi bir tutsak oldum! Eminim Viktor'un bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır. Benden oldukça hoşlanmaya başladı, bundan eminim."

"Eğer bu onun sakinleşmesi anlamına geliyorsa, azarlanmayı memnuniyetle karşılarım." Yani yine patlamıştı. Harika.

Sadece harika.

Prese olan öfkeme rağmen, iki nedenden dolayı onunla kavga etmedim. Birincisi, işleri yoluna koymak için beni doğruca Viktor'a götürdüğünü düşündüm. İkincisi, bunun eski arkadaşı Deco ile ne ilgisi olduğunu merak ediyordum.

Birçok çadırın ve bir tür savaşa hazırlanan eli silahlı savaşçı kümelerinin arasından geçtik. Benden başka kimse havadaki kahve kokusunu fark etmemiş gibiydi. Ağzım sulandı.

"Büyük adamla sabah serinlememizden önce bir fincan kahve içebilirim," dedim elimden geldiğince tatlı bir şekilde. Bu, yıllardır başka biriyle konuştuğum en sinirli konuşmaydı. Ama hadi ama! Son zamanlarda içime o kadar çok şey atmıştım ki, her an patlayabilirdim.

"Sen çok tuhaf bir yaratıksın," diye mırıldandı Bodi.

Kamp alanının uzak ucundaki çamur kulübeye girdiğimizde, yumruklarımı onun göğüs boşluğuna sokmak istemeyecek kadar sakinleşmiştim. İlerleme önemliydi.

Güneş ışığından ateş ışığına geçerken, alışmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Aynı zamanda, içimdeki sıcaklık sanki hiç olmamış gibi soğudu. Bunu anlamamıştım.

Viktor'u gördüğümde diğer her şeyi unuttum. Arkada durmuş, nefes nefese kalmış, yere bakıyordu. Yırtık bir gömlek ve deri giymişti. Kolları iki yana sarkmış, kıpkırmızı olmuş ellerini yumruk yapmıştı. Buz gibi öfke, ani bir fırtınanın gücüyle içinden fişkırıyordu.

Midem bulantıyla çalkalandı. Etrafındaki adamlar -vardiyacılar mı?- parçalanmış halde yerde yatıyorlardı. Ne oldu?

"O burada Majesteleri," dedi Bodi ağlayan bir yeni doğana karşı kullanabileceği yatıştırıcı bir tonda. Beni nazikçe ileri doğru itti. "Bakın. Tatlı Clover'ınız geri döndü."

Kralın kafası insanlık dışı bir hızla bize doğru döndü. Altın rengi parlayan gözleri üzerimde parladı. Şaşkınlıkla göz kırptı ve parıltı soldu, ortaya çıktı

O parlak yeşilden biraz. Sonra kaşlarını çattı, şaşkıındı. "Anlamıyorum. Burada benimlesin ama aynı zamanda onunlasın."

"Deco ile mi?" İsteyerek bir adım daha yaklaştım. "Viktor, doğruyu söyledim.

O adamla hiç tanışmadım."

"O zaman bu nasıl mümkün olabilir?" Kolunu uzattı ve avucunu açarak ortasında opak bir taş bulunan bir yüzük çıkardı. Parçayı işaret parmağına doğru itti ve içinden bir... hologram mı çıktı? Her neyse, taş onu yansıttı ve siyah saçlı, kare çeneli ve delici kehribar gözlü gülümseyen bir adam ortaya çıktı. Önünde hapsettiği kadının arkasında belirdi, kocaman tüylü kanatları som altındandı. Kadın göğsünü kapatmış olsa da gömleksiz olduğunu biliyordum çünkü kolları çıplaktı. Dövmeler yüzü hariç her yerini kaplıyordu.

Bu meşhur Deco olmalı.

"Viktor hâlâ şaşkınlığının etkisindeyken, "Madem burada benimle birliktesin, Deco neden adamlarını katledilmeye gönderdi?" diye sordu.

Bakışlarım kadına takıldı ve saf bir şokun etkisiyle nefesim kesildi. İmkânsızdı! Yine de onu kendi gözlerimle gördüm. Ya da daha doğrusu kendimi. Kendimi gördüm. Görsel ikizim sırtını şekil değiştirenin göğsüne dayamış, pençeli büyük elini kadının boğazına dayamıştı.

Titreyerek elimi ağzıma götürdüm ama görsel ikizim kıpırdamadı. Benim gibi onun da kızıl tonlarında koyu renk saçları vardı. Gözleri aynı gri ve kahverengiydi. Aynı narin ama belirgin kemik yapısı, sol yanağında aynı tek gamze. Işığı yakalayan yaldızlı bir elbise giymişti; ipek, sıvı altın gibi ayaklarının etrafında dönüyordu.

Bana bakarken sanki hologram gerçekten canlı yayınmış gibi şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Ama bu doğru olamazdı. Teknoloji henüz o noktada değildi. Ya değilse?

Herhangi bir şey hakkında ne biliyordum ki? Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şey mümkün olmamalıydı, yine de buradaydık.

"Sen kimsin?" diye aynı anda bağırdık. Vay canına! Ses tonumuz da aynıydı ve her kelimemiz aynı şaşkınlıkla dolup taşıyordu.

Ne! O hologram aslında canlı yayının bir parçasıydı. "Ben Clover," dedim, aynı anda o da "Ben Juniper," dedi.

Malachi bir kız kardeşten bahsetmişti. Doğumda benden ayrılan ikizim olmalı. *Çok fazla soru.* Daha da fazla duygu. Çoğunlukla sevinç, bir

Doğruluk duygusu ve açıklayamadığım ve bitmesini istemediğim anlık bir kalp bağı. Nihayet! Bir bütün olmuştum.

Viktor aramıza baktı, gözlerinde anlayış belirdi. Ardından rahatlama geldi. "Işınlanamazsın."

"Hayır." Keşke!

Deco karanlık bir neşeyle güldü. "İşte bu ilginç bir gelişme. Bir kız kardeşi olduğunu biliyordum ama ikiz olduklarını bilmiyordum." Mırıltılı sesi sinir uçlarımı çığ çığ kazıdı. "Yakında tekrar konuşacağız, V. Sana söz veriyorum. Tootles." Görüntü kayboldu.

Hayır, , hayır. Yanına koştum, henüz onu gözden kaybetmeye hazır değildim.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Kralın parmağındaki yüzüğü kaptığım gibi sordum. Hafif. Dokunulduğunda sıcaktı. Basılacak fark edilebilir bir düğme yok. "Kız nerede? Deco ona zarar verecek mi?" Ona ulaşmalıyım, ulaşmalıyım, ulaşmalıyım. Şimdi, şimdi, şimdi. Hiç gururum yoktu. Geçemeyeceğim hiçbir çizgi yoktu. "Beni ona götür Lütfen, Viktor. Lütfen!"

Yüzüğü geri aldı, diğer her şeyden etkilenmemişti. "Benim."

İyi. Sorun değil. Ona odaklanarak omuzlarını kavradım. "Lütfen," diye tekrarladım. "Her şeyi yaparım."

CHAPTER

6IX

Topyekün Savaş: Son Çareniz Savaş Seven Bir Canavar Olduğunda

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ

Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

"Y Sen buradasın ama o orada." Viktor'un gözbebekleri altın rengine büründü ve benimle yüzük arasına bakarken iğne ucu kadar küçüldü. "Sizden iki tane var. O senin ikizin."

"İnan bana, bu benim için de bir şok." İçim sevinç, korku ve kararlılıkla dolup taşarken daha sıkı tutunmak için gömleğini yumrukladım. Gerçekten bir kız kardeşim vardı. Diğer yarım. Juniper. Doğumda benden ayrılmıştı.

Benden *alındı*.

Özlem ve öfke çarpıştı. Özlem kazandı. Hayatım boyunca onu bir uzvumu kaybetmiş gibi özlemiştim, sadece şimdiye kadar bunun farkında değildim. Bahse girerim o da aynı şeyi hissetmiştir. Kim bize böyle zalimce bir şey yapabilirdi ki?

Beni evlat edinen ailem her zaman daha fazla çocuk istemişti. Kıymetli kız kardeşimi büyütmeyi reddetmeleri mümkün değildi. O da benim için değerliydi. Ona sadece bağlı değildim; onu tüm varlığımla seviyordum.

"Deco ona zarar verecek mi?" Tekrar sordum.

"Deco bir şekil değiştiren," diye yanıtladı Viktor. "Kötü niyetli. Güvenilmez. Sinsi. Özellikle de benim ateşböceğim olduğundan şüphelenilen herkesi ortadan kaldırmaya niyetli. İyi davranmayacaktır."

Bir inilti beni terk etti. Malachi'nin canı cehenneme. Adamın peşine düşmesi için Viktor'u görevlendirmeyi düşünmüştüm ama şimdi, burada, diğer kral umurumda bile değildi. Deco'nun kellesini bir tepside almayı tercih ederdim.

Beni esir alan kişiyle çalışma kararım kesinleşti. "Viktor, ekibine katılmak için resmi olarak listeyi imzalıyorum." Zaman zaman aklı başında olmayabilirdi -ya da hiç olmayabilirdi- ama güçlü ve yetenekliydi. Benim yardımımla bu işi halledebilir ve kız kardeşimi kurtarabilirdi. "Şimdi kendini hazırla. Hoşunuza gitmeyecek bir şey söyleyeceğim ama bunu duymanızı istiyorum. Dinleme kulaklarını taktın mı?" İyi bir önlem için onu biraz salladım.

Yüz hatlarını şaşkın bir sır perdesi kapladı.

Devam ettim. "Juniper'i kurtarmama yardım et. Lütfen! Eğer reddedersen, kendi başımın çaresine bakarım. Ve tam olarak sahiplenmediğin ama elinde tutmayı umduğun ateşböceğini kaybettiğin için öfkelenmeden önce, yapma. Sadece evet de. Bunu yaptığında, kıymetlini bulmana yardım ederek iyiliğinin karşılığını vereceğim. Bu senin anahtarın," diye açıkladım, belki noktaları birleştirememiştir diye. "Eğer tercih ettiğiniz başka bir şey varsa, şimdi ücretinizi söylemenin tam zamanı. Ben ödeyeceğim." Söylediklerimde ciddiydim. Çok yüksek bir fiyat yoktu. Pazarlık gücümü boşa harcamam umurumda değildi. Sonuç çok önemliydi.

"Onu kurtaracağım, evet," diye tereddüt etmeden teklif etti ve neredeyse rahatlamış bir şekilde bir su birikintisinin içine sarktım. "Ve arzu ettiğim her şeyi bana borçlu olacaksın."

Evet. Birisi kesinlikle aceleyle aklını başına toplamıştı. Dudaklarımı büzdüm. "İfadelerinize yüzde yüz katılmıyorum ama anlamını yolda çözeriz. Yani, evet. Evet. Anlaştık. İş bittiğinde ödülünü alabilirsin."

"Onu kurtaracağım," diye tekrarladı, sesi sertleşmişti. "Ama sen geride kalacaksın."

Ha! "Sana sıcak tutkal gibi yapışıyorum, dostum. Ve bu seni çok çabuk mutlu edecek, çünkü benden kaçmadığın zamanlarda seni sakinleştirdiğimi ve odaklanmanı sağladığımı hatırlıyorsun." Ciddi olduğumu anlaması için onu son bir kez salladım. "Ee? Neyi bekliyoruz? Hadi gidelim. Zaten programın bir gün gerisindeyiz."

Hiçbir şey söylemedi. Kımıldamadı da.

"Viktor," diye homurdandım. "Şimdiye kadar sana iyi davrandım. Duygularımı bastırdım ve neredeyse hiçbir şeyin dışarı sızmasına izin vermedim. Ama sabrım hızla tükeniyor."

Bodi bana varlığını hatırlatarak, "Bir tuzağa doğru yürüyor olacağız," dedi.

"Evet. Yapacağız. Tehlikeli bir tane. Bu da bizimle geliyor." Viktor, canlı yayını yansıtan yüzüğü, sanki onun koruyucusu olacağına güvenmiyormuş gibi prene fırlattı. "Eğer onu kaybedersen Bodi, sen de

baş." Dikkatini benden ayırmadı. Seçeneklerini tartıyor ve beni geride kalmam için korkutmaya çalışıyordu, bahse girerim. "Senin duygularından korkmuyorum, Draga."

Sakinken söylemesi kolaydı.

Onun sarsılmaz odağının yoğunluğu binlerce farklı hissi uyandırdı. Birçoğu birbirine karışmıştı ve tek bir tanesini bile belirleyemiyordum. Ama şunu biliyordum: Hayatım boyunca hiç bu kadar derinlemesine incelenmemiştim. Beni başımın üstünden çizmelerle kaplı ayaklarımın tabanına kadar inceledi. Sanki beton katmanlarda delikler açıyor, kendimden bile sakladığım yanlarıma ulaşıyordu. Anlamamıştım ve hoşuma da gitmemişti ama itiraz etmedim.

Elinizdeki işe konsantre olun. "Tehlike umurumda değil. Ben de seninle geliyorum. Gelmezsem benim için endişelenirsin." Yine de bir şans vardı.

Derin bir nefes aldı ve Bodi'ye, "Seçkinlerimi on dakika içinde Fenylith dağlarına yola çıkmaya hazırla," dedi. Bakışları hâlâ bana kilitlenmişti. "Kemanı da topla. Tutsak benimle geliyor." Parmaklarımızı birleştirdi. "Geçiş için çalacaksın. Başlamak için."

Zafer kazanıldı! "Evet. Anlaştık."

Prens kralına, "Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

Viktor, "Tazminatım mağduriyetimden daha ağır basıyor," dedi ve tartışmayı orada bitirdi. Hakarete aldırış bile etmedim.

Prens, emredileni yapmak üzere çadırdan çıkmadan önce sadece bir an daha tereddüt etti.

Viktor elini sıkarak beni olduğum yerde tuttu. "Kurallarımı tartışalım."

"Bir nedeni yok. Onları tahmin edebilirim. Senden kaçmak yok, asla.

Mazerete izin yok. Her emrinize itaat edin ve sadece konuşulduğunda konuşun." Rüyalarımın hep işaret ettiği şey bu muydu? Güvenliğimi ona etmek mi? Muhtemelen. Ancak rüyanın anlamı bundan daha büyük gibi geliyordu. Peki ya kılıç? Neden onu kaldırıp beni öldürecekmiş gibi savurdu? Ki bunu yapacağına inanmıyordum. Aksi takdirde burada olmazdım. "Her şeyi anlatabildim mi?"

Bir adım daha yaklaştı. "Kaçmayacağını zaten biliyorum. Bu çabada başarılı olabilecek tek kişinin ben olduğumu . Ve aynı nedenle her emrime itaat edeceksin. Ama hiçbir koşulda, sadece seninle konuşulduğunda konuşmanı istemiyorum. Nem. Nasıl olduğunu tercih ederim. Ne düşündüğünü merak etmemeyi seviyorum."

Vay be. Ani, keskin bir dönüş ve beklenmedik bir itiraf. "Kurallarınız nedir o zaman?"

"Başlangıç olarak, Deco sana her ulaştığında gecikmeden bana haber ver. Ve ulaşacaktır da. Sana ne söylerse söylesin, ona değil bana güven. Ayrıca benden sır saklamayın."

Aklım başımdan gitti! Viktor'un istekleri son derece makuldü. "Katılıyorum, evet, lütfen ve teşekkür ederim. Başka bir şey var mı?"

"Evet."

"Her neyse, ben de kabul ediyorum. Yolda açıklarsın." Onu kapıya doğru çekmeye çalıştım ama o topuklarını sıkarak olduğu yerde kaldı.

"Neyle karşılaşacağımızı açıkladıktan sonra kurallarımı özetlemeyi bitireceğim." Beni kendine doğru çekti, vücutlarımız aniden birbirine yapıştı ve . Sıcak nefesi yüzümde gezindi. "Gezgin taşlara doğru yolculuk etmeliyiz. Başlı başına tehlikeli bir görev. Deco aptal değilse, biz onun topraklarının derinliklerine, o taşlardan epeyce uzağa gidene kadar bize saldırmayacaktır. Sonra da etraflarına bir ordu yerleştirecektir. Savaşmadan buradan çıkamayız. Ve bu Juniper savaşından sonra olacak. Tüm bunlar olurken gerçekten orada olmak istiyor musun?"

Kanım sıcaktan buz gibi soğuğa döndü. "Evet. Hâlâ gitmek istiyorum. Fikrimi değiştiremezsin."

Çenesini çalıştırdı. "Türümüz hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değilim..." Cevabımı beklemek için durakladı.

"Efsanelerden, çok. Ama gerçekte, o kadar da değil. Senin gerçek olduğunu ancak gözlerin parladığında anladım." Bizim türümüz, demişti. Sanki *beni* bir berserker olarak görüyordu. Ne kadar saçma bir fikir. Yani, evet, Malachi Cromwell onun soyuna ait olduğum konusunda ısrar etmişti ama hadi ama. Çabuk öfkelenen biri olabilirdim ama ölümsüz bir öfke makinesi değildim. "Kitaplarda ve filmlerde berserker'ları inceledim ve üvey annem bana ibretlik hikâyeler anlatırdı ama çok fazla arka plan bilgim yok."

Sözlerimin, tonlarımın ve ifadelerimin en küçük ayrıntılarını bile özümsemiş gibiydi. "Hepimiz öteki dünyadan bir hayvanın ruhuna sahibiz. Zaman başlamadan önce var olan canavarların. Birçok ev sahibi bunu asla hissetmez. Benim ve seçkinlerimin ruhları gibi bazı ruhlar diğerlerinden daha güçlüdür. Herhangi birimiz öfkелendiğinde, canavarı besleriz. Böyle bir durumdayken yarattığın bizden daha güçlü olmasına izin verirsek, o bizi ele geçirir. *Kötülük* yönetimi ele geçirir ve biz sadece başkalarını da bizim gibi olmaları için ayartmak isteriz."

"Tamam, ama bana tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Şekil değiştirenler hayatlarımızı mahvetmek, bizi perişan etmek ve onlardan biri olana kadar bizi uçurumun kenarına itmek için yaşarlar. Ya da ölene kadar."

Hmm. Malachi'nin Viktor'la böyle bir sonuç istemesinin nedeni bu muydu? Dönüşmüştü ve şimdi de diğer krallarla aynı dönüşümü denetlemeyi mi umuyordu?

Ve şimdi Deco da Viktor'u karanlık tarafa çekmek için aynı şeyi yapmaya çalışıyordu. "Söylediklerinize dayanarak, Valkara'nın kötü olduğunu varsayıyorum." Öyle değil mi? "İlkelleri koruduğu için, bahsettiğin kötülüğün ta kendisi."

"Valkara," diye düzeltti öfkelenmeden. Sonra kaşlarını çatı, tüm yüzü gerildi. "Canavarlar doğaları gereği iyi ya da kötü değiller. Duygularımızdan beslenirler. Eğer biz kötü olursak, *onlar da* kötü olur. İlkeller sadece soylarının en eskileri ve en güçlüleridir. Valkara hayatını bizim için feda etti ve siz de ona ya saygıyla yaklaşacaksınız ya da hiç yaklaşmayacaksınız."

"Tabii, tabii," dedim boştaki elimle göğsünü okşayarak. Onu kızdırmamalıydım. Eğer geri adım atmaya karar verirse, doğaüstü güçlere karşı tek başıma mücadele etmek zorunda kalacaktım. Hayır, teşekkür ederim. "Yani canavarlar da ev sahipleri kadar iyi ya da kötü. Anlaşıldı. Ama *o* kötü mü değil mi?"

"Aşkın o kadar güçlü olduğu söyleniyor ki, tüm ilkelleri ve onların tüm soylarını etkileyecek."

Evet. Onu kazanmayı ummasına şaşmamalı, onun ateş parçası olsa da olmasa da. Ve bu bilinmeyen bir nedenden ötürü iç karartıcı değildi. "Seni çok net duyuyorum Tor. Son kuralın. Hiçbir koşul altında seni bana aşık olmaya kıskırtmayacağım. On dört. Merak etme. Ben de sana aşık olmak için en ufak bir cazibeye kapılmıyorum."

Yumuşak bir hırlama sesi çıkardı. "Beni sevebilirsin. Sorun değil." "Çok geç." Şakağıma vurdum. "Düşme yasağını çoktan kaydettim. direktif. Bu şimdi olamaz."

Dudakları dişlerinden geri çekildi. "Sadece... garip yeteneklerini üzerimde kullanmayı bırak. *Bu* benim son kuralım."

Burnumu kırıştırdım. "Detaylandırman gerekecek. Garip yetenekler mi?"

"Evet." Onun da burnu kırıştı. "Gözlerinin gri ve kahverengi arasında gidip gelmesi. Sinir bozucu. Ve büyüleyici. Ayrıca, artık en sinir bozucu kelimeleri büyüleyici bir büyüye dönüştürmek yok. Ya da bana 'bebek' ve 'hırıltı' demek yok. Artık bana *tükürmek* yok."

Sersemledim. Çoktan bana aşık olmuştu da farkında değil miydi?

Oh, benim golden retriever'im. Yani, ben onun ateş parçasıydım ve o da

Benimle ilgili tüm hislere yatkındı. Ama anlattığı şey tam anlamıyla bir çekimdi.

Bunu ona gösterdiğimden değil. "Kendim olmaktan vazgeçmemi istiyorsun. Not edildi. Sadece farkında ol. Bunların hiçbirisi tırnak içinde garip yetenekler değil."

Beni çadırdan çıkarmadan önce "Emirlerinizi aldınız," diye ısrar etti. "Tam itaat bekliyorum."

"On-dört," diye tekrarladım.

El ele kamp alanını dolaştık. Bodi askerlere geri çekilmelerini söylemiş olmalı. Onun emrinde görev yapan kadın ve erkekler savaş talimleri yapıyordu. Oradan buradan gelen komut sesleri, tahta ve metal kalkanlara vurulan baltaların çınlamasına karışıyordu.

Savaş atlarının üzerinde Bodi ve diğer dokuz savaşçı tünemişti. Tarihin en büyük, en kötü, en vahşi askerleri -çadırımı koruyan adamlarla aynı adamlar. Yüzlerinde altın ve siyah boyalar, her taraflarında çivili, altın kaplama zırh parçaları ve çeşitli silahlar vardı.

Sıranın başında, binicisi olmayan on birinci bir at duruyordu. Viktor binmem için beni serbest bıraktı, sonra beni tutmak için eğildi. Geri çekildim.

"Um. Arabanız var mı?" Çocukken bir çiftlikte yaşamıştım ve iki midilli beni hor görmüştü. Bir keresinde bir tanesine binmeye çalışmıştım ve fırlatılmıştım.

Viktor başını salladı. "Fekete Ló iyi bir ." Bekle.

"Atının adını... Siyah At mı koydun?"

"Evet. Bölge bir ATV için bile çok yoğun. Ayrıca, ben eski yöntemleri tercih ederim. Benim boyutumda insanların dikkatini çekme konusunda endişelenmemize gerek yok, ama sivillerimin de dikkatini çekmemeyi tercih ederim." Bununla birlikte daha da gerildi, beni belimden yakaladı ve önündeki eyerin üzerine çıkardı.

Şimdi neden her zaman elbiselerime tozluk eklediğini anlıyordum.

Diğer boyutlardan bahsetmişken, Malachi onlardan da bahsetmişti. "Senin kendi boyutun var. Bu çok güzel." Sırtımı Viktor'un göğsüne yaslayarak yerleştim. Ondaki yayılan sıcaklık inanılmaz bir koku taşıyordu. Hâlâ eski ormanlardan gelen çam iğneleri kokuyordu ama aynı zamanda taze dağ havası ve gül yerine biraz narenciye kokuyordu. Mmm. Fırtına öncesi bu sakinliğin tadını çıkararak derin bir nefes aldım. "Ama şimdi içinde miyiz?"

"Öyleyiz. İnsan dünyasını yansıtıyor ama insanlardan yoksun, içimizden biri kırılırsa onların güvende olmasını sağlıyor."

Belki de yanlış değerlendirmiş olabileceğim bir adamdan beklenmedik bir nezaket.

Viktor yumuşak bir kıkırdama ve topuklarını kaydırarak Fekete Ló'yu ileri doğru itti. Diğerleri de bizi takip etti. Kampı arkamızda bırakıp kısa süre sonra çevredeki ormana girdik.

Yolculuk korkunç değildi. Fekete Ló'nun gerçek bir beyefendi gibi davranması beni rahatlatı.

"Yolculuk taşları ne kadar uzakta?" Yosun kaplı kayaların arasından yumuşak bir yol açarak bir nehri geçerken sordum. Şırıltılı akıntı farklı kuş sesleriyle uyum içindeydi. Doğanın sükûneti ne kadar da aldatıcı olabiliyordu.

"İki gün, bir gece. Aşağı yukarı bir ya da üç hafta."

İnledim. "Daha hızlı bir rotaya karşı değilim." Deco'ya ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyiydi.

"Öyle bir şey yok." Viktor başımın üstünü kokladı ve beni daha sıkı tuttu. "Saçının kokusunu seviyorum."

İçim kıpır kıpır oldu ve kemiklerim yumuşadı.

Sonra hırladı. "Sana garip yeteneklerini kullanmamamı söylediğimi sanıyordum." Anı mahvetmek için bir yol. "Bu senin sorunun dostum. Banyodaki sabunu kullandım." Bu da bana şunu hatırlattı. "Senin banyon nasıl mümkün olabilir ki?" Bu konuda. "Nasıl oluyor da her zaman benim bedenimde kıyafetlerin oluyor?"

Bekliyor musun?"

"Yüzyıllar boyunca, hem gelen hem de giden gezgin taşlardan parçalar topladık. Bu parçaların yarısını perdeye ördük ve diğer yarısını yıkama odasının içine yerleştirerek ikisi arasında bir kapı oluşturduk. Birlikte geçirdiğimiz ilk anlarda ölçülerinizi değerlendirdim ve ardından bir dizi giysi buldum."

"Öncelikle, çok nazıksınız. Teşekkür ederim." Elbise, tozluk ve bot tedariki için sonsuza dek minnettar kalacaktım. "Ama, ölçüm sürecini açıklayabilir misiniz?" Çünkü tam isabet kaydetmişti. İç çamaşırları bile.

"Şuraya bak. Minks," dedi, işaret ederek.

Tamam, ben de kandım. Bunu kabul edebilirim. Baktım ve suyun kıyısında bizim alayımızı izleyen iki süper sevimli vizonun görüntüsüne kendimi kaptırdım. Sorumu ve onun cevap vermekten kaçınmasını tamamen unutmuştum. Vizonlar çok sevimliydi.

Yolda sarsıntılı çubuklar yedik ve atları sulamak ve dinlendirmek için sadece iki kez durduk, ama her molayı takdir ettim. Ata binmeye alışık olmadığım için kalçalarım hızla ağrımaya başladı. Viktor giderek artan rahatsızlığımı fark edip beni yeniden konumlandırmasa, ona karşı rahat ve konforlu bir şekilde yanlamasına binmeme izin vermese kalçalarım çatlayacaktı.

Hmm. Bunu sevdim. Başımı omzuna yaslamak, sıcaklığına daha da gömülmek ve inanılmaz kokusunu içime çekmek için mükemmeldi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bu arada sana aşık olan ben değilim."

Yanıt olarak homurdandı ve bu bile hoşuma gitti.

Kalbi şakağımda sert ve güçlü bir şekilde atıyor, beni onun yakınlığından haberdar ediyordu. Yorgunluk çağırdığında gözlerimi kapattım.

Kendimi uyku isteğinden uzaklaştırmaya çalıştım, zihnimi "daha büyük iyilik" düşünceleriyle meşgul ettim. Kız kardeşim de aynı rüyayı mı görmüştü? Viktor'un önünde diz çöküp hayatımı ona sunma eylemim ona bir şekilde yardımcı oluyor muydu? Çünkü bunu yapabilmemin tek nedeni buydu.

Güneş yavaş yavaş alçalmaya başladığında, midem homurdandı.

Açlığım dışında herhangi bir şeye odaklanmak geçmişte kaldı.

"Açlığınızla bir saat kurabileceğime inanıyorum," dedi ve adamlarına işaret etti. Alay durdu. "Yine de tek bir ayara ihtiyacı var. *Her zaman*."

Homurdandım. "Haksız değilsin." Ama bu ani espri anlayışı nereden geliyordu?

"Ayağa kalkmaya çalışmadan önce bacaklarına bakılması gerekiyor," diye mırıldandı.

Beni yeniden konumlandırmadan önce tereddüt etti, sırtımı tekrar ona dayadı ve büyük, güçlü ellerini kalçalarımaya yerleştirdi. Askerler, koruyucu bir bariyer oluşturan uzun ağaçlarla çevrili küçük bir açıklıkta kamp kurarken, o da ağrıyan kaslarıma masaj yaptı. İlk yoğurmanın ardından omurgamı dikleştirdim ve inledim. Oh! Çok iyi acıyordu!

"Durma," diye mırıldandım.

Basıncı artırdı ve ben de mükemmelliği karşısında nefes nefese kaldım. Kan ihtiyacı olan bölgelere aktı.

"Hoşuna gitti mi?" diye kulağımı tırmaladı.

"Yessss." Çok fazla!

Yanağını yanağıma yasladı. "*Hiç* durmayabilirim."

Askerler altı çadır kurdu, bir çukur oluşturdu ve ateş yaktı. Batan güneş etrafı mor, kırmızı ve turuncu tonlarına bürümüştü. Çok güzeldi. Ama çocuklar bitirdiğinde Viktor da bitirdi. İddiasına rağmen, o

Adamlar alevlerin etrafında bir çember oluşturduktan sonra bakıcılığını bıraktı. Attan indikten sonra, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni Fekete Ló'dan indirdi.

"İyi at," diye övdüm. Dizlerim neredeyse bükülüyordu.

"Seni yakaladım." Viktor bir kolunu belime dolayarak beni kaldırdı ve asker çemberinin yakınındaki bir ağaca götürdü. Diğerlerine katılmamı istemedi, değil mi?

Yere uzandım, gövdeye yaslandım ve bacaklarımı uzatarak memnuniyetle iç çektim. Midem yüksek sesle guruldayarak bu anı mahvetti.

Yanaklarım yeniden kızarıırken homurdandım, "Bazıları bunun atların bile yemek için yeterince iyi görüldüğü açlık aşaması olduğunu söyler."

Fekete Ló uzaktan kişnedi ve ben ırkildim. "Sen değil, tatlım," diye seslendim. "Sadece diğerleri."

Viktor'un gözleri olabilecek ama olamayacak ve kesinlikle eğlence olmayan bir şeyle parlıyordu. "Çabuk ol Keve," diye seslendi, "bineğini kaybetmeden önce Clover'a yemeğini getir."

Bir gülümsemeyi paylaştık. Gerçek bir gülümseme. Viktor'un tüm yüzünü aydınlattığı gibi benim de farklı yerlerimi aydınlattı. Belli ki ikimiz için de bir şoktu. Sonra, sanki gerçekten birinin arabasını yutmuşum gibi kaşlarını çatı.

"Bodi!" diye bağırdı ve yürüdü. "Neden iyi bir ruh halinde olduğumu bul ki buna bir son verebileyim." Yeşilliklerin arasında kayboldu.

Geri dönmesi için neredeyse bağıracaktım. Beni tek ve biricik özel ateşböcekleri olarak görmeyen çıldırmışlarla biraz yalnız vakit geçirmek mi? Hayır, teşekkürler.

Genç bir asker çemberden ayrılıp yanıma geldiğinde, birkaç şişe öfkenin kapağını açmaya hazırlandım. "Umarım ormanın sunduğu en iyi mutfağa hazırsınızdır," dedi ve bana bir beze sarılı bir şey uzattı.

Geçici olarak kabul ettim. "Bu zehirli yabani meyveler için bir kod mu?"

Yaramaz bir sırtış ağzının kenarlarını kıvrırarak bir yanağından aşağı inen yara izini bozdu. "Bugün sayısız yaralanmayı önleyen kadın sensin. Yoldaşlarımı zehirleyebilirdim ama seni asla."

O gruba yeniden katılırken herkes büyük bir coşkuyla başını sallayarak onayladı.

Biraz rahatlayarak bezi açtım ve "Evet, bu kahraman iyi bir yemeğin değerini bilir" dedim. Hmm. Meğer "ormanın en iyi yemeği" bir parça ekmekmiş.

Dişlerimi dış kenarına geçirdim ve sevinçli bir şaşkınlıkla inledim. Çok güzeldi! Zengin tatlar dilimle alay etti.

"Bizden korkmanıza gerek yok," dedi ikinci bir erkek. Diğerlerinden daha zayıftı, neredeyse sıırım gibiydi ve gözleri çakmak çakmaktı.

"Oh, senden korkmuyorum. *Sana* yapabileceklerimden korktum."

Hepsi kahkahalarla güldü. "Yabancıların bizden korkmasını anlıyoruz. Ama söz veriyorum, ısırmayız."

"Şey, pek sık değil," diye ekledi bir üçüncüsü, gülmekten kırılıyordu. Geniş omuzları ve gür kahkahası bana babamı hatırlattı ve göğsüm sıkıştı.

"Merak etmeyin çocuklar. Her zaman yedek çiğneme oyuncakları taşıyım." Söz konusu oyuncakları sergilemek için hörgüçlerimi kaldırdım.

Booming Laugh kaşlarını kaldırdı. "Onun da şakaları var. Bu iyi, çünkü bir orijinali idare etmek ortalama bir nöbetçiyi idare etmekle aynı şey değil, ikisi de kalbi zayıf olanlar için değil. Deco ve Le'ye sormanız yeterli-"

Başka bir asker karnına dirsek attı ve o da sustu.

Oooh. Neredeyse hangi ismi açıklayacaktı? Leann? Leslie? Levi? Leo? Viktor'un öğrenmemi istemediği bilgi bu muydu? "Merak etme," diye tekrarladım. "Bir orijinalden çok daha kötü bir şeyle uğraştım."

"Anlat," dedi Keve.

"Bir kediye banyo yaptırdığınızı düşünün. *İşte bu* bir savaş alanıdır."

Snickers çınladı ve ben hayret ettim. Hiç bu kadar neşeli bir yemek yememiştim. Efsanevi berserkerlerden oluşan seçkin bir birlikle ıssız bir yerin ortasında olduğumu düşünürsek, bu özellikle çılgıncaydı.

"Tartışmamız gereken bazı konular var," dedi Viktor arkamdan.

Hışırdayarak boynumu büktüm ve ona baktım. Onun gibi devasa cüseye sahip birinin dallardan oluşan bir yolu hiç ses çıkarmadan geçmesi aklımı başımdan almıştı.

Sonra sözleri aklıma geldi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Umarım sana borçlu olduğum on cevaptan bahsediyorsundur, beni bu geziye dahil ettiğin için ödeme yapmaktan değil."

"Ödeme. Evet. Bu. Arzu ettiğim *her şeyi* bana borçlusun," diye mırıldandı. "Şimdi parametrelerimi istiyorum. Sırada soru-cevap var."

Yutkun. Zümrüt gözlerindeki vahşi parıltı, söyleyeceği hiçbir şeyden hoşlanmayacağımı gösteriyordu. "Bu özel tartışmayı, sözde iyi ruh halini sebepsiz yere öldürmediğin bir zamana saklamayı tercih ederim."

"Beklemene gerek yok o zaman. Ruh halim düzelmedi," diye homurdandı kısık sesle ve yanına yerleşirken sadece benim duymamı sağladı. "Bodi bana böyle hoş bir duygudan kurtulmanın tek yolunun kaynakla daha fazla zaman geçirmek ve aşılınmak olduğunu söylüyor."

Bodi'nin bana büyük bir iyilik mi yoksa büyük bir kötülük mü yaptığından emin değildim. "İşte sana bir fikir. Turul şekil değiştiren krallara şaplak attığın zamanlar dışında sonsuza dek tadını çıkar."

Viktor omuzlarını silkti. "Ödemem için bana bir limit sağlayabilirsiniz. Bunu kendi takdirinize göre kullanın."

Bu şartlar altında çalışabilirim. "Benim ahlaki değerlerime aykırı bir şey seçemezsiniz. Gördüğünüz gibi, bu sadece bir sınırdır."

"Kabul edildi. Talep ettiğim ödeme ahlaki değerlerinizi zedelemeyecek."

Hmm. Çok kolay kabul etti. Ne demek istediğimi anlamamış olmalı. "Buna romantik ya da kendime ve başkalarına zarar veren her şey dâhildir."

Gözlerini devirdiğini *hissedebiliyordum*.

"Sanki senden ya da herhangi birinden romantizm talep etmem gerekiyormuş gibi. Ben bir kralım. Kadınlar her gün kendilerini bana atıyor. Savaş gitmemin nedenlerinden biri de bu. Dinlenmek için."

Bu kez sesini kısmadı ve sırttan adamlarının hepsi iddiasını desteklemek için başlarını salladı.

Viktor önce mizah duygusu göstermişti, şimdi de ego. Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

"Ayrıca," ekledi. "Ben sadece Valkara'yı kazanmak istiyorum."

Azı dişlerimi öğüttüm. Belli ki midemin yanlış anladığı bir eylem. Bir gümbürtü daha çıkardı. Yine beslenme zamanı.

Viktor Keve'ye işaret etti. Savaşçı çemberden çıktı ve elinde ikinci, daha büyük bir dilim ekmekle koşarak geldi.

"Teşekkür ederim," dedim ve yumuldum. Bitirdiğimde üçüncü bir tane daha isteme isteğimi bastırdım ve ağacın gövdesine yaslanıp bacaklarımı uzattım. "Bu ekmeğin hayranıyım. Neredeyse doyurucu."

"Bu Höskenyér'dir. Bir nöbetçinin uzun bir yolculukta gücünü koruması için gereken tüm besini sağlar."

Daha da iyisi. "Eğer değerli bir aile sırrı değilse, tarifini almak isterim."

"Sizin dünyanızda pek çok malzeme eksik."

Çok kötü oldu. Ona baktım, bir şey söylemek niyetindeydim ama... Altın rengi ateş ışığı yüzünü yıkıyor, tenini sevgi dolu dokunuşlarla boyuyordu. Kalbim sanki -Hayır! Hayır. Kral Viktor'dan, Macar nöbetçilerine liderlik eden ve kafasının içine konuşabilen uhrevi bir kadının bağlılığını arayan vahşi ilkelden etkilenmemin imkânı yoktu. Ama neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki?

"Parametrelerim olduğuna göre, sizden ne talep etmek istediğimi düşünebilirim," dedi neşeyle. "Şimdilik, birkaç sorumu sormaya hazırım."

Midemde çırpınmalar başladı. "Devam et. Sor," dedim ona, nefes nefese. "Sadece sayacağımı bil."

Başını eğdi. Yine sessiz bir şekilde, "Erkeğiniz var mı?" diye sordu.

Her şeyden önce bilmek istediği şey bu muydu? Ne kadar ilginç. Gülümsemiş olabilirim. Tamam, kesinlikle gülümsedim. O Valkara hatununu istiyor olabilirdi ama benden çok hoşlanıyordu.

"Hayır. Erkek yok. Erkek. Kısa bir süre önce bir tamirciyle

nişanlanmıştım." Viktor sertleşti. "İlişkinizin bitmesine ne sebep oldu?"

İkinci soru, tamam. "Eski en iyi arkadaşımı tercih ettiğine karar verdi.

Kami. Şey, bu ve buzdan bir kalbim olduğu için. Oh, bir de 'ayak parmaklarımın ucuna basan' biri olduğum için. Aklımdan geçeni söylediğim ve başkalarını gazabımdan korumak için duygularımı dizginlediğim için beni affedin." *Pislik*. "Her neyse. Benjamin ve Kami'yi düğünümünden birkaç gün önce birlikte yakaladım." Ugh. En büyük reddedilişimin tüm kirli hikâyesini paylaşmama gerçekten gerek var mıydı?

Viktor'un yüz ifadesi dalgınlaştı. Acımak için çalışmasa iyi olur. Ben'in beni terk etmesine sevinmiştim. Sevinmekten de öte. Hem de en çok. Kim aşağılık, pis bir dolandırıcıya yasal olarak zincirlenmek isterdi ki? Benim için trajedi önlenmişti. Ne Kami ne de Benjamin aynı şeyi söyleyebilirdi.

Viktor, "Sen de duygularını bana karşı kontrol altında tutuyorsun," dedi, "ve bunu yapmayı derhal bırakacaksın. Sana söyledim, buna hiç gerek yok."

Belki de. Ve ah, böyle bir düşünce ne kadar da cazipti. Bırakmak. Duyguları tam güçte yaşamak. Öfkeme dayanabilecek biri varsa, o da bu adamdı. Ama ben sadece omuz silktim, kayıtsız kaldım. Öfkeden başka şeyler hissetmeyi kaldırabilir *miydim*?

"Neredeyse evlendiğin aptala geri dön. Onu sevmiştin."

Soru değildi ama yine de saydım. Üçü gitti, sadece yedisi kaldı. "Yaptım, evet." Durdum, bekledim ama Viktor yine konuşmadı. "Bana sor

beni nasıl , sana anlatacağım."

Viktor yemi yutmadı ama Benjamin'e bir soru daha . "Bu olay ne kadar zaman önce meydana geldi?"

"Altı ay." Dürüst olmak gerekirse, yeterince uzun değil. "Şimdi onun için ne hissediyorsun?"

A çış bit Kıskanç, oldu O mu? "Rahatladım o
o biri başkasının sorunu."

Beş.

Viktor iki parmağıyla bir başparmağını kirli çenesinde gezdirdi, dalgındı.

"Sıradakini söyle," diye teşvik ettim. "Ben hazırım."

"Kalan sorularımı sonraya saklayacağım." Yazık oldu. Tüm rezervini yok etmeyi umuyordum.

Alnı kırıştı. Sonra sanki görünmez bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. "Yine fısıldıyor." Durakladı. "Evet, evet. Bul, yok et, mutlu et," diye mırıldandı. "Bul, yok et, mutlu et."

Ugh. Yine mi bu? Yanaklarını avuçladım, bu küçük olayı tomurcukta durdurmaya kararlıydım. Ve evet, tamam, Valkara ile herhangi bir etkileşimi önle. Bu yolculuk sırasında ilgisinin benim üzerimde olması daha iyiydi. "Hey, Snarls. Ateşböceğine odaklan. Senden bir şey istiyorum. Ona *ihtiyacım* var."

Bir vuruş geçti. Sonra bir tane daha. Başarısız olduğumu anladım. Sonunda bakışları benimkine kaydı. Gözlerindeki puslu parıltı kayboldu. "Ne istiyorsun, Drágá?" Sesi alçalmıştı.

Titremeni görmezden gel. "Uyumak için. Sevgilim ol ve bana hangi çadırın benim olduğunu göster." Konuştuktan hemen sonra esnedim. Çok *yorucu bir gün* geçirmiştım. "Güzellik uykum için hazırım."

"Sen şurada kalıyorsun." En küçük yapıyı işaret etti ve karnımda önlenemez çırpınışları ateşleyen yavaş, durgun bir sırtışıla gülümsedi. "Benimle birlikte."

CHAPTER 6EVEK

Fırtınadan Korunduğunuz Sığınak Yürüyen Bir Fırtınaya Dönüştüğünde

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

I Viktor'un kollarına gömülmüş uyuyordu. Kazara oldu ama aynı zamanda bilerek oldu. Onunla birlikte kalacağıma dair şok edici ama en ufak bir şaşkınlık yaratmayan açıklamasından sonra nefes nefese kaldım, bir sürü ses çıkardım ama şey söylemedim. Sonunda, işbirliğimi kazanmak için ödemesini kullanmasını talep etmeye hazırlanırken görünmez incilerimi tutmayı bıraktım ve iç çektim. "Peki. Her neyse." Birincisi, beni dışarıda uyumaya zorlayabilirdi. İkincisi, beni korumaya çalışıyordu. Üçüncüsü, onu yakınında tutmak kötü bir fikir değildi. "Ama

hamle yapmak yok. Önleyici bir ret kararı veriyorum."

"Bu konuşmayı zaten yaptığımızı sanıyordum," dedi mırıldanarak. "Eğer seks istiyorsam, bunu başka bir yerde de yapabilirim."

"Bu tavırla yapamazsın."

Sanki aynı anda binlerce şey söylemeye çalışıyormuş gibi ağzını açıp kapattı.

Aşk hayatıyla kesinlikle ilgisi olmayan nedenlerden dolayı ona biraz daha fazla sinirlenerek yanağını okşadım. "Benim hakkımda bunu bilmiyorsun ama zor yoldan öğrenmek üzeresin. Güzellik Z'lerime yemeklerim kadar değer veririm. Yatakta geçirebileceğim değerli saniyeler, sen imkansız başarmaya çalışıp benim gerçek bombamın yol açtığı hasarı temizleyebilecek bir geri dönüş düşünüürken akıp gidiyor."

Bileğimi kavradı ve sanki dokunulmak istemiyormuş gibi elimi indirdi. Ancak beni bırakmak yerine başparmağını avucumun içinde gezdirdi ve kolumda karıncalanmalara yol açtı.

"Yumuşak," diye mırıldandı.

Tüylerim diken diken oldu. Tamam, yeni bir yola sapmamız gerekiyordu. "İlk vardiyayı alıp nöbet tutmaktan çekinmeyin."

"Bu gece muhafıza ihtiyacımız yok." Rüzgar ıslık çalarak yükseldi. "Fırtına geliyor. Turul-değiştiriciler sağanak yağmurda savaşmayı tercih etmezler. Onlar dezavantajlı durumda. Biz değiliz."

Sözlerini noktalamak için tepesinde şimşekler çaktı ve gök gürültüsü dalgalar halinde gürledi.

Ugh. Fırtınalardan nefret ederdim. Yıllarca kasırga bölgesinde yaşamıştım. Aurelian Hills'e taşınmama neden olan şey çatımın yarısını kaybetmemdi. "Peki ya atlar?" Fekete Ló'dan hoşlanmaya başlamıştım.

"Adamlarımla birlikte çadırlarda olacaklar."

İlkinden daha yüksek bir gök gürültüsü daha patladı. Göğsüme bir gerginlik yayıldı. "Bu benim işaretim. Ya harekete geçin ya da geride kalın."

Beni de çekerek ayağa kalktı ve beni çadıra götürdü. Sert zeminden çok daha iyi yumuşak bir yastık sunan tam boy battaniyelerin bulunduğu şaşırtıcı derecede rahat bir alandı. Keman köşede bekliyordu.

Ama. Um. Sadece bir yatak, ayrı uyku tulumları değil mi? Kader arkadaşı, düşman aşık aşk romanı kahramanı da olabilirdim. "Altın kurallarımızı unutma," dedim. "Bana aşık olmak ya da bir hamle yapmak yok." Çizmelerimi çıkardım. "Ben kendi tarafımda kalacağım. Sen de kendi tarafında kal." Şu anda oynamak istemiyordum. Ya da konuşmak. Sadece uyumak istiyordum. Ama yeni gök gürültüsü çığırtaşıları yeri bile titretti ve parmaklarımı onunkilerle birleştirmek için kolumu rekor bir hızla uzattım. "İçinin rahat etmesi için el ele tutuşacağız, böylece kaçmayacağımdan emin olabilirsiniz." Gergin bir kahkaha. "Yolculuğumuz ve Deco ile savaşımız için iyice dinlenmiş olmalısın, tamam mı?"

Viktor'un gözlerinde altın halkalar parıltıyordu. Beni kendine doğru çekti ve neredeyse ezici ama şaşırtıcı bir kucaklamayla sardı. "Bir kamp dolusu çığına gözünü kırpmadan karşı koyabiliyorsun ama birazcık yağmur seni titretiyor, öyle mi? Burada olduğumu biliyorsun, değil mi? Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

Tamam, onun kuşkuculuğu benim favorim değildi. "Ölümsüz olabilirsin ama havayı kontrol edemezsin." Yağmur damlaları çadıra çarparak silah patlaması gibi sesler çıkardı ve ben ciyakladım. "Karanlık, kıvrımlı bir kaos hunisinin içinde dönen bir yarı kamyonu hiç görmediysen, beni yargılayamazsın.

Aşırı tepki. Bu arada, ben hiçbir şeyden korkmuyorum. Ben korkmam. Bu... isteksizlik. Arada fark var."

Daha parlak şimşekler havayı elektriklendirdi ve beni paletle yerleştirirken vücudumdaki ince tüyleri kaldırdı. Yanıma uzandı, bir kolunu boynumun altından geçirdi ve parmaklarını çenemin altından geçirerek yüzümü kaldırdı. "Bütün gece boyunca seni böyle tutacağım, uçup gitmediğinden emin olacağım, ama ben de hareket etmemen konusunda ısrar ediyorum."

İçimden homurdandım, bu da ağrıyan kaslarımı sarstı. Dışarıdan gelen irkilmemi durdurmak mümkün değildi.

"Bu başka bir masaj için ipucu mu?" diye sordu, ses tonu konuşkan, hatta hoştu.

"Hayır, tabii ki hayır." Ama başka bir masaj kulağa harika geliyordu. "Evet. Hayır," diye tekrarladım ve ikinci bir iç çektim. "Sorunuz bir hamlenin sınırlarında geziniyor." Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda pek de hoşnutsuz değildim. Sadece çok iyi hissettiriyordu, çok yakındı. Ve bu konuşma sırasında tek bir kez bile deliliğe geri dönmemişti. Ya da Valkara'dan bahsetmedi.

"Duygularını tutmana izin vermeyeceğim, bu yüzden senin tipin değilim. Anlıyorum." Kuru ses tonu bütün sinirlerimi bozdu. "Sen de benim tipim değilsin."

Ahh. Belki, belki, belki de ondan birazcık etkilendiğimi düşünürsek, bu canımı yaktı. Ama bu tamamen fiziksel bir şeydi, yani büyütülecek bir şey değildi. "Meraklı olduğum için soruyorum, Valkara nasıl biri? Senin tipin olduğu için."

"O olağanüstü biri."

Bekledim ama başka bir şey söylemedi. "Bu kadar mı? Hepsi bu mu?" Onun için üzüldüm. "Ona olan tutkun aşırı."

Kaşlarını çatarak yüzünü kararttı. "Masajı istiyor musun, musun? Çünkü yarınki yolculuk sırasında acı çekmeyi tercih ederseniz, size izin vereceğim."

"Kabul ediyorum diyelim." Yaklaşık iki haftadır yan yanaydık ve bana hiç zarar vermemişti. Bugün saatlerce birlikte ata bindik ve sürtündük ve dokunmaması gereken hiçbir şeye dokunmadı. Bir parçam ona güvenebilirdi. Ugh. Ne korkunç bir farkındalık. "Bunu cazibene kapıldığının bir işareti olarak mı kabul edeceksin?"

"Benim cazibem mi var?" Saçlarımın uçlarıyla oynadı, bu dalgın hareketinden biraz keyif almıştım. "Aşırı cömertliğime karşılık, yarın bana üç şarkı çalacaksın. Biri bugünün, biri yarının, biri de çabalarımın karşılığı olacak."

Tabii ki başka bir şarkı istedi. "Peki. Anlaştık," diye homurdandım ve sırtıma daha iyi erişebilmesi için yanıma döndüm.

Hızlı ve yumuşak bir hareketle beni yüzüstü yatırdı.

İçim taklalar attı. Kız kardeşimi kurtarması ve beni fırtınadan koruması için ona güvenmek beynime garip şeyler yapıyor olmalıydı; buna hayır demeliydim. Ama.. Hadi ama! Belli ki bunu benden daha çok istiyordu. Bu yüzden. Bir şey değil.

Dizlerini iterek bacaklarımı ayırdı. Nefesim kesildi. Çok mu samimiydi? Yarattığı V'nin arasına çömeldi. Daha da samimi! Dudaklarım bir O harfi oluşturdu, bir protesto hazırlanıyordu... ta ki parmakları uyluklarımın arkasına bastırana kadar.

Sihринi konuşturdu, ardından gelen zevk-acı, varlığımın en derin kısımlarından teslimiyet iniltileri çıkardı. Oh, evet. Evet, evet, evet. Bu çok iyiydi. Muhteşemdi!

"Sana gelmiş geçmiş en iyi şarkıyı çalacağım," diye söz verdim.

Kalçalarımı yoğurup puding haline getirdikten sonra, yüce çabalarını baldırlarıma kaydırды. Ayaklarıma. Sonra sırtıma. Kalçalarıma. Dışarıda kopan ve çadırımıza çarpan fırtınayı tamamen unutmuştum.

Sorun şu ki, düşünmemem gereken şeyleri düşündüm. Dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğini.

Vücudumda keşfedebileceği başka yerler.

İçimde büyüyen acıyı dindirmenin yollarını.

"Bundan hoşlanıyorsun." Sesinin gırtlaktan gelen kalınlığı fark edildi ve ürperdim. "*Benden* hoşlanıyorsun."

Yaptım. Olması gerekenden çok daha fazla. Koşullarımıza göre geçici bir duygu, ama oh. Oh! Bir düğüm attı. "Kendimi savunmam gerekirse, bu çok çok iyi." Yıllardır fazla çalışan kaslarımın gerginliği azaldı.

"Biliyorum," diye mırıldandı, her iki kelime de binlerce nüans içeriyordu ve omurgamdan aşağı yeni ürpertiler gönderiyordu.

"Senden hoşlanıp hoşlanmadığım neden umurunda?" O da benden hoşlanıyor *olmalı*.

"Ben sadece bir gözlem yaptım. Şimdi kendinizi hazırlayın. Yedi soruluk sıramdaki bir sonraki soruyu sormak üzereyim."

"Beş," diye düzelttim.

"Evet. Sayma yeteneğini test ediyordum." Homurdandım. "Her neyse, Meraklı."

Masajı bitirdi ve tekrar yanıma uzanmak için hareket etti.

Hayır! Bir yerlerde başka bir düğüm daha olabilir. "Masaj saatine on dakika eklerseniz, size altıncı bir soru vereceğim."

"Tamamdır," diye cevap verdi, son derece memnun bir şekilde. Hizmetlerine geri döndü ve tarafsız bir ses tonuna geçerek içsel düşünceleri hakkında hiçbir ipucu vermedi. "Juniper elimize geçtikten sonra planın nedir?"

Sakin ol. "Ona sarıl. Onun hayatı hakkında bilgi edin. Ona tekrar sarıl. Bir bebek gibi ağla. Eve git. Ona biraz daha sarıl."

Parmakları kıcımdaki bir düğüme saplandı ve inledim. Gördün mü! "İkiniz de artık Deco'nun radarındasınız. Şekil değiştiren, ister bu dünyada ister başka bir dünyada olun, sizi sonsuza dek avlayacak. Bir şeyler yapılmazsa, ikiniz de bir daha asla güvende olmayacaksınız."

Gerginlik yeniden ortaya çıktı, uzuvlarımı sular altında bıraktı. "Sanırım o zaman bir şeyler yapmam gerekecek."

Viktor, "Seni koruması için büyük, güçlü, kuvvetli bir berserker'e ihtiyacın olacak," dedi.

Aaah. "Tamam. Burada ne yaptığını anlıyorum. Beni korkutmaya çalışıyorsun, senin güvenliğin için çaresiz kalmamı sağlıyorsun, böylece burada kalacağım." Birbirimize olan çekiciliğimizi, ateşli olma ihtimalimizi ve sis olayını boş ver. Bedava konser istiyor olmalı. "İtiraf et."

"Sen zaten burada kalıyorsun. Seni tutuyorum, unutma. Ve bu bir soru değil, bir emirdi."

"Böyle tuhaf bir iddiada bulunduğunuzu hatırlıyorum, evet. Eğer ben bir şey yapmaya yanaşmazsam, bu sizin için işe yarayacağı anlamına gelmez."

Masajı tekrar bitirdi ve bu sefer daha fazlasını istememe izin vermedim. Tekrar yanıma uzanıp ellerini başının arkasında birleştirdi ve tavana bakarken ona bakarak yanıma doğru manevra yaptım.

Daha parlak bir şimşek çaktı ve onu bir anlığına altın bir hale içinde yıkadı. Saçları dağınık, yüz hatları yumuşak, uykulu, rahatlamış ve tamamen huzurlu görünüyordu. Onun için iyi bir görünüm. Hem de çok iyi. Kalbim gerçekten de küt küt atmaya başladı.

"Seni nasıl razı edebilirim?" diye sordu rahatlığını belli eden bir öfkeyle.

Neredeyse gülümseyecektim. "Sıradaki sorunuz bu mu?" Eğer öyleyse, geriye sadece dört soru kalmıştı. "Evet. Ve az önce başka bir sorunuzu yanıtladığım için

bu turda. Son soruma ve diğer beş soruya cevap vermelisiniz."

Vay be. O da çok zekiydi. Etkilenmemeye çalıştım. "Sana bağlı kalmamı nasıl sağlayabilirsin bilmiyorum ama önerilerde bulunmaktan mutluluk duyarım." Kız kardeşim için özgürlüğümü pazarlık konusu yapar mıydım? Evet. Bir grup turul-değiştiriciyi tek başıma yenebilmemin imkânı yoktu. Ama bu sadece dışarıdan teslim olmamı sağlardı. İçten teslim olmazdım. "İyi ruh halini, bir erkeğin biriciği olmayı, nezaketi, yemekleri ve ikiz kız kardeşleri kurtarmayı çok severim."

"Göreceğiz," dedi, sanki şimdiden benim düşüşümü planlıyormuş gibi bir sesle.

"Ve böylece konuşma sona erdi. İyi geceler Viktor," diye mırıldandım ve ondan uzaklaştım.

"Her gece yaptığın gibi sarıl bana." Bana doğru yuvarlandı ve beni göğsüne doğru sürükledi, büyük kaşık küçük kaşığım. Kolu güçlü bir bant gibi beni yerimde sabit tutuyordu. Kaçmak için zerre kadar hevesli değildim. "Daha iyi."

Hem de çok. "Benimle yatağa gizlice girdiğini biliyordum," diye mırıldandım. "Sadece sen istediğin için."

"Demek öyle oldu, öyle mi?" Diğer gök gürültüsü çıtırtıları gelip gidiyor, çadırın bazı kısımları rüzgârla sallanıyordu ama umurumda değildi. Dünyanın geri bir önemi kalmamıştı. Gözlerimi kapadım, derin derin nefes aldım ve henüz dinmemiş olan ağırlarımı unutmaya çalıştım. Arkamı dönüp onu öpersem ne yapardı?

Ona bir şey yapmamasını söylemiştim. O da bana aynısını söylemişti. Bunu yapmamalıydım. Yapamazdım. Yapamazdım.

Ama ben istedim.

Günün zorlukları beni yakaladığında neredeyse rahatlamıştım. Viktor'un sıcaklığı ve kokusuyla sarmalandığımda, hiçlik denizinin beni alıp götürmesine izin verdim. Farkındalık körelmişti.

Rüya hiç gerçekleşmedi.

Hafif bir ses beni uyandırdığında ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim.

Gözlerimi kırıştıtarak açtım ve kulaklarımı ayarladım.

"Bul, yok et, mutlu ol. Bul, yok et, mutlu et."

Düşünceler canlandı ve bana durumumu hatırlattı. Kaskatı kesildim, bakışlarımı kaçırdım. Viktor. Çadır. Fırtına. Hâlâ şiddetliydi, yağmur kumaş duvarları dövüyordu. İçeriye hiç sızmadığına göre, malzemenin su geçirmez olduğunu düşündüm.

"Bul, yok et, mutlu et."

Durum yapmak için yerimi değiştirdim. Viktor sırt üstü uzanmış, derin bir uykuya dalmıştı. Bir noktada yakmış olması gereken bir fenerin ışığı parlıyor, göz kapaklarının ardında yuvarlanan gözlerini ve sarsılan bedenini tam watt gücünde görmemi sağlıyordu. Bir kâbusun içinde mi sıkışıp kalmıştı?

Göğsüm daraldı. Zavallı berserker. "Hey, hey," dedim yanağını hafifçe okşayarak. "Benim için uyan, Snarls."

Göz kapakları açılırken bileğimi yakaladı. "Clove. Clovie. Lovie." Takma isimler üzerinde mi çalışıyorsunuz? "Bana ne dersiniz deyin, değerli ateşli silahınız burada," diye karşılık verdim, son seğıme tapmamaya çalışarak ama Başarısızlık. Bende bir sorun olduğunun daha fazla kanıtıydı.

Dudakları dişlerinin arasında kıvrıldı. "Rüyamda Valkara'yı gördüm."

Anlamaya başlayamadığım garip, bilinmeyen bir nedenden ötürü ona karşı her zamanki kadar soğukkanlı olmadığım için kaskatı kesildim. "Dinliyorum."

"Anahtar bulunmalı." Avucunu yüzünde gezdirdi.

Yoksa ne olur? Küser miydi? Dünyanın tamamen yok olması mı gelirdi? "Bir de bana sor."

"Nem."

Baskı yapmadım. Yine de. "Bana Deco ile olan arkadaşlığından bahset o zaman." Belki de şekil değiştiren hakkında kendi avantajıma kullanabileceğim ayrıntılar öğrenebilirdim.

Tamam! Sadece merak ettim.

"Benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek istiyorsun, ha?"

Viktor'un kendini beğenmişliğini takdir ettiğimi sanmıyordum. "Neden ki? Bilgi güçtür." Verebileceğim en iyi cevap buydu.

"Nazik olacağım ve sana nasıl tanıştığımızı anlatacağım." Viktor battaniyenin içinde gevşedi ve saçlarının uçlarıyla yeniden oynamaya başladı. "Deco bir kraliyet mensubuydu, ben ise bir saray fahişesiydim. Yollarımız kesişmemeliydi ama hocalarından bir şeyler öğrenmek için onun sınıfına gizlice girdim. Beni fark etti, ona katılmam için ısrar etti ve kısa sürede kardeş kadar yakınlaştık."

Beynim uğuldadı. Bunun tek nedeni Viktor'un bunu gizlemeye çalışmadan beni kazanmak için yapıyor olması değerdi. Nezaket gösterilerinden hoşlandığımı söylemiştim ve şimdi o da bir tane gösterdi.

Fahişe bir anne, babasının kimliğini bilmeyebileceğini öne sürdü. Hayatını benim yaşadığım gibi, hep merak ederek mi yaşamıştı? Sözlerinin geri kalanı kafamda canlanınca gözümü kırpıttım. "Sanırım sizi yanlış duydum. Onun bir kraliyet mensubu olduğunu mu söyledin, senin değer?" Viktor'u bir liderden başka bir şey olarak hayal edemiyordum. Emirleri veren kişi.

"Diğer çoğu nöbetçinin aksine, o ve ben insan olarak başladık. O benim kralımdı."

Vay canına. Çok beklenmedik.

"Annem üst sınıfa nasıl uyum sağlayacağımı öğretmek için beni sarayda tuttu. Gölgelerden, soyluların oğulları ve kızlarıyla kaynaştım."

Ses tonunda bir hüznü sezdirdim ve kendini ait olmadığı bir yerde hissettiğini tahmin ettim. "Kendini hiçbir zaman kalabalığın bir parçası olarak görmedin." Avucumu göğüs kafesinin üzerinde düzleştirdim. Kalbi sertçe çarparak beni selamladı.

O da başıyla onayladı. "Kraliyet bahçelerindeki mermer çeşmede tek başıma çok zaman geçirdim. En azından bundan keyif aldım. Heykeller karmaşıktı ve her biri krallığın geçmişine dair farklı bir hikâyeye anlatıyordu."

Onu sevdim, nefes nefese kalması hoşuma gitti. Başka bir ortak noktamız daha vardı; tarihe olan ilgimiz, kendi tarihimizin belirsizliğinden kaynaklanıyordu. "Bana daha fazlasını anlat."

"Bir gün, benden büyük bir grup çocuk arkamdan geldi ve beni suya itti. İki tanesi beni " Göğsünü şişirdi, sanki benimle daha derin bir temas kurmak ister gibiydi. "Ben boğulurken diğerleri onlara tezahürat yaptı."

Tırnaklarımı derisine batırdım, sanki şimdi bile onu sudan çıkarmak istiyordum gibi. "Seni öldürmeye mi çalıştılar?"

"Muhtemelen sadece beni korkutmak için. Bana yerimi hatırlatmak için," dedi. Şaşkınlıkla elimi kavradı, ağzına götürdü ve işaret parmağını dudaklarında gezdirdi. "Ama canavarlığım sayesinde öğrendiğim gibi, böyle bir dürtüyü beslemek onu sadece güçlendirir, özellikle de o anın sıcaklığında."

Eskiden olduğu çocuğu teselli etmek ve dönüştüğü adamı övmek için yanıp tutuşuyordum. Hareket etmek yok kuralımızdan nasıl da nefret ediyordum. Çünkü o parmağın yerine ağzımı koymayı o kadar çok istiyordum ki. "Sonra ne oldu?" Bilmek için yanıp tutuşarak sordum.

"Deco geldi, onları üzerimden itti ve sudan çıkmama yardım etti. O eskiden böyleydi. Bir koruyucu. Adildi. Asil. Adamlarının tereddüt etmeden peşinden gittiği müstakbel bir kral. Taç giydiğinde, onun en sadık askeriydin. Arkasında sadece bana güvenirdi. Birlikte krallıkları fethettik. Sonra beni neden dünyanın dört bir yanından savaşçıları çektiğini keşfetmem için Starfire'ı keşfe gönderdi. Bunu yaptım ve aylar sonra Turul Kralı olarak döndüm. Daha güçlü. Değişken. Durdurulamaz."

Elimi bıraktı ve dizimi kavrayarak daha yukarı kaldırmaya zorladı. Benim kadar onun da bu temastan zevk aldığından hiç şüphem kalmayana kadar daha da yukarı.

Benden etkilenmedin mi? Ha! Kesinlikle etkilendi.

Onun sözlerine karşılık vermeliyim. Karşılığında bir şey söylemeliyim. Herhangi bir şey. Ama sadece nefes alabildim.

"Benim gibi olmak istiyordu, ölümsüz bir berserker," diye devam etti Viktor, daha yakına kayarak. Bakışları benimkilerle buluştu, altın benekler büyüleyiciydi. "Valkara bana ne yapmam gerektiğini, onu nasıl değiştireceğimi söyledi ve ben de yaptım. Bu bizim için sonun başlangıcı oldu. Ben Starfire'ın kendisi tarafından yaratıldım. O yaratılmadı. Benim otoritem aşılamaz ve zamanla kızgınlık ona hükmetti."

"Tatlı Viktor," diye mırıldandım. Dikkatim onun dudaklarına yöneldi. O güzel, güzel dudaklara. "En iyi arkadaşı olmadan."

Aramızda acı dolu saniyeler geçti.

"Öpücüğümü ister misin, Clover?" O da kelimelerini törpüledi.

Yaptım. Hem de çok. Ona Valkara'yı unutturabilirdim. "Belki."

"Benden isteyin, dileğinizi yerine getireyim."

Kalbim kaburgalarımın çarptı. Ona sormak mı? Evet, sorardım. Sorardım. Yalnız. Hmm. Neden bir ricada ısrar etsin ki... Tabii bu ricayı bana karşı kullanıp, az önce kutladığı otoritesini öne sürmeyi düşünmüyorsa. *Sana söylediğimi yap, ben de sana bir tane daha vereyim.*

Sertleştim. Bu yüzden mi geçmişinden bir hikaye paylaşmayı teklif etmişti? Beni bu ana getirmek için mi?

"*Benden* bir öpücük istiyorsun, Bay Sadece Valkara Yapar," diye homurdandım.

Viktor gözlerini kıstı ve bakışlarını tavana çevirdi. Yağmur hafif bir çiselemeye dönüştü, sonra da kesildi. "Biraz daha uyu. Neredeyse kalkma vakti geldi. Erkenden yola çıkacağız ve gece çökmeden seyahat taşlarına ulaşacağız."

Ne demek istediğini anladığımda midem bulandı. Günün sonunda Turul-Şekillendirici bölgesine girecektik. Bizi tuzağa düşürmeye ve öldürmeye kararlı şekil değiştirenlerle dolu hain bir bölge. Ona, onun bana ihtiyaç duymadığı şekillerde ihtiyacım vardı.

Ama ikizime ulaşmaya bir adım daha yaklaşmış olacaktım, bu yüzden sorun yoktu. Geri dönmemin imkanı yoktu. Dikkatli olacaktım. Viktor'u hayatım pahasına koruyacaktım çünkü Juniper'ın hayatı ona bağlıydı. Ama onu tekrar öpmeyi düşünmezdim.

Kesinlikle, kesinlikle yapmazdım.

CHAPTER DOĞRU

Seyahat İçin Bavul Hazırlarken Atıştırmalıklar Kılıçlar Kadar Önemlidir

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

O Sessizlik içinde yatarken Viktor'u öpmeyi düşündüm. Kalkıp yolculuk için hazırlanırken. Fekete Ló'ya binip kamp alanımızı terk ederken. Her neyse. Er ya da geç atlatacaktım.

Dünkü zorlu tempomuzu koruyarak ve aynı şeyleri yaparak saatlerce yol aldık. Başka bir deyişle, sadece iki kez dinlenmek için durduk ve yolda kurutulmuş et yedik. Var olmayan dudak kenetlenmemize olan takıntıma rağmen, aramızdaki her şey farklıydı. Belki de yol arkadaşımı daha iyi anladığımı ve içinde bulunduğu durumu daha iyi takdir ettiğimi içindir.

Sizden nefret eden birini sevmek her türlü acıya davetiye çıkarıyordu. Evlat edindiğim ailemi çok sevmeme rağmen, öz ailemi sürekli merak etmiştim. Yaşıyorlar mıydı? Benimle ama istememiş olabilirler miydi? Böylesine yıkıcı bir olasılığa rağmen, yine de bir ilişki arzuluyordum. Her gün bana ulaşacaklarını umdum. Bu umut ne kadar uzun süre gerçekleşmezse, o kadar hızlı bozuldu, başka şeylere bulaştı, sevmediğim duyguları körükledi.

Şişelemek yardımcı oldu. Şu anda yapmak için biraz fazla ham olduğum bir şey. Aslında, geçmişte gömdüğüm şişelerin çoğu çatlama tehlikesi geçiriyordu.

Belki de bineğin tepesinde sertleştim. Belki de bilmiyordum. Her iki durumda da Viktor kollarını bana doladı ve çenesini tepeme dayayarak beni sarmaladı.

Sıcaklığı ve kokusuyla beni. Onun inanılmaz gücü. Yapmamam gerektiği halde, ona karşı rahatladım. Bu kadar kaotik bir adam olmasına rağmen, son zamanlarda oldukça sakinleşmişti. Cızırtılı tensel gerginliğimize rağmen, tabii ki.

Burada, şimdi, şişelerin kırılması umurumda değildi. Komplikasyonlarla ilgilenmek istediğini zaten belirtmişti. Neden ona izin vermeyelim?

Dikkate alınması gereken bir şey.

Ama henüz değil. At toynaklarının ritmik takırtıları ormanın zeminine vuruyor, beni daha da rahatlatıyordu. Acemiliğime rağmen, Benjamin'in yanında bile bu kadar rahat olduğum bir zamanı hatırlayamıyordum.

Viktor'a yaslanıp kır çiçekleri kokan berrak havayı içime çektikçe, içimde bir canlanma hissi daha da hızlandı. Kendimi sanki bin yıl önce yaşanmış ama aynı zamanda şimdiki zamanda gerçekleşen zamansız bir anın içindeymişim gibi hissetmeye başladım.

Yeni bir konuşma başlatmak için ağzımı açtım ama Bodi atını bizimkinin yanında bırakarak tırısyla yanımıza geldi.

"Hiçbir turul-değiştirici bizi pusuya düşürmedi," diye duyurdu, sanki bu büyük bir sürprizmiş gibi.

"Ne demek istiyorsun?" Viktor kollarını bana dolayarak talepte bulundu.

Prens bakışlarını benimkilere dikti. "Kadının tuzağın bir parçası olma ihtimalini düşündünüz mü?"

Şaka yapıyor olmalısın. Yalan söylediğimden ve Deco ile çalıştığımın neden şüphelendiğini anlıyorum. Ama hadi ama! Sanki ikizimin bana ihtiyacı varken kendimi böyle bir tehlikeye atacakmışım gibi.

"Evet," diye tekrarladı Viktor, hâlâ tamamen rahattı. "Bunu düşündüm. Ve eğer öyle olursa onunla ben ilgileneneğim. Ben ve sadece ben." Her heceden bir uyarı damlıyordu. "Bana anladığını söyle."

Benden de şüpheleniyordu ama yine de her ihtimale karşı bana yardım mı ediyordu? Fikrimi değiştirip beni kendi tarafına çekmeye mi niyetleniyordu? Bu, dün geceki cazibeyi açıklayabilirdi, sandığımdan daha güçlü olmalıydı, içimde bilinçsiz bir yumuşama yaratmıştı. Tehlikeli düşüncelerinden habersiz, ona ne kadar çabuk uyum sağladığıma bir bakın.

Evet. Bir çırpıda doğruldum. Şu andan itibaren daha dikkatli olacaktım. Daha temkinli. Böylesine dengesiz bir adamdan hoşlanmak ve ona güvenmek bu yılın bingo kartında yoktu. Tam da bu yüzden onu öpmeyi düşünmeyi bırakmalıydım! Yani, beni bir yıl boyunca yanında tutmayı umuyordu.

Hayatımın geri kalanında, Valkara ile evlense bile. Juniper'in kurtarılmasından sonra bu fikirden vazgeçmeyi planlıyordum. Kız kardeşim ve ben bu diğer dünyanın varlığını unutabilirdik. Artık berserker saplantısı yok. Ben doyuma ulaşmıştım. Deco'nun bizi asla bulamayacağından emin olmalıydık.

Sahte ölümlerimiz, muhtemelen? Şekil değiştiren kralı öldürmek mi? Vay be. *Bu* düşünce de nereden çıktı?

"Anlıyorum." Prens başını salladı ve geri çekildi.

"Değilim, biliyorsun," dedim ve iç çektim. Malachi hariç. Onun teklifi.

"Belki de bilerek değil," diye yanıtladı Viktor.

Yolculuğun geri kalanında bize sessizlik eşlik etti. Güneş alçaldıkça, tepedeki gölgelikten süzülen ışık akışı azaldı. Sonunda varış noktamıza ulaştık. Ve vay canına. Ne varış yeri vardı ama. İnsanlar bu bölgeyi düğün mekânı olarak kullanmak için büyük paralar ödeyebilir. Ben değil elbette, ama başkaları. Her neyse.

Büyük dairesel bir açıklık, Stonehenge'i andıran ve her biri bir kapıya benzeyecek şekilde yerleştirilmiş on devasa taşla işaretlenmiş daha küçük bir daireyi çevreliyordu. Havada altın ve gümüş lekeleri parıldarken, her taşın dışını elmas tozu kaplamıştı. Değerli taşlar kenarları çevreliyordu. Yakutlar. Safirler. Zümrütler. Ayrıca tanımadığım mücevherler.

"Bu seyahat taşları hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" Viktor attan inip benim de inmemeye yardım ederken sordum.

"Evet. İnsanlar genellikle bu yollardan geçerken ölürler. Ve eğer hayatta kalırlarsa, genellikle ölmüş olmayı dilerler."

Ne! "Ben insanım!" Ve çoktan geri çekilmeye başladı.

Bileğimi sıkmak için uzandı. "Tam olarak değil. Sen Sentinel kanındansın. Kendine ait bir canavarı olan tam bir Griffin. Malachi seni işe aldığına göre bu mantıklı."

Bekle. İçimde bir aslan-kartal melezi mi vardı? Yani, evet, Malachi bana onun soyundan geldiğimi söylemişti ama *bunu* hiç düşünmemiştim. Ağzımdaki nem kurudu. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Birçok gösterge var." Viktor hızla hareket etti, yüzünü boğazımın dibine için eğildi. Burnunu yukarı çekip derin derin içine çekerken nabzım hızlandı. "Kokun bunlardan biri," diye homurdandı, doğrulurken. Gözlerinde altın halkalar parladı. Kolumdaki tutuşunu bıraktı, ama orada kaldım, ona doğru eğilecek kadar yakındım. "Gerçi seninki diğerlerinden daha tatlı bir parfüm." Sesi alçaldı. "Lezzetli bir şekilde tatlı."

Dudaklarımı yaladım ve parmaklarımı sıktım, her bir eylem çelişkili bir duygudan doğdu. Zevk ve dehşet. "Demek istediğim, insan olmadığımı nereden biliyorsun? Ya bir kez olsun yanılıyorsan ve ben ölürsem?" O zaman Ardiç'i kim kurtaracaktı?

"Zaten bir seyahat taşından geçtiniz. Örök'e ulaşmanın başka yolu yok." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni çembere doğru götürdü. "Ve çadırımdaki kapıyı da unutma."

Doğru. Yine de . Malachi iznim olmadan hayatımı tehlikeye atmıştı. Ödemeli.

Çılginlar malzemelerimizi sırtlarına bağladı ve atları serbest bırakarak kampa kendi başlarına döneceklerine güvendiler. Taşlara yürüyerek yaklaştık, herkes farklı bir eşleşmenin önünde durdu. Viktor yanımda yerini aldığıında kollarım ve bacaklarım titremeye başladı.

"Korkma, Lovie." Bu sözleri doğrudan kulağıma fısıldadı ve yeni bir ürperti dalgası gönderdi. Görünüşe göre onun bir yeteneği. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, yemin ederim."

"Korkmuyorum. Gerçekten korkmuyorum." Ama riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Juniper ile sonunda diğer yarımı bulmuştum. Kayıp parçamı. Onunla zamana ihtiyacım vardı. "Ama biraz korkuyorum," diye itiraf ettim. Ve dostum, korkudan nefret ederdim.

"Hayatını kendiminkiyle koruyacağım." "Bana hâlâ cevaplar, şarkılar ve bir ödül borçlusun" diye ekleyerek bu güzel itirafı mahvetti.

Dilimi ağzımın damağına bastırdım. "Pasta kadar tatlıdan limon kadar ekşiye."

"Benim uzmanlık alanım. Askerler," diye seslendi ve herkes hazırola geçti. "Vakit geldi."

Gömleklerini çıkardıktan sonra, derilerinin belinden sarkan kınlarından büyük kılıçlarını çıkardılar.

"İçeri üstsüz girmeyeceğim," diye uyardım Viktor'u.

Dudaklarından sert bir gülümseme geçti, orada ve gitti. Sadece içimde bir ateş yakmaya yetecek kadar. "Bu tamamen törensel bir şey," dedi ve boştaki eliyle elimi sıktı. "Bu biraz acıtabilir." Başka hiçbir uyarıda bulunmadan avucumu kesti. Küçük bir kesik ve kocaman bir kıpkırmızı.

Acı hissediliyordu ama adrenalinim umursayamayacağım kadar yüksekti. "Bu gerekli miydi?"

"Kan olmadan boyutlar arasında geçiş yapamazsın." Kolumu kaldırdı ve yaramı taşın her iki tarafına bastırarak kalın bir kan izi bırakmamı sağladı.

kırmızı bir leke bıraktı. Sonra aynı işlemi kendi üzerinde uyguladı, kesti ve bastırdı. Onun kanının benimkiyle karıştığını görmek bana bir şeyler yaptı. Dizlerim titredi.

"Tuvalete girmek için asla kan dökmedim."

"Banyo bu boyutun içinde," diye yanıtladı. Oh.

Pekala.

Hançerini kınına geri koydu ve omuzlarını dikleştirdi. O kadar büyüktü ki, vücudu o kadar genişti ki, kendimi en iyi şekilde kalabalık hissediyordum. Omzundaki kanat dövmesinin başlangıcı mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. Kayaların üzerinde gergin duran kusursuz etinden bahsetmiyorum bile. Ne güç ama! İçinde zar zor biriken vahşet. Isı yanaklarıma yayıldı. Zonklayan elimi tamamen unutmuştum.

"Fikrini değiştirdiysen ve geride kalmak istiyorsan sorun değil," dedi Viktor kılıçlarını çekerek. "Kampa dönmek istersiniz diye bir grup adamı peşimize taktım. Size eşlik edecekler." Cevabımı beklemeden taş kapının ortasına doğru ilerledi ve göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu.

Adamın cesareti. Ve düşünceliliği. Yan yana durması çıldırtıcıydı, tıpkı adamın kendisi gibi.

Kalbim küt küt atarak ona yetişmek için acele ettim. Bir anda, şiddetli bir rüzgâr bana çarptı. Vücuduma kum taneleri yağıyor, tenime küçük iğneler batırıyordu. Yanmaya karşı gözlerimi sıkarak kollarımı uzattım ve Viktor'u aramaya başladım. İşte oradaydı! Kendimi onun sırtına attım ve çığına mümkün olduğunca sıkı sarıldım.

Rüzgârın başladığı gibi aniden kesildi. Fırtına sona erdi ve huzur hüküm sürdü. Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım, Viktor'a olan bağlılığımı gevşettim ve ne olacağından emin olmadan etrafıma bakındım...

Hah. Başka bir gezici taş setinin önünde durduk. Bunlar diğerlerine hiç benzemiyordu. Paslanmış metal ve ufalanan betondan yapılmış gibi görünüyorlardı. Güneş de parçalanıyor gibi görünüyordu, yağlı siyah bulutlarla süslü koyu gri gökyüzünde parçacıkları belirliyordu. Etrafımızı iç içe geçmiş, dikenli dallara sahip, karla kaplı budaklı ağaçlar sarmıştı. Her dem yeşilin keskin ısırganlığıyla kokan soğuk havayı bir elektrik akımı dolduruyordu.

Her nefes verişimde yüzümün önünde sis oluşuyordu. Viktor yavaşça döndü ve tam olarak bana odaklandı, çenesi aşağıda ve gözleri hiddetliydi. Nefes nefese kalmıştı.

Sinir uçlarımda dikenli bir his dalgaları dolaşıyor, içgüdülerim "*Git*" diye bağıırıyordu. *Şimdi*.

Yutkundum. Öfkeden kudurmak üzereydi. Ama neden? "Viktor. Sesini alçaltmanı istiyorum, tamam mı?"

Ama yapmadı. Birbiri ardına parlayan altın halkalar gözbebeklerini çevreledi, ta ki alevler gözbebeklerinin içinde çatırdayana kadar. Nefes alışları hufflara dönüştü, burun delikleri genişledi. Onunla birlikte sis dumanı andırıyor, bir tür ejderha değıştirici gibi görünmesine neden oluyordu. Pençe uçlu yumruklarını açıp kapattı.

Tehlike, tehlike! Bu şiddetli tepkiye ne sebep olmuştu? Toprağın kendisi mi?

Deco'ya yakın olmak mı?

"Viktor," dedi Bodi, o ve diğeri bize doğru ilerliyor, kralı bastırmaya hazırlanıyorlardı. Neyse ki onun gibi tepki vermediler. Kendilerini soğuk tutmak için bahsettiği gizemli bitkiyi kullanmış olmalılar.

Viktor'un göğsünden hırıltılar yükseliyordu, bu da tam bir öfke nöbetine bir adım daha yaklaştığımızın işaretiydi.

"Geri çekilin," diye emrettim diğeri. Ateşoku harekete geçti! Eğer cevap sadece kelimeler değilse, dokunmaktı. Avuçlarımı onun cızırdayan göğsüne dayadım ve yaklaştım. Mmm. Çok sıcak! "Sakin ol, koca adam. Yonca burada."

Bir nefes çekti. . Bakışları üzerimde sıcaklığını korudu. "İşte böyle. İşte böyle," diye övdüm gerginliği azalırken.

"Gitmeliyiz," diye . "Turul değıştiriciler her pusuda bekliyor." Ne!

Askerler toplu olarak rahat bir nefes alırken, benim savaşıma tepkim yüksek vitesine geçti. Ormanı daha keskin bir bakış açısıyla taradım. Görebildiğim kadarıyla şekil değıştirenlerden iz yoktu. Hareket eden gölgeler, tüylü kanatlar ya da parlayan kırmızı gözler yoktu.

Sırtımın alt kısmına bir ürperti yerleşti. Eğer o parlayan kırmızı gözleri bir daha göremezsem, çok erken olacaktı.

Viktor "Formasyon," diye seslendi ve savaşçılar yakınlaşarak bizi çevreledi, koruyucu bir duvar oluşturdu. Hatta ısı yayarak beni buz gibi sıcaklıktan kurtardılar. "Palto."

Bodi sırt çantasından ince kumaştan bir parka çıkarıp kralına fırlattı, o da boyun kısmındaki süslü bir kopçayla omuzlarıma sabitledi. Yumuşak kürk astarıyla şaşırtıcı derecede sıcaktı ve bayıldım.

Viktor'dan gelen bir işaretin ardından, taş çemberin göreceli güvenliğini terk ederek büyük yılanlar, örümcekler ve iki başlı sincaplarla dolu bu yeni ormana girmek için ilerledik.

Ve böylece ormanlık alanla işim resmen bitmiş oldu.

Şüpheli bir şey var mı diye tetikte beklemeye devam ettim. Viktor'un topraklarında bulunan yemyeşil yaşamla kıyaslandığında neredeyse sessizlik ürkütücü bir müzik sağlıyordu. Kuş cıvıltıları ve dere şırıltıları yerine, ayaklarımın altındaki karın çıtırtısını duyuyordum. Kır çiçeklerinin ve yeşil yapraklarla dolu ağaçların canlı renkleri yerine, donun tek renkli zemini bir umutsuzluk tablosu çiziyordu.

Zevk aldığım tek manzara, Viktor'u çevremden gözlemlediğim çok kısa anlardan kaynaklanıyordu. Hâlâ bir molanın kıyısında geziniyor olsa da, aç bir hayvan tımarcısı için görsel bir şölen sunuyordu. Beyaz saçları tamamen dağınık. Yeşil gözler keskin, dikkatli. Çenesi sıkılı. Kasları beklenti ile seğiriyor, bir düşmanın yaklaşmasına cesaret ediyordu. Saldırganlık ondan fışkırıyordu.

Şehvetli çekiciliği alışılmışın .

Oh! "Turul-Şifter!" Bir ağacın dalına tünemiş, gözleri parlak kırmızı parlayan, kanatlı, kaslı bir adamı işaret ettim. Simsiyah kanatları omuzlarının üzerinde kavis yapıyor, her kavis boyunca küçük boynuzlar çıkıntı yapıyordu. Kürklü kilt tipi bir giysi kalçalarını kaplıyordu. Koyu renk saçları son derece belirgin yüz hatlarının etrafında dalgalanıyordu.

Çevremdekilerden hiçbiri tepki vermedi. Sanki izlenmiyormuşuz gibi devam ettiler.

"Anlamıyorum," dedim arkama bakarak. Vites değiştirici gitmişti.

"O sadece bir gözcü," diye açıkladı Viktor. "Deco'ya ne gördüğünü anlatmasını istiyorum."

Ahhh. Bir savaş stratejisi. Hoşuma gitti. Belki de. Sayılır. Kendine güvenen bir cephe gösterdi.

"Ayrıca," diye ekledi ve ben bir iniltiyi yuttum.

Viktor ne zaman söylediği bir şeye bir ekleme yapsa, bu benim için asla iyi sonuçlanmazdı. Bir elimi kaldırdım. "Hayır. Konuşma bitmiştir. Başka bir şey söyleme."

Omuz silkti ve sessizliğini korudu, hatta yanında yürüdüğümü unutmuş gibi görünüyordu.

Gerçekten de bana söylemek istediği şeyi söylemeyecek miydi? "Peki, izciyi serbest bırakarak başka ne yapmayı umduğunu duyalım," dedim, merakım beni yenerek.

"Belki sana söylerim. Daha sonra. Uygun bir teşvikle."

"Seni şeytan!" diye bağırdım ve neredeyse gülümsedi.

Grubumuz bir tepeye tırmandı, tepeden indi ve su yüzeyinde buz parçalarının yüzdüğü bir nehre geldi. Sağı solu taradım ama ne bir mola ne de bir köprü bulabildim. *Çamurun içinden geçtik.*

Dişlerimi gıcırdatarak, Viktor'un hemen arkasından boylu boyunca ilerledim. Oh, soğuk! Yolun yarısına geldiğimizde bacaklarımdaki kaslar titriyordu. Kıyıya ulaştığımızda, sadece çökmek istedim. Ama devam ettim. Muhtemelen bu gece bir masaja daha ihtiyacım olacaktı.

Tüylerim diken diken oldu.

Viktor, sanki ben ısrar etmişim gibi, "Pekâlâ, teşvik etmeden anlatacağım," diye söze girdi. Bir tepeyi işaret etti. "Aşağıda bizi bekleyen koca bir turul-değiştirici sürüsü var."

Tamam, az önce yutkunmayı başardığım inilti şimdi kaçtı. "Bir sürü kaç askerden oluşur?"

"Sadece elli."

Ne! Kalbim kaburgalarıma çarparken iki hançerimi de avuçladım. "Elliye karşı on çok adaletsiz."

"Evet. Kötü bir şekilde ölecekler."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve yüz ifadesindeki ciddiyeti fark ettim.

"Sıradaki sorumu sormaya hazırım," dedi, sanki bir savaşa girmiyormuşuz gibi gerçekçi bir ifadeyle.

"Savaşa hazırlanmalıyız." "Nem. Ben her zaman hazırım."

Zaferinden gerçekten bu kadar emin miydi? Benim bilmediğim bir şey biliyor olmalıydı. "Sor," diye mırıldandım, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

"Öfkelerinizi genellikle nasıl yatıştırırsınız?"

"Sonuncusu ben küçük bir kızken oldu. Fiziksel şiddet uyguladım ve annemi incittim." Utanç ve suçluluk sesimi kapladı. "Onun acısını görmek beni şişeler yaratmaya itti, ben onlara şişe diyorum. Duygularımı içlerinde saklıyorum."

Kaşlarını çattı. "Yani bir yetişkin olarak hiç gerçek bir öfke yaşamadın mı?" "Hayır." Ürperdim. "Bu kötü bir şey mi?"

"Evet. Çünkü üzeresin." "Ne-"

Tiz, delici bir çağrı tepkimi keserek damarlarımdaki kanı dondurdu.

Grubumuz tepenin zirvesinde durdu. Altımızda, vaat edilen sürü savaş pozisyonunda, tamamen yer değiştirmiş ve bizi bekliyordu. Viktor'un ağızının kenarları normal insanların muhtemelen en kötü kâbusları olarak tanımlayacağı bir gülümsemeye dönüştü.

"Ne yaparsanız yapın, şişelemek yok." Çenesini kaldırarak diğerlerine şöyle seslendi: "Öldürme beş, dört, üç, iki..."

CHAPTER NIKE

İlişkinizi Zehirden Arındırın: Romantizm Detoksu
İpuçları

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

One.
I Kalbim güm güm atıyordu. Nefesimi tuttum, saldırıyı bekliyordum.

uzun süre beklemek zorunda kalmadım. Biz aşağıya doğru koşarken
şekil değiştirenler yukarıya doğru koştu, çılgına dönenler iki katına çıkarken
etrafımda sıkı bir çember oluşturdular.

Grubumuzun üzerinden bir gölge geçti ve bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.
Bir sürü daha!

Diğerleri gibi onlar da yarı insan, yarı yırtıcı kuş melezlerine
dönüşmüşlerdi. Burunları ve ağızları büyüyerek dünyanın en çirkin gagalarını
oluşturmuştu. Altınla çevrelenmiş simsiyah tüyler kanatlarını kaplamış ve
kolları, göğüsleri ve bacakları boyunca yamalar halinde kümelenmişti. El ve
ayak parmaklarının ucunda pençeler vardı.

Grotesk manzara karşısında ürperdim. Canavarlar!

Etrafımdaki çıldırmış askerler yaklaşan hava saldırısını henüz fark
etmemişlerdi. Hâlâ dümdüz ileriye bakıyorlardı, yakında yaya askerlerle
çarşışacaklardı. Dilimden bir uyarı çığlığı döküldü ama artık çok geçti.
Uçanlar topluca alçaldı.

Bir nefesle eğildim. Kuş-adamlar bize hiç çarpmadı. Oooh! Askerler
yaklaştıklarını fark etmişlerdi ve yeniden konumlanmak için durakladılar.

Son saniyede silahlarını havaya kaldırarak ilk hattın kendilerini bıçakların arasından geçirmesini sağladılar.

Acı çığlıkları havayı deldi. Kan sıçradı. Başlama zili. Piyadeler savaş alanına ulaştı ve acımasız bir savaş başladı. Doksan şekil değiştirene karşı on berserker. Kılıçlar savruldu. Kanatlar ve pençeler savruldu. Tüyler karla dolu, kızıl benekli zemine yağdı.

Viktor yanımda kaldı ama hiçbir şekilde hareketsiz değildi. Heykel gibi hareketsiz formumun etrafında şaşırtıcı bir hızla hareket ediyor, düşmanlarına saldırıyor ve onların saldırılarını aynı hararetle engelliyordu. Ustaca becerisi beni hayrete düşürdü. Her şekil değiştirenin hedefi gibi görünmeme rağmen tek bir düşman darbesi bile bana zarar vermedi. Kümeler halinde krala meydan okuyarak bana ulaşmaya çalışıyorlardı.

Midem bulandı ama korkuyla değil. Savaşın vahşeti yoğunlaştıkça öfke kıvılcımlanıyor, çatlayan şişelerin içinde yanıyordu. Birden, tuttuğum hançerler ellerimin uzantısı gibi hissetmeye başladım. Deco ve ordusu bunu yapmaya nasıl cüret eder? Kız kardeşimi kurtarmaya çok yaklaşımışım; şimdi durmayı reddediyordum.

Kararlı ve evet, intikamcı bir şekilde üstümüzdeki bir turul-şekillendiriciye saldırdım. Ben daha temas etmeden Viktor onun başını kesti. Kral hiç vakit kaybetmeden başsız bedenini kalbini söktü. Gözlerindeki benzer altın ışıklar organın içinden geçerek önce soluyor, sonra da ölüyordu.

"Yere yat ve öyle kal," diye hırladı bana. "Gerekirse gözlerini kapat."

"Ben zor durumdaki bir genç kız değilim," diye karşılık verdim. Ölüm beni kork. Belki de yaratık önce bize saldırdığı içindir. İyi ki kurtulduk!

Kendimi savunma dersinde öğrendiğim hareketleri uyguladım. Vücudumu bir cephanelik gibi kullanmak. Dirsek, topuk, yumruk ve kafa. Tüm silahlar. Hazır, ilk kurbanımı taradım. Onu! Teke tek dövüşmek istiyor gibi görünüyordu.

Hevesli kunduz hem çıldırmışlardan hem de kardeşlerinden kaçarken kırmızı gözleri bana kilitlenmişti.

Yarı yolda sıçradı, ivmesini artırmak için kanatlarını yanlarına doğru kıvrırdı ve canlı bir füzeye dönüştü. Tüyleri zayıf kış güneşinde parılıyordu. Hançerlerimi kaldırdım, çarpışmayı bekliyordum...

Viktor kafasını havada kesti, sonra da kalbini söktü. Plop, plop. "Yardıma ihtiyacım olduğu gün, Lovie, savaşta ölmeyi hak ettiğim gündür."

Neredeyse ayağımı yere vuracaktım. "O ölümü hak ettim." Evet, bu milyon yıl geçse de söyleyeceğimi düşünmediğim bir şeydi. Ama o zaman neden kendimi böyle bir durumun içinde hayal edeyim ki? Yine de Viktor'un

bizi savunurken mutlak güç. Görülmesi gereken büyüleyici bir manzaraydı. Diğer kadınlar onu inanılmaz derecede korkutucu bulabilirdi, ama ben zevk aldım. Çok seksiydi! Ve sinir bozucu.

Başka bir şekil değiştirene saldırmaya hazırlandım- Grr. Viktor önce ona vurdu. Hayal kırıklığıyla ofladım. Öfkemi kaybedeceğimi tahmin etmişti ve şimdi nedenini biliyordum. Onun yüzünden! Ve haklı olarak!

En azından diğer berserker'lar da şekil değiştirenlerin kafalarını ve kalplerini çıkardıkça düşman ordusu azaldı. Anneme göre, bir ölümsüzü gerçekten öldürmenin tek yolu buymuş.

Efor homurtuları öfke hırıltıları ve acı tıslamalarıyla karıştı. Gerginlik ve saldırganlık artmasına rağmen savaşçılardan hiçbiri çılgına dönmemişti - henüz. Viktor'un bahsettiği ottan içip içmediklerini merak etmişim ve şimdi biliyordum. Almışlardı. Başta Bodi olmak üzere iyi eğitilmiş askerler soğukkanlılıklarını koruyor, birlikte çalışıyor ve gerektiğinde düzenlerini ayarlıyorlardı.

Argh! Yeni bir turul-shifter sürüsü geldi. Bu askerler diğerlerinden daha güçlü olduklarını kanıtlayıp bazı çıldırmışları yaralamayı başardıkça şiddet tırmandı.

Bakışlarım özellikle iri bir şekil değiştirenle çarpıştı. Başka bir gözcü mü? Şiddetli savaşın hemen dışında bir dala tünemişti. Beyaz saçları insanlık dışı yüzünü tokatlıyordu. Kan kırmızısı gözleri neşeli bir gülümsemeyle uyum içindeydi.

Parmağımın bir kıvrımıyla ona işaret ettim. "Cesaretin varsa."

Sadece parodi bir gülümseme sundu ve olduğu yerde kaldı.

Bodi birdenbire çiğ ve ilkel bir sesle böğürdü. Herkesin dikkati ona yöneldi, benimki bile. Yıkıcı manzarayı gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Viktor'un adamlarından biri yere yığılmıştı, yanında bir turul-şekillendirici, elinde parlayan bir kalp tutarken kıkırdıyordu.

Hayır, hayır, hayır. Düşen, bana ormanın sunduğu en iyi mutfağı sunan yaramaz sırtışlı genç askerdı.

Viktor da dahil olmak üzere her bir vahşi ona doğru koştu ama artık çok geçti. Turul-Şekillendirici pençelerini organa geçirdi ve parıltı yok oldu, söndü. Kendi kalbim sızladı.

Genç yoldaşımızın saldırganı bir nanosaniye sonra öldü. İşte o zaman, çıldırmışlar mangası, otu tüketmelerine rağmen öfkeden kırılmaya başladı. Başlarını geriye attılar ve kollarını açarak kışın soğuğuna doğru kükrediler. Vücutları tekrar ikiye katlanmış gibiydi, giysileri yırtılıyordu. Siyah çizgiler

Uzuvları boyunca çatallandı ve parlayan altın halkalar gözlerini doldurdu. Parmak uçlarından jilet gibi keskin pençeler çıktı.

Sadece Viktor saldıran şekil değiştirenleri savuştururken etkilenmemiş görünüyordu.

Metalik kan kokusu havaya sinmişti. Homurtu ve iniltilerin yerini öfke ve acı çığlıkları aldı. Savaşı unutun. Geriye doğru tökezledim, kaçmaya hazırdım. Viktor'u sakinleştirebilirdim, belki, umarım, ama bütün adamlarını değil. Viktor meşgulken de olmazdı. Ama bir engele çarptım. Daha doğrusu bir şekil değiştirene. Kollarını doladı, pençelerinin ucunu boğazıma dayarken bedenimi sabitledi.

"Davet için teşekkür ederim," diye ciyakladı kulağıma.

Kimliği hakkında ipucu buldum: Ağaçtaki adam. Beynimdeki tek bir düşünce hariç her şey silinmişti: *Kurtulmak!* Ama ben onu tutmaya çalışırken, o beni boğdu ve nefesimi çaldı.

Viktor'un eskisinden daha büyük, daha kötü ve daha acımasız ordusu kalan turul-değiştiricilere meydan okurken, beni esir alan kişi şöyle seslendi: "Deco selamlarını yolladı Viktor. Bu arada, pençelerimin ucu vargbane köküyle kaplı." Söz konusu pençeleri boğazıma vurarak derimi yarmakla tehdit etti.

Yutkundum. Vargbane kökü ne işe yarıyordu?

Çizmeli ayağını topal bir şekil değiştirenin suratına çarparken kralın kafası havaya kalktı. İçinde bulunduğum durumu fark ettiğinde gözlerinde tehlikeli bir şey parladı. Kollarından biri havada kaldı, inmeye ve düşmanının kalbini sökmeye hazırdı.

Parlayan bakışları beni esir alan kişinin üzerinde yoğunlaştı. "Deco bana zarar vermek için bile olsa böyle bir maddeyle oynamaz."

"Oh, ama o . Ben de öyle." Turul-Şekillendirici yine tırnaklarını boğazımın sütununa geçirdi.

Bir sonraki hareketimin artılarını ve eksilerini düşünmek için zaman ayırmadım; sadece harekete geçtim, hançerlerimden birini beni esir alanın kalçasına, diğerini de yüzüne saplamak için geriye uzandım. Vücudu benimkine karşı sarsıldı, pençe uçları beni kesti. Bir adrenalın dalgası, yakıcı bir acının alevini köreltti.

Sonra Viktor oradaydı, beni serbest bıraktı ve pençelerini savurarak Turul-Şekillendirici'nin işini bitirdi. Kontrolünü aşan kral vurmaya devam etti. Kesik, kesik, kesik. Korkunç manzara.

Aynı zamanda savaşçıları, sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlarmış gibi keyifle gülerek ölen kalan şekil değiştirenlerin işini bitirdi.

Ama boynum. Her bir delik daha sıcak ve daha sıcak yanıyordu. Yaralarımı ovuşturdum, öfke ve hakaret içimden akıp gitti. Artık şiddet

beni etkilemedi.

Viktor'a, adamlarına ve kana bulanmış savaş alanına bakarken midem bulanıyordu.

Viktor doğruldu ve benim dehşetimi görünce kıpkırmızı yumruklarını şakaklarına vurarak mırıldandı: "Bul, yok et, mutlu et. Bul, yok et, mutlu et."

Giysilerini, kollarını ve bacaklarını kesmesini endişe içinde izledim.

Oh, hayır. Aksine, onunla ilk tanıştığım zamankinden daha kötüydü. "Viktor," diye mırıldandım. "Dur."

Durmadı.

Adamları ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadı ama bana doğru döndü. Bodi bana turul muamelesi yapmaktan ve iç organlarımı parçalamaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Hey, Tor," diye seslendim, hantalca yaklaşarak. "Vik. Sakin ol, senin için dördüncü bir şarkı çalacağım."

"Neden sakinleşsin ki? Seni kaybedecek ve bir şekil değiştiren olacak ve bunun sorumlusu sensin," dedi Bodi, sesi ürperticiydi. Kanlı kılıcının ağzını ısırırdı. Başka bir asker göğsüne gömülü olan ve kopmuş bir ele bağlı olan şekil değiştiren pençelerini çıkardı ve bir kenara fırlattı. İkisi de bana doğru adım attı, niyetleri açıktı. Araya gireni cezalandırmak. Diğerleri emin görünmüyordu.

Çift bir adım daha yaklaştı. Ve bir adım daha. Üçüncüsü de onlara katıldı ve içimi bir korku kapladı. Hareket etmenin verdiği acıya rağmen kendimi Viktor'a doğru attım. Prens yanıliyordu. Beni kaybetmiyordu ya da bir şekil değiştiren olmuyordu. Sadece sakinleşmesine ihtiyacım vardı!

Temas onu sisin içinden çekip çıkardı. Tek koluyla beni kendine yaklaştırdı, başını geriye attı ve vahşi, uhrevi bir ıslık çıkardı. Adamları hemen sustu.

Boynumdaki yanma neredeyse dayanılmaz bir dereceye ulaştı. Alnımda boncuk boncuk terler belirdi. "Hızlı bir soru. Vargbane kökü nedir?"

Viktor'dan barbarca bir ses yükseldi. "Vargbane kökü." Çenemi kavrayıp başımı eğerek yaralarımı daha iyi görmesini sağlarken yüz hatlarını endişeyle karışık bir öfke kapladı. Gördüğü her neyse, endişesinin artmasına neden oldu.

Titremeler uzuvlarımı istila etti. "Ne oldu? Söyle bana."

"Ölmene izin vermeyeceğim." Çullandı, dudaklarını bir deliğin etrafına yerleştirdi ve emdi, sonra tükürdü. Sanki bir yılan tarafından ısırılmışım da o da zehri çıkarmaya çalışıyormuş gibi bu hareketi tekrarladı.

Adamları koşarak gelip bizi kuşattı. Aynen bu topraklara ilk girdiğimizde yaptıkları gibi.

"Majesteleri," diye homurdandı Bodi, unvanından şok ve endişe damlıyordu. "Bunu yapmamalısınız. Durmalısınız."

Ama durmadı. O cızırtılı sıcaklığın son damarı damarlarımda soğuyana kadar durmadı. Başını kaldırdığında dizlerimin bağı çözüldü, rahatladım. Ta ki gözlerinin akının kanla dolduğunu fark edene kadar.

"Viktor?" Nefes aldım.

Beni bırakarak geriye doğru tökezledi ve yere yığıldı. Öldürülmüş bir turul-şekillendiricinin üzerine düştü. Yeni bir korku beni kuşattı ve bir elimi ağzıma bastırdım. Aklım sadece bir saniye sonra başıma geldi. Ona doğru koştum. Ya da denedim. Adamları bir abluka oluşturmuştu. Kötü bir durumu daha da kötüleştirmek için Bodi beni yakaladı ve kolumu demir bir kelepçeye hapsetti.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu ikinci komutan.

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Kendine ilaç verilmesine izin verdin."

"Kendime izin mi vereyim? Pençelerini boynuma dayayan adamı gördün, değil mi?" Bir an kekeledim. "Vargbane kökü nedir?" Tekrarladım.

"Bir ölümsüzü kendi zihnine hapsedebilen, onu uykuda tutabilen, rüya görmesini sağlayan ve yavaş yavaş yok olurken, sessizlik içinde acı çekerken düşüncelerini herkesin görmesi için yansıtan kadim bir zehir. Panzehiri yok. Tedavisi yok. Ölümsüz ne kadar güçlüyse, toksin o kadar hızlı etki eder. Etkili olmasına rağmen düşmanlarımıza karşı kullanmaktan kaçınmamızın sebebi de bu. Viktor artık ölü sayılır." Sert ses tonuna suçlama karışmıştı.

Başımdan kan fişkırıyor, kulaklarım çınlıyordu. Neden, neden, neden Viktor benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı? O... o... Bodi'nin tutuşuna karşı koydum. "Onu görmeme izin ver."

"Bir daha asla. Hâlâ hayatta olduğunuza şükredin." Adamlarına seslendi, "Onu savaş alanının ötesine taşıyın. Orada gizli bir kamp olmalı."

Savaşçıların onu kaldırıp aramızdan almalarını izlemekten başka bir şey yapamadım. Yol boyunca bana son kez tehditkâr bakışlar atıldılar.

Boğazımda dikenli bir yumru büyüdü. Bu benim için , değil mi? "Hayatıma son vereceksin." Bir ifade, soru değil.

"Evet. Ama sadece onun işini bitirdikten sonra." Bodi beni yakındaki bir ağaca sürükledi ve ben karşı koymadım. "Sevgili kralımızı böyle bir durumda bırakmayacağız."

Şok beni hareketsiz bıraktı. Viktor. Öldü. Öldü. Sonsuza dek gitti. Kalan son orijinal. Beni şekil değiştirenlerden kurtaran adam. Kız kardeşimi kurtarmama yardım etmeyi kabul eden. Benim için sakinleşen.

Onu sadece kısa bir süredir tanıyordum ama kalbimi neredeyse dayanılmaz bir hüznü kaplamıştı.

Bodi bileğinden ince gümüş bir bilezik çıkardı. Prens metali salladı, bağlantıları genişledi, bir şekilde esnek ve yine de kenetlenecek kadar güçlü - ellerimi birbirine kelepçelemek ve beni ağacın gövdesine bağlamak için. Viktor'un omuzlarıma doladığı paltoyu sırf inadına çaldı.

"Neden beni şimdi öldürmüyorsun?" Bağlarımı çekiştirerek homurdandım. İnatçı. Gevşeklik yok.

Prens bakışlarımı karşıladı. "Onun katlanacağı acı miktarı, *sizin katlanacağınız* acı miktarını belirleyecek."

Yemin havada asılı kalırken, sinsice uzaklaştı.

Dudağımı ısırdım. Burada, tek başıma, ölüm tarlasından sadece birkaç metre uzaktaydım. Eğer turul-shifter'lar geri dönerse, kolay hedef olurdum.

Espri yapmadan güldüm. Tabii ki, zaten ölmüştüm, değil mi?

CHAPTER

TEK

Işıklar, Kamera, Berserker! Film Gecesinde Hayatta Kalmak

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ

Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

Tu kısa kış günü ne çılgına dönenlerin ne de turul-değiştirenlerin ziyaretiyle geçti. Yiyecek ya da su da yoktu, ancak atılmış bir kürkü ayaklarımı kullanarak sürüklemeyi başarmıştım. İlk giyen kişi artık ihtiyacım vardı.

Bir ağaç gövdesine sarılarak oturur pozisyonda kalmaya zorlanmama rağmen, aklımı bilemeye devam ettim. Ölümün keskin kokusu daha da kötüleşirken, sinekler ve leş yiyiciler katliamın üzerine üşüşüp ziyafet çekerken bile. Neyse ki, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen açık büfenin lehine görmezden gelindim.

Ne olursa olsun, ağlamayı reddettim. İçimde, gizli bir yerde, Viktor'un zehrin üstesinden gelmesini, neredeyse korumak için öldüğü hayatı tehlikeye atmaya cüret ettikleri için adamlarını tokatlamasını ve sonra beni kurtarmaya koşmasını bekleyerek umudumu korudum. Harika olduğu kadar sinir bozucu bir ihtimaldi bu. Hiçbir şey için başka birine ihtiyaç duymayı sevmiyordum, özellikle de çok sayıda silahın sadece kısa bir mesafe ötede beklediği düşünüldüğünde.

Ama lanet olsun, Viktor'un hayatta kalması ile eve dönmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, bana Kral Vik'i verirdiniz. Gecikmiş faturaları ve sürekli iç gerilimi unut. Huysuz, somurtkan berserkerimi geri ver. Adam korkunç değildi. Tam tersine. Kendi hayatını riske atarak benim hayatımı kurtarmıştı. Ve çok iyi sarılıyordu. En iyisinden. Ama aynı zamanda kız kardeşimi kurtarmak için kendini ve en iyi askerlerini tehlikeye atmıştı. Başından beri, ona güvenmek zorunda değildim.

Sakinlik için savaşmak; sadece oradaydı. Onun sayesinde. (Çoğunlukla) rahatlayıp kendim olabildim ve o da benden hoşlanmış görünüyordu.

Eğer tekrarlayan rüyam bir kehanet ise, şüphelenmeye başladığım gibi, o hayatta kalacaktı.

Umut yayıldı ve ben de tüm gücümle ona sarıldım. *Lütfen bir öngörü olsun.* Sadece ona ulaşmalıyordım. Ne de olsa adamın ateşleyicisiydim. Önemli bir pozisyon. *En önemli.* Elbette onu kurtarmak için yapabileceğim bir şey vardı. Kararlı bir kadının yanında ölümcül bir toksin neydi ki?

Tamam, burnumu çekmiş olabilirim. Ama burnumu çekmek ağlamak değildi! Ve evet, çenem titredi. Ama yanaklarımdan aşağı gözyaşı süzülmedi. Birden fazla değil. Muhtemelen birkaç düzine. Çoktan kırılmış şişeler titreşti.

Berserker'ları incelerken okumuş olabileceğim şifa ile ilgili herhangi bir bilgi için beynimi yokladım. Annemin bana anlatmış olabileceği ama benim unuttuğum herhangi bir hikâyeyi. Ama cevaplar hiç gelmedi ve umutsuzluk umudu öldürmeye çalıştı.

Boğuk, kırık bir kükreme havayı deldi ve . Viktor! Hâlâ yaşıyordu! İçimin derinliklerinden cevap niteliğinde bir inilti yükseldi. "Savaşmaya devam et Vik," diye bağırdım. Bunun üstesinden gelebilirdi. Üstesinden gelebilirdi! Üstesinden gelmeli. Aslında, her an birileri belirsiz bir tedaviyi hatırlayabilir ve zafer çığlıkları atabilirdi.

Korkunç, korkunç bir sessizlik uzadı ve omuzlarım .

Gece çöktüğünde, büyük bir karanlık her yeri kapladı. Kuşlar bir korku filmi müziği için daha uygun şarkılar söylemeye başladı. Sıcaklık düştü, soğuk kemiklerimi deldi. Dişlerim gıcırdadı. Ağacı kendi avantajıma kullanarak yer değiştirdim ve ölüm kokan bir rüzgârı engelledim. Başımı eğerek alnımı ağaç kabuğuna dayadım. Tırtıklı kenarlar derimi kesiyordu ama umurumda değildi.

Hadi Viktor. Çok geç olmadan atlat.

Sabah, tepedeki çıplak ağaç dallarının oluşturduğu gölgelikten süzülen sessiz ışık huzmeleriyle geldi. Tam bağırp yeni bir haber için yalvaracaktım ki, birinin -ya da bir şeyin- yaklaştığını gösteren dallar kırıldı. Hazırlandım, sanki hayatım buna bağlıymış gibi tekmelemeye hazırdım. Öyle de olabilirdi.

Bodi dallardan oluşan bir duvarı yarıp geçti, yüz ifadesi asıktı.

"Hayır!" Başımı şiddetle sallayarak böğürdüm. "Yapmadın. Yapmazsın."

"Hayır, henüz değil," diye homurdandı savaşçı, içimde büyük bir rahatlama dalgası yaratarak. Prens beni hapishanemden kurtardı ama kelepçelerimi çözmedi. Beni ayağa kaldırdı ve dizlerim neredeyse bükülüyordu.

Beni ormana doğru sürüklerken, ağrı ve sancılara rağmen bir şekilde dik durdum. "Ne oldu?" Viktor uyandı ve varlığımı mı talep etti? Prens hayatıma son verme fikrini mi değiştirmişti? Dilimi ısırıldı. Yoksa yakında ölecek miydim?

İleride, bir turul-şekillendirici bir dala kondu ve ciyaklayarak beni ürküttü. "Prens Bodi," diye seslendi. "Deco'nun teklifi hâlâ geçerli."

Bodi kaskatı kesildi, hâlâ bir şey söylemiyordu. Vites değiştiriciyi olaysız geçtik.

"Şansımız varken onu öldürelim," diye cesaretlendirdim, omzumun üzerinden bakarak, ama düşmanımız çoktan gitmişti. Lanet olsun. Ne kadar çok şekil değiştireni ortadan kaldırırsak Viktor'un etrafındaki tehlike o kadar azalırdı. "Deco sana ne teklif etti?"

"Bu seni ilgilendirmez. Viktor ilgilendirir. Yüzyıllardır iyi bir kral olamadı. Bizi her gün tehdit ediyor, sık sık patlak veriyor ve merhamet yerine cezayı seçme eğiliminde. Ama halkı ona sadık kalıyor çünkü biz onun eskiden nasıl bir hükümdar olduğunu hatırlıyoruz - sizin gelişinizle yeniden nasıl biri olduğunu."

Acı, öfke ve kararlılık sözlerini sırlıslıkla etti.

"O sadece hayatlarımızı daha iyi hale getirmeye çalıştı," diye devam etti. "Ve savaşta yenilmezdi. Zeki bir stratejistti. Yenilikçi. Anlayışlı. Krallığımız hiç olmadığı kadar zenginleşti. Ve sen bu imkanı elimizden aldın."

Aceyle bir araya getirilmiş küçük bir barınağa girdiğimizde kendimi savunmama fırsat vermedi; büyük olasılıkla güney sınırındaki yaprak dökmeyen ağaçlar sert rüzgârdan korunmak için seçilmişti. Kar kenara itilmişti ve ortaya soğuk, sert bir toprak parçası ile ateşin yandığı derme çatma bir çukur çıkmıştı.

Kalan seçkin askerler muhafazanın etrafında koruyucu bir bariyer oluşturdu. Aslında burada başka askerler de vardı. Bir taraftaki büyük kayadan diğer taraftaki yüksekçe yığılmış dallara kadar uzanıyorlardı, farklı bölümler duvar görevi görüyordu. Her biri prensi gibi asık suratla bana bakıyordu. Hiçbiri konuşmadı, ama ben de konuşmadım.

Ölü yapraklar ve tüyler Viktor'un dinlendiği ateşin yanında bir yatak oluşturdu. Tüm savaş yaraları temizlenmişti. Üstsüz uyuyordu, alt yarısı paltomla örtülüydü.

Yüz ifadesi bomboştı, duygudan, insanlıktan... hayattan tamamen yoksundu. Kalbim ve midem yer değiştirdi. Nasıl da hareketsiz yatıyordu, zar zor nefes alıyordu.

Ona doğru bir adım attım ama bir hareket bakışlarımı kayaya doğru çekti. Bu da ne böyle? Şok edici görüntüyü incelemek için döndüm. Kayanın pürüzsüz yüzeyi bir projektör ekranı gibi davranıyor, bir sahne tekrar tekrar oynuyordu.

Son birkaç haftanın anıları gözlerimin önünden geçti. Geçmişime dayanan bir filmi başka birinin bakış açısından izlemek gibiydi.

Başım döndü. Viktor yavaş yavaş yok olurken zihninde dönüp duran şey *bu* muydu? Uyuyan bedenimin yanına uzanışını şaşkınlıkla izledim. Orijinal çadırındaki kürk paletin üzerine uzanmıştım, üzerimde atletim ve şortum vardı, yüzüm ona dönüktü. Sanki değerli bir şeyi tutuyormuşçasına büyük bir saygıyla yüzümden kaçan saç tutamlarını düzeltmek için uzandı.

Birlikte ilk gecemiz.

Film Viktor parmaklarını örgüm boyunca kaydırırken nefes almaya çalıştım. Bitirir bitirmez kulağımın kabuğunu ve dudaklarımın şeklini izledi ve saf bir zevkle gülümsedi.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Bu büyük, kötü çılgının en nazik halini, genellikle sert olan yüz hatlarına damgalanmış şefkat ve huşu ile daha fazla görmeyi arzuluyordum ama sahne değişti. Şimdi Bodi'yle birlikte duruyordu, iki erkek yüz yüze gelmişlerdi. Viktor'un dudakları kıpırdadı ama hiçbir kelime duymadım. Yine de aralarındaki gerilimi ve Viktor'un vücut dilindeki aciliyeti hissettim.

"Sen geldikten sonra öfkeden deliye dönmeden önce," dedi Bodi, "ona bir şey olursa sana bakmam için bana yemin ettirdi."

Ellerimden biri hızla atan nabzıma gitti. "Bu yüzden mi buradayım?"

"Nem."

Kayanın üzerinde yayınlanan "filmde" daha sonra prens konuştu ve sözleri, her ne olursa olsun, kralını çileden çıkardı.

Bodi gerçek hayatta, "Ona senin güvenilmezliğini hatırlattım," diye açıkladı. "Seninle nasıl başa çıkılacağı konusunda onu ikna etmeye çalıştım. Deco ile olan bağlarını araştırana kadar seni zincire vurup kontrol altında tutmaya çalıştım. O konuşmanın sonucunu gördün."

Cidden mi? Viktor benim rahatsızlığımı düşünerek öfkeden deliye mi dönmüştü?

Özlem içimi doldurdu. Onu kurtarmalıyız.

"Bu iki anı tekrar tekrar çalıyor," diye homurdandı Bodi. "Etrafında olup bitenlerin farkında olduğuna inanıyorum ve bana senin..."

onun için çok önemli. Her ne sebeple olursa olsun onu rahatlattığınız için, sonuna kadar onunla kalmanıza izin vereceğim."

Sesi yorgunluk ve üzüntü üzerine bir ustalık dersi veriyordu ve Bodi'nin bana olan düşmanlığının kralına duyduğu derin endişeden kaynaklandığını fark ettim. Ona karşı olan düşmanlığımın bir kısmı buharlaştı.

"Ona neye ihtiyacı varsa verin," diye ekledi asık suratla.

Küçük ben, Viktor gibi güçlü biri için önemliydim. Mucizeler hiç bitmez miydi? Yani, evet, onun için önemimin farkındaydım. Ama bu onun ötesine geçti. Ben sadece bir arzu değil, bir gerekliliktim.

Prese karşı küstah olmak, yaralı kalbimi şimdi bile tomurcuklanmakla tehdit eden duygulara karşı korumak istedim ama bunu deneyemeyecek kadar alçakgönüllüydüm. "Sanırım hepimiz onun ateşleyicisi olduğumu biliyoruz ve bu bağlara büyük tepki gösterecektir." Kelepçeli ellerimi Bodi'ye doğru uzattım.

İçindeki tedirginlik gözlerinde parılıyordu. "Ona zarar vermek senin tehliken. Bu değişmedi. Ve sana yemin ederim ki, onun acısı senin acının aynası olacak." Prens sözünü verdi, bileklerimdeki metali çözdü ve dışarı çıktı. Diğerleri de onu takip etti.

Çatlamış cildimi ovarken kalbim hızla çarpıyordu. Bir mucizeye ihtiyacı olan hareketsiz adama üzülme yerine, duvarlarda oynatılan en yeni sahneyi izlemek için biraz zaman ayırdım. Çadırındaki kürk paletin üzerine oturmuş, volta atarken ona bakıyordum. Ona baktım, gerçekten.

Yanaklarımda acı bir yanma hissettim. Onu fark ettiğimi fark etmişti ama o anda fark etmemiştim. Onun dumanı tüten ateşine kendimi fazla kaptırmıştım.

"Şu anda bunu mu düşünüyorsun?" diye sordum ve yanına uzandım. "Ne mesaj vermeye çalışıyorsun, hmm?"

Sıcaklığı beni sardı ve oooh, çökmekte olan kokusuyla renklendi. Kendimi ona sarıp daha da sokulurken inledim.

"Uyan ve bana neyi bilmemi istediğini söyle," diye ısrar ettim. "Kurtulabilirsin; kurtulabileceğini biliyorum. Tek yapman gereken kendini düşüncelerinden kurtarmak."

Değil mi? Bodi bana ne demişti? Vargbane kökü kurbanları, Uyuyan Güzel tarzında kafalarının içine hapsolurlarmış. O zaman. Ya Viktor'a uyanması için bir sebep verirsem?

Avucumu göğsüne, kalbinin hemen üzerine koydum. Organ sert ve emin bir şekilde atıyor, teorimi cesaretlendiriyordu. Bu kralın daha yaşayacak çok şeyi vardı. Savaşacaktı. Şimdi, ona mükemmel bir ödül sunmak için.

Vizyonunu açıklamak için bir şans altın bilet değildi. Peki ya ceza tehdidinde ne dersiniz? Bu bir ödöl değildi ama teşvik edici olabilirdi. Başka bir şey değilse bile, bu ona tanıdık geliyordu. "Hemen uyan Viktor Endris. Ciddiyim. Uyan ya da ağır sonuçlarla yüzleş."

Bir dakika hiçbir tepki vermeden geçti. Önemli değil. İleriye ve yukarıya.

Belki de zarar verme tehdidi? Elbette kendini korumaya hevesli olacaktır. "Buralarda bir yerde bir silah olduğuna eminim ve onu kullanmaktan korkmuyorum."

Yine bir şey yok.

Seçeneklerimi düşündüm, tırnaklarımı Viktor'un göğsündeki bir tutam saçın üzerinde gezdirdim ve etrafıma bakındım. Oh! Keman.

"Sana şarkı borcum var. Her konserden sonra yaptığın gibi durmamı istiyormuş gibi davranmak istiyorsan, uyanman ve beni uyandırman gerekecek." Gerçekten zor bir görev olan rahat yerimi terk ederek enstrümanı topladım. Rahat bir pozisyona yerleştikten sonra gözlerimi kapattım ve çaldım. Ve çaldım.

Tek gözümü açtım. Duvarlardaki görüntüler sanki zihni durulmuş gibi durgunlaşmış ve donuklaşmıştı. Bir gelişme. Mükemmel. Biraz daha oynadım.

Kollarım yorulduğunda, son notanın sessizleşmesine izin verdim. Duvardaki sahneler anında aydınlandı ve bir kez daha etkinleşti. İçimi çektim.

"Sana bir çocukluk anımı anlatacağım." Tarihi severdi, bu yüzden benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek hoşuna gidebilirdi. "Uyanacaksın ve sana başka bir şey anlatacağım." Yanına döndüm, öncekinden daha fazla sokuldum. "Bir gün okula giderken yaralı bir çikolata labrador buldum. Daha on bir yaşındaydım ama onu eve taşıyacak gücü topladım. Şimdi düşünüyorum da bu bana tam olarak insan olmadığının ipucunu vermeliydi, ama konunun dışına çıkıyorum. Ona Silly Goose adını verdim. Babam bizi veterinerlere götürdü. Goose'un sağlık raporu temiz çıkınca, ailemi onu beslememe izin vermeleri için ikna ettim. Goose o andan itibaren beni sevdi ve korudu."

Dostum, değerli Goose'umu özledim.

Viktor'a, "İlk randevumu duymak istiyorsan uyanmalısın," dedim.

Hiçbir şey.

Tamam, yeni, yeni rota. "Kuyruğunda hâlâ soruların var. Kalbinde sıkışıp kalmış sorularla ölmeyi gerçekten istiyor musun?" Hiçbir şey. "Ya sana sınırsız soru verirsem? Ama sadece bu saniye uyanırsan."

Bir dakika diğerini kovaladı. Hiçbir şey yoktu.

Hayal kırıklığı demlendi. "Ölemezsin. Çok sevdiğin ateşböceğinin yardımına ihtiyacı var," diye hatırlattım ona, dirseğime kadar yükselerek. Göğsüm sıkışarak onun güzel yüzüne baktım. Yüz ifadesi hiç değişmedi. "Adamlarının da sana ihtiyacı var. Onları Bodi'nin emri altında bırakma. O bir alet."

Bir yanım prens ve onun bana davranışları hakkında bir dizi şikâyetle bulunmak istiyordu. Ama yapmadım. Çünkü Viktor uyanacaktı ve dostluklarına leke sürmek gibi bir niyetim yoktu.

Bana bak, büyük insan oluyorum. Oldukça harikaydım.

Hâlâ bir şey yok ve omuzlarım çöktü.

Viktor ben uyurken beni okşadığı için, aynı şeyi yapma isteğimi bastırmakla uğraşmadım. Parmaklarımı onun ipeksi beyaz saçlarında gezdirdim, renksiz saç telleri ile benim daha sıcak ten rengim arasındaki kontrasta bayıldım.

"Eğer ölürsen kendimi Deco'ya teslim ederim," diye uyardım. "Beni kesinlikle öldürecek ama yine de yapacağım. Tabii beni durdurmak için burada değilsen. Durdur beni Viktor. Lütfen!"

Bana yönelik tehdidi, ateş topu da bedensel bir tepki vermedi ama kayanın üzerindeki görüntüler daha hızlı geldi. Yenileri. Viktor'un tanıştığımız ilk gün beni ormanda taşıması ve daha sonra ağacın tepesinde beni görmesi. Ardından Viktor'un beni bir duvara yaslayıp ciğerlerimdeki havayı öptüğü açık bir görüntü geldi. Kalp atışlarım hızlanırken kaşlarım birbirine çarptı. Böyle bir şey olmamıştı. Bekle. Bunu yaptığını *hayal* mi etmişti?

Vay, vay, . "Cinayet olayını unut. Deco ve ben muhtemelen birbirimize deli gibi aşık olacağız. Yani, neden olmayalım ki? Hayatım bir aşk romanı gibi. Ve onu gördün, değil mi? O yüzü. Seninkine rakip. Ve o karın kasları. Mmm, mmm, mmm. Pençeler ve kanatlar! Çok lezzetli. Erkeksi mükemmellik hakkında konuşun. Bahse girerim o gerçekten kötü biri değil. Sadece yanlış anlaşılmış. Kilden kalbinin içinde saklanan yapış yapış bir merkezi olan bir kraliyet. Yanılmıyorsam tabii. Ama eğer öyleyse, beni yüksek sesle kelimelerle düzeltmeniz gerekecek."

Viktor'un parmağı yanımda kıpırdadı ve nefesim kesildi. Ding, ding, ding. Bir kazananımız vardı. Kıskançlık. Gerçi...

Dudaklarımı yaladım, aklıma bir fikir geldi. Eğer bunu yaparsam muhtemelen çiğneyebileceğimden daha fazlasını ısırmış olacaktım ama denemeliydim, değil mi? *Ki*'mi, kralımı ve kız kardeşimi kurtarmak için her şeyi yapardım.

Viktor'un göğüs kafesinde bir kalp izi bırakarak , "Belki *sana* aşık olurum onun yerine. Yapmayacağıma söz verdiğimi biliyorum, ama sen son derece seksi bir kralısın.

sinirlendiğinde gözlerinde şirin altın halkalar oluyor. Bu arada, uyuşturulmuş uykulardan uyanan ölümsüzler, zor durumdaki genç kızları birlikte kurtarmak ve her türlü yiyecek beni tahrik ediyor. Özellikle çikolata parçacıklı kurabiyeler. Ve çift krem peynirli havuçlu kek. Ve ekstra chi'li chi tea latte. Şu anda bir düzine kek için neler vermezdim. Bütün geceyi en ufak bir atıştırmalık bile almadan geçirdim."

Odaklan. Doğru. "Ama konudan sapıyorum. Bir randevuya çıkmalıyız, Tor. Hayır, ne var biliyor musun? Sana puding pop diyorum. Ya da ballı ayı. Ya da Çavuş Fox. Bunu yapmamı engellemenin tek yolu *uyanmak*."

Parmağı tekrar, daha sert bir şekilde kıvrıldı ve heyecan içime işledi. Bu işe yarıyordu!

"Uyan," diye yalvardım, yanağını okşayarak. "Lütfen, puding pop. Bunu benim için yap, değerli şeker kurabiyen. Randevumuzu konuşmalıyız."

Kasları kasıldı. Nefes alış verişi hızlandı. Hala daha hızlı.

Heyecanım ikiye katlandı. Üç katına! Gerçekten oluyor muydu? Uyanıyor muydu?

"Hadi, hadi. Uyanırsan senden o öpücüğü isteyebilirim. Garantili beş yıldızlı bir deneyim... eğer on yıldız ölçeği kullanıyorsanız. Ama bu sadece *seni* hiç öpmediğim için. Bana daha iyisini nasıl yapacağımı öğretebilirsin. Bunu istemez miydin? Neyi yanlış yaptığımı göstermek için bir fırsat. Seni memnun etme sanatında bana uygulamalı ders vermek."

Sırtı eğildi ve kükredi. Sarsılarak doğruldum, bunun bir acı nöbeti mi yoksa savaştığım an mı olduğundan emin değildim. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Battaniyeye doğru sarktı, eskisi gibi hareketsizdi. Kayanın üzerine yansıtılan görüntüler soluklaşarak yok oldu ve ben inledim. Öldürmüş müydüm? O mu?

Ellerimi ovuştururken saniyeler geçip gitti. "Viktor?"

Göz kapakları açıldı. Başını çevirdi ve bakışlarımla tam olarak buluştu. "Pudingli gazoz mu demek istiyorsun?"

Bir anda içime dolan rahatlama, sağduyumu bastırdı. Gözlerimden yaşlar boşanarak kendimi onun üzerine attım ve kollarımı güçlü bedenine doladım. "Uyandın! Yaşıyorsun!"

Beni sırtüstü yatırdı ve ağırlığıyla battaniyeye sabitledi. Bakışlarımız kilitlendiğinde hava ciğerlerime doldu. Yeşil gözlerinde altın rengi benekler parlıyordu.

"Bana bir randevu ve bir öpücük borçlusun. Şimdi bana hakkımı ver."

CHAPTER RLEVEK

Yüksel ve Kükre: Vahşinizle Uyanmak için Savaşsız İpuçları

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

M Kalbim durdu, ya da durmuş gibi göründü, sadece ateşli bir beklentiyle tekmelemeye başladı. Viktor en yüce yoğunlukla yanıyordu. Siyah kaşlarının üzerine düşen beyaz bukleler düşünüldüğünde, gerçek bir başarı

çocuksu bir çekiciliğe sahipti. Ancak bakışları hiç değişmemişti ve çocuksu olmaktan çok uzaktı.

Dudaklarımı yaladım, teninin beyaz yakıcılığına fazlasıyla hayran kalmıştım. "Önce çıkmayı önerdim ve senden bir öpücük isteyebileceğimi söyledim. Olabilir." Bizi eşit seviyeye getirme çabasıyla, "İkincisi, bunu yapıp karar verirken muhtemelen beni bir duvara yapıştırmalısın. Bu senin fantezin, değil mi?"

"Seninki de öyle. Ben uyurken bile görüntüleri görünce verdiğin tepkinin kokusunu aldım." Burnunun ucunu benimkine değdirdi. "Beni öpmek istiyorsun."

Bir kızarıklık yanaklarımı ısıttı. "Bana beni arzuladığımı söyle, *sadece* beni." Hareketlerimi durduramayınca kollarımı omuzlarına doladım ve fırtına gecesi benimkine yaptığı gibi saçlarının uçlarıyla oynadım.

Göz kapakları kapandı. "Seni öpmemi iste."

Karnımda püsküren çırpınışlar, sanki uçacakmışım gibi hissetmeme neden oldu. Sağduyunun tek bir ipliği beni sabit tuttu. "Peki şekil değiştirenler? Buraya gelirken onları gördüm."

"Deco günlerce grev yapmamalı." Viktor başını eğdi ve yanağını yanağıma yasladı. "Bodi'ye beni öldürmesi için zaman kazandırıyor."

Ben de ona sokulurken kaşlarını çattım. "Bu pek de şekil değiştirmeye uygun bir şey değil." Ama bu turul-şekillendiricinin bahsettiği pazarlığı açıklıyordu. "Deco'nun son darbeyi kendisinin vurmak isteyeceğini düşünürdüm."

"Nem. Bodi beni öldürürse kendisi de bir şekil değiştiren olacak ve dolayısıyla Deco'nun emrine tabi olacak.  l m mden sonra da peşimi bırakmayacak zalim bir ceza. şimdi, benden istemeye hazır olduğun o  p c ğe gelelim," diye mırıldandı Viktor, vücudunu benimkine doğru sallayarak.

Coşkuyla inledim. Bu adam beni yakabilirdi. Ona karşı yumuşadım ve "Beni Valkara'dan daha çok istediğini itiraf et, ben de yapayım" dedim.

"Seni daha çok istiyorum," diye hırladı hiç tereddüt etmeden. " ok daha fazlasını. şimdi mutlu musun?"

Evet! Ve hayır. Onu istemesini hiç istemedim. Ama anlaşma anlaşmadır. Çenesini kavradım ve gözlerinin içine baktım, nefesim kesilmişti. "Viktor Endris?"

"Evet, Clover Deering." Gözlerinde çaresiz bir ihtiyaç parladı. Başını eğdi ve dudaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi.

"Will..." Burnumun ucunu onunkine değdirdim. "Sen..." G z kapaklarım kapanmaya başladı ve başımı yana doğru eğdim. " p c k..."

"Nem!" diye bağırdı, sanki arkadan vurulmuş gibi sarsıldı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "şimdi olmaz," diye tersledi ve yumruklarını şakaklarına indirdi.

Ben de sarsıldım. "Valkara seninle konuşmaya mı  alışıyor?"

"Evet ve kendisi için neyin iyi olduğunu anlarsa duracaktır," diye hırladı, iki ses de belirgindi. Nefes aldı, verdi. "İşte. Artık gitti." Bakışları dudaklarıma odaklandı. "Nerede kalmıştık?"

Ne muhteşem bir gelişme. Evlenmek istediğini söylediği kadın yerine beni seçmişti. Ona gülümsedim. "Ben de tam sana sormak üzereydim-"

Muhafazamızın dışındaki hareketlilik bana tam olarak özel olmadığımızı hatırlattı ve keyfim kaçtı. Ayak seslerinin gürültüsüne bakılırsa, bir davetsiz misafir barınağımıza yaklaşmıştı.

Viktor da onları duydu. Göz kapaklarını kısımtı. "Bugün biri ölecek."

İrademle hareket ederek altından sıyrıldım. Tam zamanında. Sadece bir adam değil,    kişi girdi. Bodi, diğer iki askerle birlikte. Her biri

Savaşçı kaşlarını çatı ve silahını kavradı. Liderlerinin hayatta, uyanık ve bilinçli olduğunu gördüklerinde bocaladılar ve kıpırdandılar.

"Çık dışarı," diye bağırdı Viktor, ayağa kalkarken odağını bana sabit tutarak.

Üzerindeki derme çatma battaniye düştü ve bir çift siyah deri giydiği ortaya çıktı. "Uyanmışsın," dedi Bodi iri gözlerle gezinerek. "Sen "Vargbane kökü yutmuşsun ama uyanıksın."

"Ve meşgul." Viktor bana doğru el salladı. "Yoğun bir müzakerenin ortasındayım."

Yanaklarım bir kez daha kızardı.

Askerlerden biri sırtıttı. Üçü de yaşadıkları şoka rağmen son derece rahatlamış görünüyordu.

"Çok açım," dedim, çünkü buradaki tek bir adam bile bütün bir gece boyunca yemekten mahrum bırakıldığımı unutmazdı. "Kimse sağlığım ile ilgili bir şey sormadı."

İçinden homurdanan Viktor sonunda bakışlarını benimkilerden ayırdı ve çıkışa doğru el salladı. "Onu benden uzak tuttuğun için özür dile, sonra da bize yemek getir. Hem de bolca."

Hafif bir tereddütten sonra askerler tam olarak emredileni yaptılar, özürlerini mırıldanarak dışarı çıktılar ve bizi yalnız bıraktılar.

"Bana vereceğine yemin ettiğin öpücük bekleyecek." Viktor ayağa kalktı ve omuzlarını silktilti.

Dizlerimi göğsüme çektim, zerre kadar zarafet göstermeden. Sayısız soru havada uçtu ama net bir kazanan ortaya çıktı. "Neden benim için hayatını riske attın?" Ne olacağını biliyordu ama yine de yapmıştı. Yani, özellikle Valkara'ya yaptığı son muameleden sonra cevaptan şüphelenmişim, ama o yaptı mı?

"Bana hâlâ bir ödül borcun var ve bunu tahsil *edeceğim*."

"Neden?" Ödülün bununla hiçbir ilgisi olmadığından emin bir şekilde ısrar ettim.

Gerilim yüklü bir duraklama. Sonra, "Birçok hayat yaşadım." Sırtını bana döndü. "Sen henüz bir tane yaşamadın."

"Doğru, ama bunu yapmanın nedeni bu da değil." Yaptıklarını düşünerek yaptığından oldukça şüpheliydim. Yaptığı şeyi sadece içgüdüsel olarak yapmıştı.

Elleri iki yanında yumruk oldu. Neden artık bana bakmıyordu?

Bodi içeri girdi ve bir elinde sırt çantası, diğerinde keman kutusu olduğu halde kenara çekildi. Her biri farklı bir ödül taşıyan askerler peşi sıra onu takip etti. Bazıları kapalı kaplar ve şişeler getirdi. Diğerleri ise

mutfak eşyaları veya bir mobilya parçası. Küçük kare bir masa ve iki sandalye. Meyveli tartın kokusu yayıldı ve ağzım sulandı.

"Böyle bir ziyafeti nereden buldunuz?" Masaya iki lezzetli etli börek, doğaçlama bir şarküteri tabağı ve bir çeşit kavrulmuş kök sebze karışık tabağı koyduklarında talep ettim.

Bodi çenesini çentikleyerek sırttı. "Yakındaki köyleri yağmalamakta iyiyizdir."

Gülümsemesine karşılık vermedim. Adam birkaç dakika önce beni öldürmek istemişti. Ve diğerleri, bir yanlış anlaşılma yüzünden beni terk etmişlerdi. Güven kalmamıştı.

Prens, kralın profilini incelemek için geride kalırken, adamlar dışarı çıktı. Utanç, pişmanlık ve sevginin en ufak ipuçlarını sezdiğimi sanıyordum ama umurumda değildi. Umursamadım! Çoğunlukla.

Viktor prene, "Çık dışarı," dedi.

Bodi soldu, çantayı ve çantayı bıraktı ve başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Masaya doğru koştum. "Bodi'yle aranızda ne var? Ona her zaman çok kızgınsın. Bunu hak etmediğinden değil. Sadece merak ediyorum, hepsi bu."

Viktor bana katıldı ve daha önce yediğim arpa güvecinin kapağını kaldırdı. Daha da harika kokuyordu. "Anahtarımı kaybeden o."

Vay canına. Tamam. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Belki satmıştır. Ya da takas etti. Ya da sana ihanet etmiştir. Neden onunla çalışıyorsun ki?" Tüm şekerlemeleri yerken sordum.

"O benim kardeşim."

Ne! Ellerimi masaya yasladım. "Yani gerçekten, sadece iyi kanka değil miyiz? Ama bana akraba olmadığınızı söylemiştin."

"Nem, prenslerin nasıl seçildiğini açıkladım. Kardeşten çok daha önemli bir unvan. Bodi ve ben aynı anneyi paylaşıyoruz. Bodi ve Deco bir babayı paylaşıyor."

Bir bomba daha! Bodi ve Deco akrabaydı. Her şey yerine oturmaya başladı. Bodi, kralının ruh halinden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Viktor'un ona nasıl güvendiğini. Gözleri benzer bir yeşil tonundaydı.

"Açlığını doyur." Viktor yatağa önce sırt çantasını karıştırdı ve sanki özel bir şey arıyormuş gibi eşyalarını karıştırmaya başladı.

"Aç değil misin?" Smorgasbord'un yarısını tükettikten sonra sordum.

"Nadiren... yemek için."

Bir an geçti ve ne ayrıntı verdi ne de bana doğru baktı. Belki de kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Önceki açlığım onun payını da yememi gerektirirse de ben istedim. Ama yemedim. Bu sefer olmaz. Gücünü korumalı.

"Lütfen yiyin. Ben temizlenip savaş kıyafetlerimi değiştireceğim." Onun aksine ben sünger banyosu ya da adamlarının yaptığı gibi bir şey yapmamıştım. "Yakınlarda bir gölet var mı?"

"Nem. Ama burası terk edilmiş bir hamam ve adamlarım tarafından ebediyen korunuyor."

Bu elimizdeki ekstra insan gücünü açıklıyor.

Kayanın yakınındaki gölgeli bir açıklığı işaret etti, hareketi sert ve dalgalı. Ve hâlâ yüzüme bakmıyordu. "İşte orada."

Adamım, belli ki bir şey onu rahatsız ediyordu. Adamları yemekle içeri girmeden hemen önce iyi görünüyordu.

"Al." Temiz giysilerden oluşan bir bohçayı bana doğru fırlattı. Sırt çantasından çıkardığı giysiler. "Bunları giy."

Onları yakaladım, minnettarım. "Teşekkür ederim."

"Çok güzelsin. Ve zekisin," diye homurdandı birden.

Gözlerimi iki kez kırptım. "Teşekkürler."

"Ve cesur," diye ekledi.

Duygularını itiraf etmeye mi hazırlanıyordu? Bu... gerginlik miydi? Alt dudağımı ısırdım. Belki de ona yardım edebilirdim. "Seni güçlü ve seksi buluyorum, özellikle de yarı aklı başında olduğunda."

Bakışları sonunda bana kaydı, gözbebekleri kocaman olmuştu. "Seksi mi?" Bunu güçten daha mı çok önemsiyordu? "Hem de çok."

Cevap vermesini beklememe rağmen aramızdaki havayı sessizlik doldurdu.

Daha fazla zamana ihtiyacı varsa, tamam. "Birazdan görüşürüz, Tor." Neredeyse gülümseyerek, ödülümü gölgeli açıklıktan geçirdim, dar bir koridordan yürüdüm ve doğal fokurdayan bir kaynağın bulunduğu kayalık duvarlı bir mağaraya çıktım. Tuvalet malzemeleri kenarda bekliyordu.

Baş döndürücü bir ciyaklamayla soyundum ve suya girdim. Bu kez Viktor'un habersiz ya da davetsiz bir şekilde beni basacağından endişe etmiyordum. Onu daha iyi tanıyordum. İçeri dalmak onun tarzı değildi.

Tamam, bu onun tarzıydı ama bana yapmazdı.

Tamam, bunu bana kesinlikle yapardı ama bugün değil. birazcık üzgünken değil... birazcık üzgün olduğu her neyse.

Ilık su beni sararken zevkle inledim ve o anın tadını çıkardım. Şampuanı, saç kremini ve ardından vücut yıkamayı sıkarken lavanta ve bal kokusunun tadını çıkardım. Tunik ve derinin yumuşak kumaşı kıvrımlarımın üzerine yerleştiğinde heyecanlandım. Oh, la, la. Pantolon!

Islak saçlarımı taradım, botlarımı yerine sabitledim ve su yüzeyinden yansımamı hızlıca kontrol ettim. Boyut yolculuğu yapan bir tutsak için hiç fena değil. Hiç de fena değil. Şimdi sıra Viktor'la yüzleşmeye gelmişti. Deco'ya karşı bir savaş planına ihtiyacımız vardı. Ve benim de silaha ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes aldım ve havayı ciğerlerimde tuttuktan sonra coşkuyla nefesimi verdim ve ana odaya döndüm.

Viktor tam olarak bıraktığım yerdeydi ama o kadar da sakin değildi. Dizlerini kaldırmış, başını dizlerinin arasına almış oturuyor, bir yandan da saçlarını çekiştiriyordu. "Bul, yok et, mutlu et. Bul, yok et, mutlu et."

Oh, hayır. Kralın bu versiyonu değil.

Kafasını kaldırdı. Bakışları üzerimde toplanınca sustu. Göz kapakları yarıklara kadar daraldı, irislerinde iki altın halka parlıyordu. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Yavaşça.

Yeni çırpınışlar patlak verdi. "Merhaba, puding pop," dedim el sallayarak. Uh-oh. Onu kızdırmak istemiştım ama sadece flört eder gibi görünmüştüm. *Kendine gel.* "Randevumuz için bana çiçek yerine hançer getirmelisin. Özellikle de *benim* hançerlerimi." İpucu, ipucu.

Başını iki yana salladı. "Bir kadına bir hançer ver, çalınana kadar kendini savunabilir. Bir kadına hançer çalmayı öğretirsen, kendini her zaman savunabilir. Adamlarımdan aşırabileceğin her türlü silahı saklamana izin vereceğim."

"Anlaştık." Büyük bir hançer hırsızlığına giriş kartı almanın şokunu boş verin. "Şimdi bu gösteriyi yola çıkaralım." Yapmamız gereken bazı kurtarmalar vardı.

"Nem. Burada kalıp şekil değiştirenleri kampa çekeceğiz. Gözcülerime göre bu noktanın ötesinde pek çok tuzak var. Şekil değiştirenler havadan saldırabildikleri için araziye patlayıcılarla, çukurlarla ve diğer yıkıcı unsurlarla doldurmayı seviyorlar."

Hayal kırıklığına uğramıştım ama lanet olsun, gerekçesini anlamıştım. Hatta bir parçam bunu alkışladı. "Peki ya kız kardeşim?"

"Deco'dan kurtulacak, yemin ederim. Ama önce sürüleri seyrelteceğiz."

"Pekâlâ." Sanırım daha fazla güç toplamalıyız. İkinci kahvaltı zamanı. Masaya doğru ilerledim ve oturdum. İlerleyişimi fiziksel olarak değil ama görsel olarak takip etti. Kalan tabakların kapaklarını açtım ve tabağıma cömert porsiyonlar koydum. Hiçbir şeye dokunmamıştı. "Gel. Benimle ye."

"Aç değilim."

Hoşuma gitmeyen bir cevap. "Az önce hayat çalan bir toksinin üstesinden geldin Viktor." Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım şeftali meyvesini havaya kaldırdım. "Gel ye, ben de bir soruya ücretsiz cevap vereyim." O zaman ben de bedavaya bir soru sorabilirdim. "Hatta başka bir iltifat bile edebilirim."

Dakikalar cevap vermeden geçti, kasları tekrar tekrar gevşedi. Bakışma yarışımızı bozmadım ama lokmayı yedim. Tatlı tatlar dilime çarptı. İnleyerek parmağımı ağzımın içine çektim. Çok güzeldi!

Ona ikinci bir şans verdim. "İltifatını istiyor musun, istemiyor "

Sanki kanatlarla itiliyormuş gibi yumuşak bir şekilde ayağa kalktı. Göz açıp kapayınca kadar yanıma geldi. Eğilip ikramı parmaklarımın arasından dişleriyle kaptığında hazırlıksızdım. Dudaklarının yumuşaklığı, nefesinin sıcaklığı tenimi ısıtmadan bir saniye önce kaydedildi. Titremeler uzuvlarımı istila etti. Çiğneyerek benimkinin yanındaki sandalyeye yerleşti. Yutkunur yutkunmaz ona bir ısırık daha uzattım, o da aynı şekilde kabul etti. Hücrelerimde ısı çiçek açtı, memnuniyet yaydı.

"Fena değil," diye homurdandı.

Ona bir tane daha yedirdim ve dedim ki, "Al sana ödeme. Hazır mısın? Savaş alanındaki yeteneğin beni dehşete düşürdü."

"Bu bir iltifat değil, gerçek."

"İkisi de. Ama bunu yaparken çok güzel görüldüğünü de itiraf etmeliyim."

Omuzlarını geriye attı ve erkeksi bir gururla çenesini kaldırdı. "Daha iyi."

Onun bu yönünü seviyordum. Bahse girerim bunu deneyimleyen tek kişi bendim. "Peki. Bana daha önce seni neyin üzdüğünü anlat."

Gözünün altında bir kas sıçradı. "Valkara seni şimdi öldürmemi ve daha sonra başımı belaya sokmamamı söylüyor."

"Oh. Şey." Bekle. Beni öldürmek mi? Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak kekeledim. Görünüşe göre yepyeni, parlak ve ışıltılı bir düşmanım vardı. "Ona beni hedef alması için hiçbir sebep vermedim." Erkeğini çalmak dışında.

Oops?

Belli ki Viktor'un tamamen kendisine ait olmasını istiyordu. Yine de Valkara'nın hayali olduğunu umuyordum.

"Bahse girerim en yeni talimatını *ne zaman* verdiğini tahmin edebilirim," dedim. "Bodi ve adamların gelmeden hemen önce." Viktor'un "nem" diye bağırdığı an.

"Haklısın." Çenesini çalıştırdı. "Ama başka zamanlarda da verdi. Başka birçok kez. Seninle tanışmadan önce bile."

Benimle tanışmadan önce beni tanımış olması, tıpkı benim onu tanıdığım gibi, gerçekten inkâr edemeyeceğim bir kader bağlantısına işaret ediyordu. "Sen primordiallerin primordialisin ve o seni kendisi için istiyor. Reddettiğin için teşekkürler."

"Bana teşekkür etmemelisin." yana eğerek beni daha derinlemesine incelemeye başladı.

İçimdeki çırpınışlar uçuşa geçti, başka yerlerimi istila etti. "Beni geriyorsun ve ben gerilmekten hoşlanmam." Bu, korkunun hafif bir biçimiydi ve sevgili sakinliğimin düşmanıydı.

"Bana ihanet edecek misin Aşkım?" diye sordu alçak, boğuk bir ses tonuyla.

Bu yeni lakabın iması karşısında nefesim kesildi. Kaşlarını çattı ve "Lovie" diye düzeltti.

Yutkundum. Love'dan Lovie'ye düştüm. Adam belli ki bana işkence etmekten zevk alıyordu. "Hayır, Tor. Sana ihanet etmeyeceğim. Buna hiç ihtiyacım yok. Sen sevgili kız kardeşimi kurtarmama yardım eden kralsın. Başarabilecek tek savaşçı."

"Umalım da adanmışlığınız doğru çıksın." Ben ona bir sonraki lokmayı uzatırken ayağa kalktı. Onu da kabul etti, eğilerek parmağımın tamamını ağzına aldı ve lokmayı da yanına alarak yukarı doğru emmeye başladığında içimi bir sıcaklık kapladı.

"Aferin oğlum," övdüm daha iyi düşünemedim.

Bir bottan diğerine geçerken gözleri bana dikilmişti, yüz ifadesi vahşi bir zevkle açlık arasında gidip geliyordu.

Göğsüm sıkıştı. Övülmeye alışık değildi, değil mi? Adamları onu takip ediyordu elbette, ama nezaket, empati ve teşvik... Bunlarla nasıl başa çıkacağından emin görünmüyordu.

Ardından sert bir tavır takınmaya çalıştı. "Eğer hayatına değer veriyorsan, burada kalacaksın. Yemeğini bitir, her lokmasını ye ve dinlen. Savunmayı denetledikten sonra geri döneceğim."

"Hayır!" diye bağırdım ve o da kaşlarını çatı. Yüzümü buruşturdum. "Ses tonum için özür dilerim ama ani bir panik bombasına yakalandım. Beni en son geri dönme sözüyle terk ettiğinde, iki hafta boyunca çadırında mahsur kaldım. Bunu tekrar yapamam. Delireceğim. Dışarı çıkmaman gerekmez mi? Deco'nun saldırı ihtimali, turul-shifter'lar seni fark eder etmez büyük ölçüde artar."

"Deco'nun saldırmasını *istiyorum*." Parmak eklemlerini çene çizgim boyunca kaydırđı, şaşırtıcı derecede nazikti. "Ama seninle daha fazla zaman geçirmek için davetini kabul ediyorum. Uzun süre uzak kalmayacağım." Beni özlem içinde bırakarak çadırdan çıktı.

Uzun bir süre girişe baktım, heyecan ve beklenti önseziyle çarpışıyordu. Viktor'un gidişinden sonra istediğim ilk şey onun dönüşüyse, başım zaten beladaydı. Özellikle de bu Valkara'nın, gerçek ya da hayali, rakibimi öldürmeye çalıştığını bildiğime göre.

CHAPTER ON İKİ

Dudak Kilidi ve Fetih: Tek Bir Öpücükle Çılgınızı Dizlerinin Üzerine
Getirin

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

H Viktor'u beklerken günlerimiz geçti. İyi bir barınak tavşanı olmaya çalıştım, değerli kız kardeşimi katil kuş değiştiricilerden kurtarmayı nezaketle kabul eden savaşıya itaat ettim. Keman . Onun itirafı, benim tekrarlayan rüyam ve daha milyonlarca şey üzerine düşündüm. Korunaklı yeri aradım. Bodi'ye verdiği yüzüğü parmağımda döndürdüm, o da yüzüğü paketin içine sıkıştırmıştı, sanki bana sahip olmak için.

Bir süre sonra ruh halim bozuldu. Eğer yine unutulsaydım, *cinayet işlerdim!* Viktor şişelenmemi istemediğini söyledi. Peki. Sonunda kendimi bıraktığımda fikrini değiştirip değiştirmedini öğrenecektik.

Juniper'in ya da Deco'nun benimle iletişime geçmesini umarak ve dua ederek metal bandı daha da kuvvetle büküm. Hologram yansıtan mücevher tehlikeli ya da bir tür GPS cihazı olsaydı, kral yanımızda getirilmesini istemezdi, bu yüzden onu saklamaktan çekinmedim.

Gün boyunca dışarıdan gelen sesler dalga dalga çadırın içine doldu. Testere. Çekiçleme. Homurdanmalar. Orada tam olarak ne yapıyorlardı? Tuzaklar ve savunmalar inşa ettiklerini anladım. Ama ne tür

Tuzaklar mı? Ne tür savunmalar? Ve dışarıda görmezden gelinen, çalınmaya hazır kaç silah vardı?

Sonunda merakıma yenik düştüm ve kamp alanına bakmak için çıkışa doğru yürüdüm. Askerleri gördüğümde, bir kez daha baktım. Gömleksiz ve terli bir Viktor, yanında birkaç gömleksiz ve terli adamıyla birlikte çalışıyor, her biri uzun ağaç dallarını bileyip mızrak haline sonra yere saplayıp gökyüzüne doğrultuyordu.

Bakışlarım krala döndü. Damlacıklar görkemli kas yığınlarının üzerinde kayıyordu. Beyaz bukleler alnına yapışmış ve uçlarından sevimli bir şekilde kıvrılmıştı. Kendi kendine mırıldandı ve ben onu duymasam da ne dediğini biliyordum. Muhteşem dudaklarının şekli üç net kelime oluşturunuyordu. *Bul. Yok et. Mutlu.*

Hala tam olarak ne demek istediğini bilmiyordum. Şüphelerimi ne doğruladı ne de yalanladı. Belki de ben onu yakalamıştım ve o anahtarı arıyordu, şekil değiştirenleri yok etmeyi umuyordu ve böylece mutluluğu yakalayabilecekti. Belki de yüzde yüz yanıliyordum. Her iki durumda da, gerginliği daha da artmıştı.

Viktor'un çaldığım silahların bende kalabileceğine dair verdiği söz üzerine seçkiyi inceledim. Bazı adamlar bir ateş çukurunun önünde oturmuş kılıç, hançer ve ok biliyorlardı.

"Clover?"

Kendi sesimi duymak ama konuşan kişi olmamak beni şaşırttı. Sonra farkına vardım ve geriye doğru sarsılarak yüzüğün olduğu elimi kaldırdım. Ve işte oradaydı. İkizimin küçük, holografik bir görüntüsü. Görebildiğim kadarıyla hiçbir yarası yoktu. Hiçbir zincir ya da kısıtlama da taşımıyordu.

"Juniper." Aşk beni ele geçirdi. Kalbim hızla çarparak kendimi içeri giren herkesten saklamak için palete koştum. "İyi misin?"

"Öyleyim. Şimdilik." Yüz ifadesi endişeyle parlıyordu. "Deco seni kralından gizlice kaçmaya ve onunla kendi seçtiği bir yerde buluşmaya ikna etmem için bana beş dakika verdi."

Yani Viktor'un hayatta kaldığını zaten biliyordu. Deco'nun yakınlarda kaç tane casusu vardı?

"Dört dakika yirmi iki saniye kaldı," diye seslendi şekil değiştiren kral kız kardeşime yakın bir yerden.

Juniper onun kendini beğenmiş, küçümseyici sesini duyunca kaşlarını çattı. "O kelimenin tam anlamıyla en kötüsü."

"Gizlice kaçmayı reddedersem ne olur?" Onun oyununu anlayarak sordum. İkimizi de hapsedecek ya da öldürecek, Viktor'u çılınca bir öfkeye sürükleyecek.

"Deco muhtemelen birkaç saatini daha zamanı geldiğinde bana yapmayı umduğu korkunç şeyleri anlatarak geçirecek, beni korkutmaya çalışacak ama başaramayacak." İnatçılığın timsali, hologramın ötesindeki birine müstehcen bir hareket yaptı.

İçimden sevindim. *Bu benim ikizim!* Onu zaten çok seviyordum ama onunla birlikte olma ihtiyacım daha da keskinleşti. "Senin için geliyorum," diye yemin ettim. "Benim şartlarımla, Deco'nun değil. Hiçbir şey beni durduramayacak."

"Dikkatli ol," diye uyardı, yine endişeliydi. "Her yerde tuzakları var. Tek yaptığı onlarla övünmek. Hayatım boyunca bu kadar sinir bozucu biriyle karşılaşmadım."

"Ona böceklerden bahset," diye seslendi Deco, Juniper'in ifşaatından en ufak bir rahatsızlık duymamıştı. "Önlerine çıkan her şeyi yiyorlar, hatta eti bile."

İğrenme ve korku bir, iki yumruk attı.

"Ona her şeyi düşündüğümü söyle," diye ekledi. "Ona kendisinin ve neşeli nöbetçi çetesinin kazanmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyle."

Bu şekil değiştirenden nasıl da nefret ediyordum. "İkinizle yüz yüze tanışmayı dört gözle bekliyorum, ama çok farklı nedenlerden dolayı."

Kız kardeşimin ağzının bir köşesinde ufak bir gülümseme belirdi. "Ben de seninle tanıştığım için heyecanlıyım. Bırakın ikizi, bir kız kardeşim olduğunu bile bilmiyordum. Sadece biliyordum..." Sözlerini yarıda kesti, yanakları utançtan pembeleşmişti.

"Bir şeyler eksikti," diye onun yerine ben tamamladım.

Sözlerimi coşkulu bir baş sallama karşıladı. "Berserkerlerin ve şekil değiştirenlerin varlığından haberin var mıydı?"

"Hayır!" Gerçek hayatta değil. "Yaptın mı?"

Başını iki yana salladı. "Bir an bile olmadı. Gerçi rüyalar vardı... Sonra birden Malachi Cromwell evime geldi. Hani şu sportif film yıldızı adam. Bana Kral Viktor'un daha büyük bir iyilik için Kötüler Takımı'na katılmasını sağlamamı söyledi, sonra da beni bayılttı. Garip bir ormanda uyandım ve birkaç dakika içinde Deco beni gözaltına aldı."

Yani Griffin Kralı ikiz olduğumuzu biliyordu ve ikimizi de berserker dünyasının bu gizemli yüce iyiliği için aynı işi yapmaya göndermişti. "Bana da aynı şeyi yaptı." Sorular dilime dolandı. "Yeri ve zamanı olmayabilir ama nerede yaşıyorsun? Ne iş yapıyorsun? Evli misin? Çocuğun var mı? Ne tür hayallerin var?"

"Tamam, bakalım bunu sırayla yapabilecek miyim? Oklahoma. Ben bir gaziyim ve boşandım. Çocuğum yok. Ve artık bir berserker olduğunu bildiğim şey hakkında garip rüyalar.

Peki ya sen?"

İkimizin de hayvanlarla ilgili bir alan seçmiş olması beni biraz güldürdü. "Georgia'da yaşıyorum, bir evcil hayvan bakım işim var ve hiç evlenmedim. Çocuğum da yok." Ama onları istiyordum. Bir gün. "Benim rüyalarım da bir berserker var. Bir kılıcı var..."

"Evet!" diye bağırdı.

Deco telefonda bir şeyler söylemiş olmalı, çünkü Juniper'in bakışları yine üzerime atladı. Dudakları aralandı. "Burada başka bir kadın daha var," diye ağzından kaçırdı ve çenesini çıkardı.

"Bunu yapmamalıydın, nyuszi," dedi ve dudak büktü. Ona 'tavşan' demişti. Cidden mi?

"İyi!" diye tükürdü. "Anlaştığımız gibi, hücre arkadaşım hakkında başka bir şey söylemeyeceğim.

Adı Valkara."

"Valkara," diye otomatik olarak Deco ile birlikte düzelttim. Demek öyle. Starfire'in koruyucusu gerçetti. Viktor'un zihnine fısıldayarak beni öldürmesini öğütleyen kadın, şekil değiştiren kral tarafından esir tutuluyordu.

Viktor'a hemen söylemem gerekiyordu. Ama o nasıl tepki verirdi? Öfkelenip et yiyen böceklerle karşılaşma riskini göze alarak şekil değiştirene mi koşacaktı?

"Val'e güvenme-" Uyarımı tamamlayamadan bağlantı kesildi. Kısa ve keskin bir inkâr çığlığı attım. "Geri dön," diye yalvardım, yüzüğü sallayarak. "Juniper!"

Bir kargaşa dikkatimi "odanın" girişine çekti. Viktor iki elinde birer hançerle bir saniye sonra içeri daldı. Oflayıp puflayarak nefes alıp vererek etrafı taradı. Gözlerini parlayan altın halkalar dolduruyordu. Terden sıırıslık olmuş vücudu kir içindeydi, zaten normal boyutunun iki katıydı.

Daha önce hiç bu kadar seksi bir manzara görmemiştim.

Arayışını sonlandırıp bakışlarını üzerime diktiğinde, mesafeyi kapatıp rahatlatmak için kollarımı ona dolamamak için kendimi zor tuttum.

Ellerini yumruk yaptı. "Sorun yok mu?" diye sordu, gırtlaktan gelen ses tonuna şaşkınlık karışmıştı.

Nabzım düzensiz bir şekilde başladı. Bana ulaşmak için koşuyordu, çünkü ben bir sıkıntı sesi çıkarmıştım. Tamam, bu her şeyi çözdü. Bu adamdan cidden hoşlanmıştım.

"Hayır, sorun değil." Öyle demek istememiştim ama ayağa kalkarken gülümsedim. Belki de yürürken kalçalarımın yuvarlanışını biraz abartmıştım. "Ben iyiyim." Çoğunlukla. Gerçi o iyi değildi, nefes alış veriş hâlâ sıkıntılıydı. Bir avucumu nemli göğüs kafesine, dünyanın en muhteşem iki göğüs kaslarının arasına yasladım.

"Her şey yolunda bebeğim. Snarls'ı kastediyorum. Tor'u kastediyorum. Söz veriyorum. Kız kardeşim yüzük aracılığıyla benimle temasa geçti ve ortadan kaybolduğunda aşırı tepki verdim. En içten özürlerimi sunarım. Bir grup çılgının bulunduğu bir kamp alanında yaşarken böğürmemeliydim. Dersimi aldım."

Parmaklarımı sıktı ve elimi kaldırarak ışıktaki yüzüğe baktı. "Başka ne söylendi?" Kelimeleri hırıldayarak söylese de tehlikenin geçtiğini hissettim. Parmakları benimkilere dolanırken gözlerindeki yoğunluk azaldı. "Deco'nun bilgisi olmadan seninle iletişime geçemezdi."

"Oh, biliyordu." Viktor'a her şeyi anlatacaktım. Anlatmalıydım. Ondan hiçbir şey saklamayacağıma söz vermişim. O böceklerle mücadele etmek için bir plan yapmadan yola çıkmaya karar verirse, onu vazgeçirecektim. "Bak. Deco bizim için daha fazla tuzağı olduğunu söyleyerek böbürlendi. Bu konuda haklıydın. Bir tanesi et yiyen böcekleri içeriyor. Ayrıca Valkara'yı gözaltında tuttuğundan da bahsetti."

Gerginlik havanın her molekülünü yuttu. "Onu gördün mü?"

"Hayır. Ama Juniper bana Valkara'nın onun hücre arkadaşı olduğunu söyledi ve kız kardeşimin bana yalan söylemesine imkân yok."

Gözleri kısıldı. "Bunu nasıl bilebilirsin? Onu tanımıyorsun." "Çünkü... sadece ! O benim kız kardeşim." Benim diğer yarım. Bana bağlı. "Ayrıca, ima ettiğin şey hoşuma gitmedi."

"Hiçbir şeyi geri almıyorum." Konuyla ilgili başka bir şey ama kendine sakladığı sözleri duydum. *Onunla hiç vakit geçirmediniz. Onun karakteri, hayatı, neye inandığı, neyi sevdiği ya da kalbinin en derinlerinde neyi umduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Deco ile çalışıyor olabilir.*

Ve anladım. Ne de olsa Deco'yu bir kardeş gibi sevmiş, onun savaşmış ve kraliyetin ona ihanet etmesi için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. "Çıldırmadığına göre, Valkara'nın tutsak olmadığına inandığını varsayabilirim."

"Bir kadının o olduğunu iddia etmesi, o olduğu anlamına gelmez."

"Ya Deco'ya yardım eden Valkara ise?" Uzaklaşarak ve teması keserek sordum.

"O değil."

"Size sadık olduğundan o kadar eminsiniz ki. Sana esir olduğunu ya da olmadığını söyledi mi?"

Çenesini çalıştırdı. "Benimle konuşmak için son girişimi reddettiğinden beri, tüm iletişim girişimlerini durdurdu."

Güzel! Kadın ölmemi istedi.

"Ama o tutsak değil. Yakalanamayacak kadar gl. Deco bizi kandırmaya çalıştı, başka bir şey değil." Bakışları dudaklarımda sabitlendi ve ylece kaldı. Farkındalık havayı yoğunlaştırırken, sıcak rptiler arzularımı yoğunlaştırdı. Saniyeler... dakikalar geçti ve ikimiz de hareket etmedik.

Eğer yakında bir şey yapmazsa, ben...ben...

Kolunu uzattı, bileğimi kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Nefesim kesildi. Göğsüm onun göğsüne bastırılmış ve birleşmiş ellerimiz arkamda dururken, gerçekten de kapana kısılmıştım. Ve buna bayılmıştım.

Burnunun ucunu benimkine değdirdi. "Valkara'nın benimle konuşamadığından şüpheleniyorum çünkü kafam seni öpme düşünceleriyle dolu."

Kalbim kendi kendine çarptı. "yle mi?"

Ağzıma bakmaya devam etti. Gözlerini dikti, gerçekten. "yle."

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve ona doğru eğildim. "Ve benden bu konuda bir şeyler yapmamı istiyorsun, çünkü benden çok hoşlanıyorsun?"

"Hem de çok," diye gürledi, alçak, yumuşak ve boğuk bir sesle, başını eğerek. Zümrüt bakışları içindeki alevlerle atırdıyordu. "Senden kesinlikle *hoşlanıyorum* ve sen bunu daha da ktleştiriyorsun."

Yutkundum, sonra tekrar yutkundum. On kelimeyle, kurduğumu sandığım tüm savunmaları aşmıştı.

"Aynı, bebeğim. Aynı." Bir miyavlamayla parmak uçlarımda yükseldim ve sonunda yaptım. Onun ağzını kendi ağzımla kaptım.

İnledi ve bana doğru açıldı. Sonra o devraldı, dilini benimkine doğru itti. Biri diğerini okşadı. Öpücük yoğunlaştı ve hızlandı, sanki sonunda bir oksijen kaynağı bulmuştu ve doyamıyordu. Sanki tüm hayatı boyunca bu anı beklemişti. Sadece heyecanlanabildim. Tadının tatlılığı sarhoş ediciydi ve vücudunun sıcaklığı kemiklerimi eritti.

Sersemlemiş bir halde kendimi ona bıraktım ve vücudumdaki tüm tutkuyla onu öptüm. Düşünceler birbiri ardına yok olurken küçük miyavlama sesleri de çıkmaya başladı. Sadece Viktor ve bu kucaklaşma vardı. Dünyayı sarsan, hayat değiştiren bu nefes alışverişi.

"Aşk. Sakın durma." Parmaklarımı sıkıca kavradı. Dizlerini bükerek boştaki eliyle beni kucakladı. Doğruldu ve beni ayaklarımdan kaldırdı, ben de bağlı olmayan kolumu omuzlarına doladım, dengemi buldum ve daha da yaklaştım.

pşmeye devam ettik, daha sert, daha hızlı ve bu iyiydi, çok iyiydi. Sarhoş edici ve bağımlılık yapıcıydı. Saf baştan ıkarma. Hiç bitmesini istemedim. Ama

Palete doğru yürürken durdu ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla yüzünü çevirdi.

Bir an için alnını benimkine bastırđı. Sonra elimi bıraktı ve beni kendisinden ayırarak beni de bırakmaya zorladı. Zorlukla verdiğimiz nefesler aramızdaki küçük boşluğu doldurdu.

"Benim mantram," diye tersledi. "Malachi'nin bahsettiği kehanet." Bekle.

Bana ne söylediğini anlamak için , ta ki anlamayana kadar.

"Şaka mı yapıyorsun? Beni anlamsızca öptükten sonra aklına gelen ilk şey bu mu?" Yumruklarımı hafifçe göğsüne vurdum. "İkinci bir öpücüğu garantilemenin yolu bu değil majesteleri."

Bana sırtıttı. "Sanki tekrar denemek ve daha iyisini yapmak için zaten çaresiz değilmişsin gibi."

Daha iyisini yapmak mı? Daha iyisini yap! Zekice kelimeler bulmaya çalışıyordum ve gözleri parlıyordu. Benimle alay ediyor olmalıydı. Çünkü ona, uyurken onu nasıl düzgün öpeceğimi öğretmesini söylemiştim. Ama, ama, Viktor Endris, yaramazlık yapan? *Mantıklı olsun*. Ama lanet olsun, yanılmıyordu! Tekrar gitmek için gerçekten çaresizdim.

"Ciddi ol." Ayrıca, şu anda nasıl ve neden iki saniye öncesinden daha seksiydi? "Kehanetler hakkında konuşmaya başlamadan önce en azından öpücüğüm hakkında bir eleştiri yap. Üzerinde çalışmam gereken bir alanı tarif et. Elbette ben de sana aynı nezaketi göstereceğim."

"Sanki iyileştirilmeye ihtiyacım varmış gibi." Elimini tekrar tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi.

Oh, gerçekten mi? "O zaman bana bir öpücük daha ver ve neyi yanlış yaptığımı *göster*." Olabildiğince cilveli bir şekilde yaklaştım ve boştaki elimle onun hançerlerinden birini kınından çıkarıp cebime sakladım. Bıçak, kabzanın kenarlarına takılacak kadar kumaşı kesti ve silahın sallanıp kalçama dayanmasına izin verdi. Hareketlerimi gizlemek için, bu sırada ona suratımı astığımdan emin oldum.

Memnuniyet gözbebeklerini aydınlattı ve bunu saklayamadı. Başını öne eğdi. "Belki bir tane daha."

"Boş ver," dedim rahat bir ses tonuyla, geri adım atarak. "Kamp alanını gezmeyi tercih ederim, böylece nereye gitmemem gerektiğini bilirim. O zaman yemek yemeliyiz."

Göz kapakları yarıldı. "daha kurnaz bir rakipmişsin." Gerçek bir zevkle yüzümü buruşturdum. "Teşekkür ederim."

Çenesini çalıştırdı. "Gitmeden önce bilmen gereken bir şey var. Durma sebebim," dedi beni sıkarak. "Valkara ilk kralların her biri için bir kehanette bulundu. Söylediği her şey gerçekleşti. Benimki hariç."

Tamam. Konu değişikliği kabul edildi ve teşvik edildi. "Dinliyorum."

Hazırlandı. "Onu bulup yok etmezsem ve kız kardeşiyle mutlu olmama izin vermezsem, ateşböceğimin bana ihanet edip öldüreceğini söyledi."

CHAPTER
THIRTEEN

Dalışa Geçin! Berserker'inizla Ne Zaman Dalga Yapmalısınız?

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

Viktor'un sözleri, beni kamp boyunca el ele gezdirirken kafamın içinde yankılandı.

Onu bul, yok et ve kız kardeşiyle mutlu olmama izin ver.

Hayal ettiğim büyük iyilik bu muydu? Juniper'i kurtarmak için onun önünde diz çöküp kılıçla ölmeme izin vermek mi?

Ama. Hayır. Bu doğru olamaz çünkü...çünkü!

Kaygısız ve içimdeki kargaşadan habersiz bir şekilde ilerlerken yeni savunmaları işaret etti. Bu Valkara hatunu krala, önce beni öldürmezse ona ihanet edeceğimi ve öldüreceğimi söylemişti. Beni saf dışı bırakmak için yalan söylemiş olmalıydı.

Ama. Rüya. Juniper'inkinin bir yankısı olabilir. Yutkundum. Ya kehanet onun ölümüne işaret ediyorsa?

Ama onun ateşleyicisi o değildi. Ben öyleydim. Bunu zaten kanıtlamıştım. İkimiz de öyle değilseniz?

"Bu özellikle havadan inmeye çalışan her turul-şekillendiriciyi şişlemek için etkilidir," dedi Viktor, keskin uçları gökyüzüne doğru yöneltilmiş, yere sabitlenmiş mızrakları işaret ederek. Nasıl

çok memnun görünüyordu. "Bildiğiniz gibi, Çılgınlar uçamaz, ama uçanları kösteklemekten zevk alırız. Göreceksiniz."

"Yine keyfin yerinde ve bu çok garip." Özellikle de az önce cinayetimi tartıştığımızı düşünürsek. "Bu işin peşini bırakamadığım için kusura bakma ama hem Valkara'yla evlenip hem de ateşböceğinin kız kardeşiyle nasıl mutlu olacaksın?"

"Biri ortağım, diğeri ilham perim olacak." İlham perisi mi?! "Bu hiç mantıklı değil!"

"Anlaştık." Sanki bu uyumsuzluk son derece normalmiş gibi devam etti. "Boyunduruk bir şekil değiştireni yerinde tutar. Kalplerini ve kafalarını çıkarmayı kolaylaştırır. Bir turul'u öldürmenin tek gerçek yolu."

Parçalanmış kalaslardan oluşan ahşap çerçeveye baktım ve ürperdim. Yatay bir tahta ortasından kesilmişti, bir vites değiştiricinin ellerini ve boynunu sabitlemek için tasarlanmış üç delik vardı.

Tek bir uzun kolu olan başka bir ahşap iskelete geldik. Etrafta koşuşturan adamlar kalın, sarmal bir iple kolun ucuna bir sepet bağlıyordu. Demek bütün o çekiç sesleri bunun içindi.

"Sepet, şekil değiştirenleri gökten yere indirecek kızgın yağ, taşlar ve katranla dolu." Memnuniyet neşeye dönüştü.

Ortaçağ dehşet turunu ne kadar takdir etsem de, beynim ölüm tehdidine geri döndüğünde izimi kaybetmekten kendimi alamadım. Bu kavramı taşıyacak kadar geniş bir bant genişliğine sahip değildim, ama hata yapmamayı umarak denedim. Viktor mantrasını her söylediğinde beni öldürmeyi düşünmüştü ama yine de hayatımı kurtarmış ve beni öpmüştü. Bir başka uyumsuzluk.

Onunla nasıl kalabilirdim? Ama yardımına ihtiyacım varken onu nasıl bırakabilirdim? Ama benim ve kız kardeşimin korunması için ona güvenerek yardımını nasıl kabul edebilirdim?

Ya grev yapmaya karar verirse? Yani, fikrini değiştirebilir miyim? Muhtemelen. Eğer bana bir şans verirse. Ama bunu görmezden gelemezdim, gelmemeliydim. Adının önünde bir "the" olmasını hak etmeyen bu kadın, beni yolundan çekmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu adamı yüzyıllardır istiyordu.

Daha doğmadan önce bir düşmanım varmış ve ben bunu bilmiyormuşum.

"Burası," dedi Viktor, askerlerin şu anda sık çalılarla kaplamakta olduğu dikenlerle dolu bir dizi hendeği göstererek, "bizim-"

"Bekle," diye araya girdim, parmaklarımı onunkilerden ayırarak. "Normalde savaş hobinizi çok merak ederdim ama şu anda biraz fazla tedirginim."

Kaşlarını çatarak benimle yüzleştirdi. "Sorun nedir?"

Bunu bana öylesine sormadı. "Sen! Belli ki. Madem sana ihanet edip öldüreceğimi düşünüyorsun, neden kendi hayatını tehlikeye atarak benim hayatımı kurtardın?"

Sanki konu önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Çözülebilecek bir şeyi asla kesme."

Harika. Harika. "Bu derin bir gerçek elbette ama pek de güven verici değil. Her an fikrini değiştirebilir ve kesinti yapmaya karar vererek hayatıma son verebilirsin."

"Evet. Ama aynı şey herkes için, her yerde, her konuda söylenebileceği için."

Argh! "Sana güvenmemi mi yoksa diğer herkesin bana zarar vermeyi planladığından şüphelenmemi mi istiyorsun?"

"İkisi de." Beyaz bir alına düştü ve ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Belki bu seni rahatlatır. Etrafımda olman hoşuma gidiyor. Tadın çok lezzetli."

Çifte argh! Gidip diğer bilmecemden bahsetmek zorundaydı. Hayatımın en ateşli öpücüğü.

Beni her gün öldürmeyi düşünen bir adamla nasıl dudak dudağa olabiliyordum? Benjamin gibi başka bir kadını seçebilecek biriyle.

Kabul ediyorum, birlikte takılması en kolay insan değildim. Ya da en güvenlisi. Zengin iç şişelerim henüz parçalanmamıştı ama artık patlamanın sadece bir zaman meselesi olduğuna inanıyordum. O çatlaklar.

Adamları bizi utanmaz bir ilgiyle izlemek için işlerine ara verdiler. Yanaklarım kızardı. Ama konuşmayı bitirmek mi? Hayır.

"Duyarlılığınızı takdir etmekle birlikte," dedim, "uzun vadeli güvenliğim için daha güçlü bir güvenceye ihtiyacım var. Ölümümü planlayan biriyle çıkmayı reddediyorum. Bu benim tuhaflığım. Valkara'yı hayatından çıkar. Onunla bir daha asla konuşma."

Viktor benim iyiliğimin onun için önemli olduğuna beni ikna edemezse, Malachi'nin teklifini yeniden düşünmek zorunda kalabilirdim. Bu da bir ihanet sayılır, değil mi? Yutkundum. Belki Bodi'ye vazgeçemeyeceği bir pazarlık sunabilirdim. Kız kardeşimi kurtarmama yardım et, ben de eski hayatıma döneyim, Viktor'u toz içinde bırakayım. Bu prensi memnun eder.

Kaburgalarım sıkıştı ama geri adım atmadım.

Viktor kaşlarını çatı. "O benim varlığımın gerekli bir parçası. Ama sana söz verebilirim ki benden bir daha kaçarsan olacaktan hiç hoşlanmayacaksın, drágá."

Ve başladığımız noktaya geri döndük. Hayal kırıklığı ve öfke beni sardı. "Tehditler savurmaya devam edersen kaçmam garanti. Kaçmamak için aptal olmak lazım."

Bir adım daha yaklaşarak kişisel alanımı sildi. Eğilip burnunu benimkiyle aynı hizaya getirerek homurdandı: "Vahşi bir kralla tartışıyorsun. Şimdiden aptal olduğunu söyleyebilirim."

Öylece kaldık, yakın, çok yakın, birbirimizin soluk soluğa nefeslerini içimize çekiyorduk. Sarhoş edici kokusu etkisini gösteriyordu. Düşünceler parçalandı ve tek bir dürtü kalana kadar bulanıklaştı: Bir öpücük daha almak.

Neyim vardı benim? En büyük düşmanımla takılan bir erkeği nasıl arzulayabilirdim?

Yine de... Ufacık bir umut kırıntısı titreşti. Onun ateşböceği olarak, hatırı sayılır bir etkiye sahiptim. Aslında bir insanın sahip olabileceği en güçlü yetenek: kalbini değiştirme şansı, fikrini kalıcı olarak değiştirmenin tek yolu.

Eğer zaman ayırır ve kendimi uygularsam, onu kazanabilirim. Valkara'yı da düşmanı olarak görmesini sağlayabilirdim. Onun varlığı için gerekli olabilirdi ama ben de öyleydim. Hem de çok!

Öfke kontrolü sırasında onu sakinleştirin.

Onu doğaüstü bir uyku kontrolünden uyandırın.

Kafasına şeytani emirler fısıldayan bir süper kötüden bağlılığını koparmak mı?

Elbette, kendimi kandırıyor, bir parçamın her zaman umutsuzca arzuladığı bir şeyi elde etmek için rasyonalize ediyor olma ihtimalim yüksekti.

Viktor'un sabrı taşmak üzereydi. "Roland, Clover'a kaçmaya çalışan mahkûmlara ne yaptığımı anlat," diye emretti gözlerini benden ayırmadan.

"Karınlarını deşiyorsunuz, Majesteleri."

"Vay canına. Bir tehdit daha. Hiç beklemediğim şok edici bir gelişme." Çenemi çentikledim. "Yeni bir malzeme bulmalısın bebeğim. Ben sadece en iyi oyununu sergileyen erkeklerden etkilenirim."

Kralın göğsünden alçak hırıltılar yükseldi. "Sadece *beni* çekici buluyorsun." Başını eğdi ve daralmış bakışlarını benimkilerle aynı seviyeye getirdi. "Söyle. *Sadece senden etkilendiğimi söyle, Tor.*"

"Valkara'yı hayatından çıkarmayı kabul et."

"Viktor?" Bodi seslendi, sesinden sıkıntı damlıyordu.

Kral yine de dikkatini benden ayırmadı. "Her ne ise bekleyebilir. Esirime ne kadar büyük, güçlü ve korkutucu olduğumu hatırlatmanın tam ortasıdayım."

Bileğimin bir hareketiyle saçımı bir omzumun üzerinden geçirdim. "Daha korkunçlarını gördüm."

Burun delikleri sanki onu mutlu bölgesinden vurmuşum gibi alevlendi.

"Bu bir *yalan*." "Viktor," diye tekrarladı prens, sesinde her türlü endişe vardı.

"Bir şey geliyor."

Viktor da ben de dikkatimizi sağ tarafa çevirdik; askerler kıpırdamadan durmuş, tetikte, uzaklara bakıyorlardı. Büyüledikleri nesneyi gördüğümde gözümü kırptım. Kalın gri bir bulut karanın üzerinde yuvarlanıyor, gittikçe yaklaşıyordu. İçinde kıpkırmızı iğne uçları parlıyordu.

Alçak bir uğultu kulaklarıma ulaştı ve önsezi omurgamdan aşağı süzüldü. "Ne oldu?"

"Emin değilim," diye yanıtladı Viktor, sesi bulut kadar uğursuzdu.

Bulutlu perdenin hemen önündeki çalılıktan bir yaban geyiği sürüsü fırladı. Sürünün en yavaş olanı pus tarafından yutuldu ve acı dolu çığlıkları havayı deldi. Midem dibe vurdu, koşma dürtüsü neredeyse karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

"Kasvetin ortasında... arılar mı görüyorum?" Bodi sordu.

Oh, hayır, hayır, hayır. Damarlarımdaki kan dondu. Tüm birikimim üzerine bahse girerim ki o "arılar" et yiyicilerdi. "Deco her şeyi düşündüğünü söyledi," diye mırıldandım. Şekil değiştiren bizim için sadece tuzak kurmamıştı, bir tane de göndermişti. Gerçekten de söylendiği gibi her şeyi planlamıştı.

"Hadi, hadi, hadi," diye bağırdı Viktor, elimi tutup beni kampa doğru koşturarak. "Ne yapacağını biliyorsun."

Buraya gelirken kullandığımız yolu kullandık, bulutun aksi yönüne gittik. Adamları da aynısını yaptı ve farklı rotalar izleyerek ikişerli gruplara ayrıldılar.

"Yeraltına inmeliyiz," dedim oflayarak aldığım nefesler arasında. Kalbim artan bir şiddetle kaburgalarıma çarpıyordu. "Kazdığınız hendekler. Kazıkların arasına sığabilir ve üzerimizi toprakla örtebiliriz."

Engibeli arazide ilerlerken Viktor, "Nem," diye homurdandı. "Bulabildiğiniz her silahı alın."

"Çoktan aldım. Seninkini aldım," diye itiraf ettim. "Cebimde bir hançer var."

"Oh, evet. Hatırlıyorum."

Ha! "Hayır, bilmiyorsun."

Kamp alanını temizledikten sonra hızlandık. Muhtemelen turul-değiştiricilerin bizi beklediği seyahat taşlarına doğru mu gidiyorduk? Hayır. Sağa döndük, sık ağaç ve çalılık kümesine girdik.

Akan suyun sesi kulaklarıma çarptı ve planı kristalleşti. Ben de onayladım. Hayatta kalmak için en iyi şansımız olan buz dolu nehre doğru yola çıktık.

İçimde bir adrenalin dalgası yükseldi ve kollarımı daha hızlı pompaladım. Ayaklarım da aynı şekilde karşılık verdi. Viktor'un ki de. Tekrar hızlandık. "Dalışa geç," diye emretti, kendi emrini uygulayarak.

İtaat ettim, buz gibi sıvının içine daldım, soğuk şoku kaslarımla ele geçirirken berserker üzerindeki hakimiyetimi kaybettim. Derime binlerce sızı battı. Yüzmeye gerek yoktu. Akıntı beni kayalık bir nehir boyunca sürükledi. Hiç direnmedim, nefesimi mümkün olduğuunca uzun süre tuttum. Ciğerlerimdeki yanmaya daha fazla tahammül edemediğimde, beni bekleyen tehlikeye karşı kendimi hazırlayarak yukarı çıkmaya çalıştım. Başım yüzeye çıktı. Oksijeni içime çektim.

Böcek saldırısı yok. Tehlikeli bölgeyi geçmiş miydik?

Biraz uğraşmam gerekti ama tehlikeli akıntıya karşı mücadele ettim ve arkama bakarak döndüm. Sis çizgisi kıyıya ulaşmış ama suya cesaret edememişti. Rahatlamış nefesim neredeyse donmuş gibi çıktı. Nehirden hemen çıkmalıydık yoksa hipertermiden ölürdük. Ama Viktor neredeydi?

"Oomph!" Suyun gücü beni bir kayaya çarptırırken acı tüm vücudumda yankılandı. Çarpma beni döndürdü, döndürdü ve döndürdü. Bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için umutsuzca kollarımı çırptım. Buzlu su burnuma fışkarak solunum yollarımı tıkadı.

En ufak bir oksijen kırıntısını bile içime çekmek için mücadele ettim ama başaramadım. Uzunlarım ağırlaştı ve güçsüzleşti. Dünyam karardı. Son gücümle akıntıyı kestim ve kendimi kıynın sissiz bir kısmına attım.

Karanlık çöktüğünde, toprağın üzerine çöktüm. *Neredesin Viktor?*

Rüyasız bir uykudan bir başlangıçla uyandım. Anılar farkındalığımı ele geçirdi. Yaklaşan böcekler. Uzun mesafe koşuları. Nehirle bir boğuşma. Viktor! Bakışlarım bir oraya, bir buraya kaydı. Hala ondan bir iz yoktu.

Anında endişeye . O neredeydi? Ona ne oldu?

Dirseklerimi kullanarak kendimi buz tabakasıyla nehir kıyısına çektim. Etraftaki karda tek bir hayvan izi çaprazlama ilerliyordu ama insana, çığına ya da kuşa benzer bir şey yoktu. Havada böceklerden arınmış hafif bir sis vardı ve solmakta olan güneş ışığına bakılırsa tehlikeli suya doğru kaçmamızın üzerinden saatler geçmişti. Neredeydi o?

En azından nefes alabiliyordum. Ve Juniper'la tek bağlantım olan yüzük başparmağımdan kaymamıştı. Bekle! Kırılgan yaprakların ve buzun çıtırtısı duyuldu. Ayak sesleri. Biri yaklaşıyordu. Viktor mu? Bir şekil değiştiren mi? Başka bir tür yırtıcı mı?

Riske girmek istemediğimden, saklanmak niyetiyle ayağa kalkmaya çalıştım... nereye? Çok geç kalmıştım. Sırtarak yürüyen bir Deco gölgelerin arasından çıktı. Anında dövüş tepkisi. Cep hançerimi avuçladım ve ayaklarımı yerlerine sabitledim. Hiç şüphesiz yardımcıları etrafımızda tünemişti.

"Merhaba Clover." Viktor kadar uzun boylu olmasa da aynı derecede kaslı olan bu adam heybetli bir görüntü çiziyordu. Diğer savaşçıların çoğu gibi o da gömleksiz dolaşmayı tercih etmiş, som altından kanatlarını omuzlarının üzerinde serbestçe gezdirmişti. Her eklem yerinden çengelli bir boynuz çıkıyordu. Siyah deriler ağaç gövdesi kalçalarını kaplıyordu. Savaş botlarından metal çiviler çıkıyordu. Güçlü bedenine bağlı sayısız silah için mükemmel bir tamamlayıcıydı.

"Kız kardeşim nerede?" Kılıcın kabzasını sıkıca tutarak talep ettim.

"Burada değil," dedi, ulaşamayacağı bir yerde dururken Macarca konuşarak. "Gördüğüm kadarıyla Viktor da yok. Çok yazık. Seni onun önünde öldürmeyi dört gözle bekliyordum. Neyse, önemli değil. Onun yerine bir mesaj ileteceğim."

"Ah. Büyük, kötü kuş, ikinci komutanı daha güçlü, daha kuvvetli ve çok daha ateşli olduğu için hâlâ kıskanıyor mu?" Her kelimeye en sabırlı ruhları bile rahatsız edecek kadar alaycı bir ifade kattım.

Kendini beğenmiş ifadesi hiç değişmedi ama kanatlarındaki tüylerin üzerinde kızgınlık dalgaları uçuştı. "Kulaklarınızı tıkayın. Mesajım sizin için korkunç. Viktor'un seçkinlerinden dördü benim elimde ölmektense bana katılmaya karar verdi. Sabah onları serbest bırakıp seni avlamalarına izin vereceğim."

Dört mü? Demek öyle. Hayatlarını korumak için onurlarını takas etmişlerdi. İtiraf etse de etmese de bu Viktor'un canını çok yakacaktı. Özellikle de Bodi dörtlünün arasındaysa. Öyle miydi?

Deco sataşmalarına devam etti. "Değerli nöbetçi kralınız hayatınızı kurtarmak istiyorsa, bunu yapmak için saklandığı yerden çıkmalıdır."

Viktor saklanmıyordu. Asla ve asla. O önce saldırıp sonra sorgulayan bir adamdı. Bu ne demekti? İyi bir şey değildi, o kadarını biliyordum.

Ama hayır. Ona kesinlikle hiçbir zarar gelmemiştir. O iyiydi.

Elim yumruk şeklinde kıvrıldı. İyi olsa iyi olur.

"Bana yalan söylüyorsun. Beni yıkmaya çalışıyorsun." Rüyam gelecekteki bir olaya işaret ediyordu. Bu yüzden Viktor hâlâ yaşıyordu.

"Bazen asla yalan söylemem," diye cevap verdi Deco, umursamaz bir tavırla.

Öfke tüm hücrelerime yayıldı ve "Sanırım bana zarar vermekten korktuğun için bu işi kendin yapamıyorsun" diye çıktım.

Ne yapıyorsun? Kötü adama saldırması için yalvarıyor musun?

Bilmiyordum ve umursadığımdan da emin değildim. Daha iyi düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

Turul-Kral'ın yüzünde taze bir gülümseme belirdi. "Oh, tatlı Clover. Seni öldürebilirim, hiç sorun değil. Aslında, buna çok hevesliyim. İzin ver bunu kanıtlayayım."

Göz kırpı. Tam karşımda duruyordu, parmakları bileğimi sarmış, hançerimi sol köprücük kemiğimin altındaki noktaya saplıyordu. Yakıcı bir acı içimde patladı ve en derinlerimden bir çığlık kopardı.

Deco bir babanın kızına yaptığı gibi alnımdan öptü. "Viktor'un ıstırabına tanıklık edemezsem, sonsuza dek pişmanlıkla yaşamak zorunda kalacağım. Kaçınmak istediğim bir kader. Ama yarın ortalıkta görünmezse, ateşböceğinin ölümünün dehşetinin sonsuza kadar peşini bırakmayacağından emin olmam gerekecek. Bence değerli bir takas. Evet, gerçekten de değerli bir takas."

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Kelimeleri hırıltılı nefesler arasında söyledim.

Ağzımın kenarlarından kan damlıyordu. "Kendine ne söylemen gerekiyorsa onu söyle, galamb."

"Güvercin mi?" Homurdandım.

İşaret parmağının ucuyla burnuma vurdu, hançeri çıkarıp bir kenara fırlattı ve ıslık çalarak uzaklaştı. "Bu arada," diye seslendi. "Eğer hayatta kalırsan, ev sahipliği yapacağım bir baloya davetlisin. Siyah kravatlı ve ben artık eğlenmeyene kadar sürecek. Umarım seni orada görürüm. Mümkünse RSVP yapın."

Dizlerim büküldü ve yere düştüm. Boğuk bir çığlıkla gömleğimi çıkardım. Herkülvari bir görevdi. Ellerim titreyerek, kan akışını durdurmak için malzemeyi yaraya bastırdım. Soğuk yardımcı oldu. Ama.

Ne yapacaktım ki?

CHAPTER
FOURTEEN

Öfkelenin! Başkaları Yapamadığında Sıcağın Üstesinden Gelmek

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

I burada kalamazdı.

Beynim *Viktor*'u *bul* diye bağırdı. Evet, evet. Viktor. Fark yaratan oydu ve hayattaydı. Aksine inanmayı reddettim. Bir düşünün. Yüzyıllar boyunca şekil değiştirenlerle savaşarak hayatta kalmıştı; akan bir nehir onu yok edecek güce sahip değildi. Ve beni terk etmezdi. Kesinlikle yapmazdı.

Kaçmaktan bahsetmiş olsam bile

Tekrar.

Midem bulandı. Ya bir şey kanıtlamayı umuyorsa? Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu itiraf edene kadar kendi başıma dolaşmama izin verecekti.

Hayır, bu onun tarzı değildi. "Madenini" yakınında tutmayı severdi. Vargbane kökünün ölümsüzlüğüne zarar vermiş olma ihtimali daha yüksekti.

Olamaz! Kökü unutmuştum. Ya gerçekten öldüyse?

Şişelerimdeki çatlaklardan yüksek oktanlı endişe ve keder sızdı. Gözyaşlarım kabardı ve düşerek görüşümü bulanıklaştırdı. Burnumu çekerek elimin tersiyle burnumu sildim. Viktor'suz olma düşüncesi bile beni parçalıyordu.

Ne yapıyorsun? Yeter artık! Sorun çıkarmak için bir neden yoktu. Vik olmemişti, hepsi bu. Saklanıp iyileşecektim ve o beni bulacaktı. Plan yapıldı. Ayağa kalkarken acı ve güçsüzlük beni neredeyse yere seriyordu. Büyük bir kararlılıkla sebat ettim ve hançeri geri aldım.

Rekor bir hızla sahip olduğum azıcık gücü de kaybederek tökezleyerek ilerledim. Bir elimle sarılmış gömleğimi yarama bastırırken diğer elimle silahımı kavradım ve rastladığım herhangi bir şekil değiştirenden kendimi korumaya hazırlandım.

Bir tepeyi aştım, bir köy gördüğümde dizlerim rahatlamaktan neredeyse bükülüyordu. Bir köy yiyecek, sıcaklık ve hatta belki de ilkel tıbbi bakım demekti.

Arkamdaki karı tekmeleyerek, hırpalanmış bedenimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ilerledim. Hmm. Terk edilmiş kulübelerin çatlamış, yıpranmış duvarlarına kırağı yapışmıştı. Eski bir dükkânın kapısı, kış rüzgârında uğursuz bir şekilde menteşesinde gıcırdıyordu. Çatısı buz ve ölü yaprakların ağırlığı altında kısmen çökmüştü.

Tamam, burası hayal ettiğim gibi güvenli bir yer değildi. Ama belki de bu iyi bir şeydi. Sakinler beni Deco'ya memnuniyetle teslim edebilirdi.

Yorgun bir iç çekişle köyden çıktım ve ilerlemeye başladım. Bir buzul rüzgârı yüzüme çarptı ama ısırığı beklediğim kadar acıtmadı. Belki de ölüme yaklaştıkça duyularım köreliyordu.

Mizahsız bir kahkaha yükseldi.

"Bu kadar komik olan ne baba?" diye yabancı bir ses.

Ack! Shifter! İleriyi taradım. Bir turul ağacın tepesine tünemişti. Hınzır bir sırıtışla beni izliyordu, siyah saçları geriye doğru kaymış, yüz hatları keskinleşmişti. "Ben senin bebeğin değilim," diye homurdandım.

"Bizden asla kaçamayacaksın," diye alay etti Deco kadar kendini beğenmiş bir şekilde.

Öfke alevlendi. *Düşmanla çatışarak enerjini boşa harcama.* Yaralı bedenimin izin verdiği kadar hızlı ilerledim. Başka bir şekil değiştiren görmeden önce çok uzağa gitmedim. Ve bir başkasını. Ve bir başkası. Her yerde pusuda bekliyorlardı ve hiçbirini beni tehdit etme fırsatını kaçırmıyordu.

"Seni parçalamaya bayılacağım."

"Çığırkan mısın? için sabırsızlanıyorum."

"Yüzünü sevdim. Belki takarım."

Devam ettim, öfkem gittikçe daha sıcak yanıyordu. Ama bu her zamanki öfkem değildi. Haklı bir yanı vardı. Benim üzerimde herhangi bir güçleri olduğunu düşünmeye nasıl cüret ederler gibi. Ben Clover Deering'dim, bir kralın ateşböceğiydim. Kralın.

Şişeler sallandı. Çok geçmeden kanım düşük kaynama derecesinden yüksek kaynama derecesine yükseldi. Büyük bir şaşkınlıkla, her yeni ısı seviyesi beni güçlendirdi ve adımlarımı daha emin hale getirdi. Acı tamamen yok olmadan önce azaldı. I

aşağı baktım. Yaramdan artık kan damlamıyordu. Kenarları birbirine örülmeye ve kapanmaya bile başlamıştı.

Ne! Gerçekten doğaüstü bir şekilde iyileşiyor muydum? Savaş alanındaki çıldırmışlar kadar hızlı değil ama insani olarak mümkün olandan çok daha hızlı.

Malachi'nin bildirisi zihnimde fısıldadı. *Ben artık Griffin Hanedanı'nın kraliyim ve sen de benim halkımdan birisin.*

Viktor'un itirafı takip etti. *Sen Sentinel kanındansın. Griffin.*

Vay, vay, vay. Kıpırmızı lekeli gömleğimi çekiştirerek yerine oturttum. Ne kadar da uygun. Şu kana bulanmış köpek bakıcısına bakın, aynı zamanda yarı berserker. Affedersin, nöbetçi. Aynen Malachi ve Viktor'un iddia ettiği gibi.

Belki de turul-shifter'lardan saklanmama gerek yoktu. Ya da duygularımdan. Savaşabilirdim. Ve bunu yapmak için Viktor ve adamlarının savunma yapmak için çok çalıştıkları kamptan daha iyi bir yer olabilir miydi? Ama hangi yöneydi?

Işığın son kırıntısı da söndüğünde bile nehri dinleyerek ilerlemeye devam ettim. Kurumuş yapraklar ve kar botlarımla altında çıtırdıyor, baykuşların ve bilmek istemediğim diğer yaratıkların unutulmaz seslerine karışıyordu.

Parlayan kırmızı gözler şurada, şurada, şurada geziniyor gibiydi. Hançerimi daha sıkı kavradım. Bir turul-shifter'ın gece görüşü ne kadar iyiydi?

Gümüşi, ay ışığıyla aydınlanmış bir açıklığa girdim ve bir şokla sarsılarak durdum. Diğer tarafta on şekil değiştiren kanat kanada durmuş, bir tehdit duvarı oluşturmuş bekliyordu. Dokuz erkek ve bir dişi, her biri kendinden emin bir güç timsaliydi. En kötüsü de neydi? Bu erkeklerden dördü tam da söylendiği gibi eski elitlerdi. Çıplak ayaklarıyla yeri eşeliyorlardı, neredeyse Viktor'un bir zamanlar olduğu kadar vahşiydiler. Eski krallarının aksine, beni öldürme arzularını dizginleyemiyorlardı.

Öfke tüm benliğimi kapladı, şişelerim daha sert sallanmaya başladı. "Bunu nasıl yaparsın? Onun tarafından seçildin. Sana güvendi."

Sözlerimi fark etmemiş gibiydiler.

Bunun için Deco'yu suçlayamazdım. Ne yapmış olursa olsun, bu adamların her zaman bir seçeneği vardı. Kötülüğü hoş karşılamak ya da onunla savaşmak. Pes ettiler. Ama Deco'yu bunun için cezalandıracaktım. Yakında. Önce bu karşılaşmadan sağ çıkmalıyım.

Ortadaki adam -yüzümü takma arzusunu dile getiren pislik- boynundaki kemikleri kırdı. "Kral Deco, Viktor'un saklandığı yerden çıkıp müstakbel kraliçesini ormana dağılmış halde bulmasının daha eğlenceli olacağını fark etti. Biz de aynı fikirdeyiz."

Gelecekteki kraliçe yorumunu geçtim. Yani Viktor'dan da bir iz bulamamışlardı. Bu hiç iyi değildi. Şişelerimde daha derin çatlaklar oluştu. Gazabımın acısını hissetmeyi hak eden biri varsa o da...

Sonra. O an. Bir şişe kırıldı. Sonra bir diğeri ve bir diğeri. Buz gibi bir öfke cehennemi tüm bedenimi sardı ve zihnimi kırmızı bir sis kapladı. Duyularım arttı.

Birden boynumdaki ve kollarımdaki ince tüyler esintinin yönünde hafif bir değişiklik algıladı. Yaşadığım pek çok değişikliğin ilkiydi bu. Önceden sadece ağaçların çam kokusunu ve şekil değiştirenlerin terini fark edebilirdim. Ama şimdi onların duygularının kokusunu alıyordum. Nefret en güçlüsüydü, kükürt kadar keskin ve yakıcıydı.

Görüş alanım önümdeki tehdide daraldı. Boyunlarındaki nabız atışları. Gözbebeklerinin daralması. Kaslarının gerilmesi. Benim kaslarım da harekete geçmeye hazırdı. Eğer istedikleri bir kavgaysa, bu bir kavgaydı.

Sayıcı ve silahça üstün olmam umurumda değildi. Bundan memnundum. Öldürecek daha fazla şekil değiştiren. Ve ben öldürmek istiyordum. Artık canlı varlıklar değil, gölgeli avlar görüyordum. On özelliksiz hedef.

Dünyanın geri kalanının varlığı sona erdi.

"Seni öldürdüğümde, ki öldüreceğim, kemiklerini ilk tahtımı inşa etmek için kullanacağım" diye mırıldandım. Benim sesim! Benim sesimdi ama değildi. Daha derin, daha gırtlaktan, ikinci bir konuşmacının ipucuyla.

Çekiç hedefini vurdu: kontrollerini. Homurtular, hırıltılar ve nefes kesilmeleri arasında, şekil değiştirenler dişlerini ve pençelerini göstererek ileri atıldılar. Onlar aramızdaki mesafeyi silerken, ben de onlarla ortada buluşmak için her zamankinden daha hızlı koştum. Neredeyse *ölümün* tadını alabiliyordum, onu tatmaya ihtiyacım vardı.

Vuruş bölgesine ulaşmadan hemen önce, sanki kendi kanatlarım varmış gibi havaya sıçradım. Kimsenin beklemediği bir hareketti. Hedefim ortadaki askerdi. Ona çarparak yere düşürdüm. Zihnimden gelen bir komutu kaydetmeden önce, hançerimi gözüne sapladım. Boğazına. Kalbine. Ancak bıçak boğazına saplandı ve ben de yumruğumu göğsüne sapladım. İçgüdülerimle hareket ederek parmaklarımı kalbine doladım ve çektim.

Sırtı eğildi ve kükredi. Sonra hareketsiz ve sessiz kaldı.

Elimdekileri bırakıp dikkatimi diğerlerine verirken hiçbir duygu hissetmedim. Önce durdular, belli ki kafaları karışmıştı. Beni fark ettiklerinde

Takım arkadaşlarından geriye kalanlar, az önce ne olduğunu anladılar. Kalan tüm eğlence kırıntıları buharlaştı.

Ölümsüzlüğüne gerçekten son vermek için kafasını da mı çıkarmalıyım? Olabilir, sadece ölümün gerçekleştiğinden emin olmak için. Ama bu biraz sonra olacaktı.

Kalan dokuz kişiye gülümseyip başımı salladım. Berserker dilinde "Buraya gel".

Hırıltılar ve tiz seslerle bana yaklaştılar.

Bir kez daha, bilinçli bir düşünce olmadan hareket ettim. Eğildim. Kaçıyordum. Döndüm. Tekmelemek. Isırmak. Dirsek atmak. Her zaman pençelerimi savururdum. Tıraşlanmış uçların altındaki et yırtılırken, sıcak kan derimin üzerine sıçradı. Yaşam iksiri. İçimden hayvani sesler yükseliyordu.

Bir turul-şekillendirici beni bir kez bile yaralasa, bunu hissetmezdim. Viktor ve adamlarının çılgına döndüklerinde yaşadıkları şey bu muydu? Daha fazlası için beni kaydedin, çünkü hiç bitmesini istemiyordum. Her öldürüşte buz gibi soğuk, yüce bir zevke dönüşüyordu. Son gölge düştüğünde, hareketsiz, bir coşku yatağında yüzüyordum. Ama.. Başka yok muydu? Daha fazlasına ihtiyacım vardı! Şimdi, şimdi, şimdi.

Döndüm, aradım, aradım, işte! Başka bir özelliksiz hedef. Sırıtmış olabilirim. Ona doğru yürüdüm... koştum... koştum. Ama bekledim. Karanlığın içinden altın bir ışık parladı. Adımlarım yavaşladı. Ve o koku. Tanıdık. Rahatlatıcı. Durdum ve başımı eğdim. Titreşimler daha parlak, daha geniş ve daha uzun sürdü.

İçimdeki buzlar eridi, coşku yerini meraka bıraktı. Neydi bu? Oh! Bir adam. Çok iri bir adam. Beyaz saçları, yeşil gözleri ve sert yüz hatlarıyla endişeli bir ifade takınmıştı.

Kimliği ortaya çıkar çıkmaz, kalan kırmızı sis dağıldı ve kalktı. Viktor! Yaşıyordu ve iyiydi. Çılgılık atarak kendimi onun güçlü bedenine attım. Beni yakaladı, kaslı kollarını etrafıma sardı ve sanki uçup gideceğimden korkuyormuş gibi tutundu.

"Neredeydin?" diye sordum. "Ne oldu?"

Burnunu boynumun çukuruna gömdü ve içine çekti. "Başım nehirdeki bir kayaya çarptı ve başka bir koma benzeri duruma sürüklendim. Tarihte vargbane kökünden uyanan ilk kişi olduğum için, bir sonraki uykumda ondan kurtulmak için savaşmak zorunda kalacağımı fark etmemiştim. Bu sefer, uyanmadan önce defalarca boğuldum." Bana karşı ürperdi.

Sadece yüzünü ve tatlı *altın doodle'ını* kavrayacak kadar geri çektim! Ellerimi. Kanla kaplıydılar ve ona da bulaştırmıştım.

Yanağını silmeye çalıştım ama sadece daha fazla kıpkırmızı oldu. Dehşete kapılarak ondan uzaklaştım ve ellerime baktım. Annemin en geçerli uyarısı zihnimde fisıldadı. *Öfkeliyken yaptığın bir şeyi sakinleştiğinde geri alamazsın.*

Kırılan kolunu ve bir daha asla bu şekilde sinirlenmeyeceğime dair ettiğim yemini hatırlayarak gözlerimi sıkıca yumdum. Titreyen bir nefes alarak omzumun üzerinden savaş alanını incelemeye başladım.

"Yapma," diye emretti Viktor ve ben hareketsiz kaldım, bedenim kendi iradesiyle ona itaat etti.

Sertlik uzuvlarımı istila etti. Ne yapmıştım, ne yapmıştım? "Düşünmeden hareket ettim. Ya da eğitim! BEN... BEN..." On başarılı ve eğitilmiş askeri sanki oyun oynayan çocuklarmışız gibi alt etmişim.

"Bu nöbetçi içgüdüdür ve seninki çoğundan daha güçlüdür. Beni dinle," diye ekledi. Başka bir emir. İlk tanışmamızda bile bana karşı hiç bu kadar keskin bir ton kullanmamıştı. "İlk kırılmanı yaşadın. Her an aşırı derecede yorulabilirsin. Buna karşı koyma. Anladın mı?" Hayır, anlamamıştım, teşekkür ederim. Ne nereden bilebilirdi ki? Bir anda kaslarım gevşedi. Sarktım ve o beni yakaladı,

Başımı omzuna yaslamamı sağladı.

Uyku parmağını bana doğru uzattı ama panik bu daveti reddetti. Bedenimi hareket ettirmeliydim ya da, ya da, ya da. Bilmiyordum! Düşünemiyordum. İstedim... yapmalıyım... Argh!

Viktor parmaklarını saçlarımda gezdirerek, "Şşşt, şimdi," diye beni rahatlatı. Beni nehre kadar taşıdı ve bu sırada mırıldandı.

Savaş yaralarımı şefkatle temizlerken beynim durdu. Sakinlik için mükemmel bir açılış, uyku için mükemmel bir açılış yarattı. Işıklar teker teker söndü.

İşini bitirdi ve beni bir kez daha kollarının arasına aldı. "İşte güzel bir Aşk. Sadece kendini uzaklara bırak."

Evet. Uzaklara sürüklen. Ne harika bir fikir. "İyi geceler Tor," diye mırıldandım, karanlığı bir gülümsemeyle selamlayarak. Sonra hiçlik geldi. Rüya yok, şimdiki zaman yok, gelecek de yok.

Yavaş yavaş uyandım, gözlerimi kırpıştırarak açtım. Sıcaklığın içinde koza gibi sarılmışken Viktor'un kokusunu içime çektim. Çam iğneleri, orman çiyleri ve güller. Mmm. Onun kollarında olmayı ne kadar çok seviyordum. Yanıma uzandım, o uyurken ona daha da sarıldım.

Bekle. Hatıralar düşüncelerimin kıyısında dolaşıyor, bana bir kovboyu yere atmak ve kemiklerini toz haline getirmek için can atan boğaları hatırlatıyordu. Birbiri ardına kendilerini sahnenin ortasına attılar. Böcekler. Nehir. Deco. Adamlarını peşimden göndereceğine dair verdiği söz. Kaçışım ve sonrası. Viktor'un yeniden ortaya çıkışı. Savaş alanında yaptığım vahşet dışında her şey.

Çılgın kralın yüzündeki yıpranmış ifadeyi nasıl da canlı bir şekilde hatırladım ve ürperdim. Sayemde dört adamının ölümleri arasında olduğunu biliyor muydu? Bilmeliydi. Detaycı bir adamdı.

En azından hainler tarafından avlanma konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Ama. Şişelerim. Onlar gitmişti. İçim çiğdi. Hiç olmadığım kadar savunmasızdım, çok uzun zamandır inkar ettiğim duygular tarafından hırpalanmıştım. Suçluluk, utanç, korku. Daha fazla öfke.

Gözlerim yaşlarla doldu. Her şeyi yeniden şişelemeye çalışmadım, sadece her şeyin içimden akıp gitmesine izin verdim.

Sonunda, arkadaşımı sarsmamak için elimden geleni yaparak yavaşladım. Birkaç metre ötede, yıkık dökük bir ocakta yanan ateş odun dumanını dolduruyordu... Etrafıma bakındım. Bir kulübe. Üstümde, zamanın ağırlığından sarkmış bir çatı vardı, kalaslardaki boşluklar gökyüzü parçalarını ortaya çıkarıyordu. Viktor beni terk edilmiş köye geri götürmüş ve çıldırmamın ardından için bir yer bulmuş olmalıydı. Ona bir yük daha verdiğim için kendimi zihinsel olarak yumrukladım, özellikle de vargbane kökünün etkilerine karşı bir değil, iki kez savaştıktan sonra.

Kız kardeşimin geceyi sağ salım atlattığına dair güvenceye ihtiyaç duyarak yüzüğü etkinleştirmek için elimi kaldırdım. Dürüst olmak gerekirse, Deco'nun on savaşçısını bir berserker acemisinin ellerinde kaybettiği için öfkelenip öfkelenmediğini de biraz merak ediyordum.

Olamaz! Yüzük gitmişti. Ceplerimi yokladım. Orada değildi. Kırdığımda kaybetmiş miydim? Kaybetmiş olmalıyım. Omuzlarım çöktü ve gözyaşlarımı bir kez daha kırpıştırdım. Ahh! Bu yeni duygusal Clover'dan nefret ediyordum, nefret ediyordum, nefret ediyordum. Ve şimdi, Juniper benimle iletişime geçemiyordu.

Hareket dikkatimi yana çekti ve korku beni tokatladı. Duvarların üzerinde, perdeye yansıtılan bir film gibi bir sahne oynuyordu. Viktor

başka bir vargbane kökü komasına girmişti. Artık her uyuduğunda bu olacak ? Zavallı Viktor. Ateşler içindeki yanağını okşadım. En azından hem benimle hem de bensiz özgürlüğüne kavuşmak için savaşabileceğini biliyordum.

Bugün hangi sahneyi sergiledi? Hem beklenti hem de pişmanlıkla onun yanından ayrıldım, ayağa kalktım ve daha yakından incelemek için parmak uçlarıma bastım. Hmm. Tamam. Avucumu kabaran karnımın üzerine bastırdım. Bunu yayınlamak istediğinden şüpheliydim. Çilek sarısı saçları ve masmavi gözleriyle şaşırtıcı derecede güzel bir kadının önünde duruyordu. Gözleriyle eşleşen, parıldayan zümrütten bir kraliyet elbisesi giymişti. Elbisenin bedeni sayısız küçük değerli taşla parıldarken, eteği ayak bileklerinin etrafında dalgalanıyordu. Başının üzerinde parıldayan mücevherlerle süslenmiş altın bir taç duruyordu. Tırnaklarının ucunu Viktor'un çıplak göğsünün üzerinde gezdirdi.

Sırtım kaskatı kesildi. Eski bir aşk ilgisi mi?

Projekte edilen Viktor başını sertçe salladı ve geri çekildi. Söylediği her şeyi ve dokunuşunu reddetti. Bu reddediş onu yıldırmadı ve elbisesinin düğmelerini çekiştirmeye başladı. Kaşlarını çatarak başını bir kez daha salladı ve ona küfürler savurur gibi yaptı. Kadın sadece düğmeleri daha hızlı ilikledi. Adam onu durdurmak için uzandı.

Kanatsız bir Deco odaya girdi, onları gördü ve buruşturdu. Kendini toparladığında, onlara doğru saldırdı.

Oooh. Bu, Şeytani Takım'a katılmadan önce olmuş olmalı.

Viktor'un yüzüne bakıp bağırды. Viktor da ona bağırarak karşılık verdi. Deco'nun irislerinde küçük kırmızı noktalar belirdi ve kısa sürede bir halka oluşturdu. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki gözleri parlayana kadar. Saniyeler içinde Deco Viktor'a saldırdı, hırladı ve hırladı, sırtından kanatları tomurcuklandı. Şekil değiştiren kral öldürme niyetiyle dövüşürken Viktor kendini savundu ama asla öldürücü bir darbe indirmede. Gerçi yapabiliirdi. Birçok kez. İkili ilkel bir öfkeyle çarpışırken hırıltıların yankılandığını hayal ettim.

Çılgınca bir telaşla güzel kadına çarptılar ve kadın bu karşılaşmadan sağ çıkamadı. Yere düştü, ağzından kan damlıyordu, gözleri içinde yaşam kalmayana kadar donuklaştı.

Adamlar dondu kaldı, aralarındaki öfke bir anlığına unutuldu. Sonra Deco dizlerinin üzerine çöktü ve kızın yaralarını sarmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama başaramadı.

İki adam arasındaki savaş anlam kazanmaya başladığında elim boğazıma gitti. Deco'nun Viktor'un ateşli silahına ne olursa olsun zarar verme arzusu.

Viktor'un dūřmanını bitirmek için gösterdiđi direniř. Biri intikam, diđeri kurtuluř peřindeydi.

CHAPTER FIFTEEN

Her Dans Öldürücü Bir Tango Olduğunda Sindirella Anınızı Bulmak

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

I Hâlâ uyumakta olan Viktor'un yanında diz çöktüm, içimde daha önce hiç kimsenin ulaşamadığı yerlere boğucu bir yumuşaklık yayılıyordu. Turullar Kralı'nı şimdi çok daha iyi anlıyordum. Onun çözülüşünü. Arkadaşının kaybının acısından kendini ayırmak için nasıl vahşileştiğini. Yanlılıkla diğer adamın sevgilisini öldürmenin suçluluğu. Yardım etmesi için güçlü Valkara'ya güvenmek.

Onu. Hiç şüphesiz kendi sonsuza dek mutlu yaşamayı hak etmediğine inanıyordu.

Parmaklarımı güçlü çenesinin çizgisi boyunca gezdirdim. Sanki eylemim yeni bir düşünce çizgisine ilham vermiş gibi duvarlarda daha parlak ışıklar belirdi. Orada farklı bir sahne dans ediyordu, kenarları sanki çalı çırpı arasında sürüklenmiş gibi yırtık pırtıktı. Ehlileştirilmemiş bir orman gördüm, zemin karışık kökler, yosunlar ve dökülmüş yapraklarla kaplıydı. Doğal olmayan bir ışık, bir futbol sahası büyüklüğünde, renklerle titreşen bir koruyu örtüyordu.

Ortada devasa bir taş duruyordu, kenarlarına eski bir dilin harfleri kazınmıştı. Üzerinde, neredeyse hissedebildiğim uhrevi bir enerji yayan küresel bir nesne dengede duruyordu. Dış kabuk sedef bir dış yüzeyle parıldıyordu, yukarıdan aşağıya uzanan derin çatlaklar nesneyi on farklı bölüme ayırıyordu. Her biri benzersiz bir renk tonuyla parlıyordu.

Bu efsanedeki Starfire olmalı. Bu da gördüğüm şeyin bin yıldan fazla bir süre önce gerçekleştiği anlamına geliyordu. Yaşamlar önce.

Viktor'un
mirası.
Benimkini.

Titremeye başladım. Taşın etrafını bir kalabalık sarmıştı, hayatın her kesiminden çeşitli bir grup. Soylular, askerler, köylüler ve bunların arasındaki her şey. Çoğunlukla erkekler, arada bir de kadınlar . Viktor ön tarafa yakın bir yerde duruyordu.

Gökyüzünde, başlarının üzerinde dönen kara bulutlar toplandı. Kimse fark etmemiş gibi görünse de gerginlik artıyordu. Rüzgâr korunun içinden geçerek yaprakları ve döküntüleri savurdu. Yağmur yağmaya başladı ve çok geçmeden onları da ıslattı. Kalabalık yine de Yıldızateşi'ne yaklaştı, tamamen şaşkıındı.

Anı sayesinde, taşa dokunma umuduyla herkesi öne doğru çeken neredeyse karşı konulmaz gücü deneyimledim. Gerçek zamanlı olarak, kendi elim kalktı.

Parlak bir şimşek çakması sahneyi boydan boya geçerek beni geçici olarak kör etti. Şimşek gökyüzünden mi yoksa Starfire'dan mı geliyordu? Onunla birlikte ilkel bir öfke dalgası geldi. Dalga dalga saldırganlık. Hayal edilemez bir öfke. Ses kaydı olmamasına rağmen, vücutları sarsılan ve gözleri neon halkalarla parlayan seyircilerin küfürlerini duydum. Viktor'un altın rengi. Bir başkasının ki yeşil. Onunki kırmızı. Onunki mavi. Mor. Mavi. Aradaki tonlar, Starfire'da bulunan tüm renkler.

Sırada ne olduğundan şüphelendim ve ürperdim. Duyuları ince ince ayarlayan kırmızı bir pus. Her şeyi ele geçirip yok eden buz gibi bir güç. Ölümüne sebep olma ihtiyacı.

Ancak, savaş patlak verdiğinde sahne bulanıklaştı ve soldu, sanki Viktor katliamı hatırlayamıyormuş gibi. Ya da ilk kırıldığı anla yüzleşmekten nefret ediyordu.

Onun yerini başka hiçbir sahne almadı. Belki de bu iyi bir şeydi. Daha fazlasını öğrenmek istesem de sonsuza kadar burada kalamayacağımızı biliyordum. Deco hâlâ ulaşamayacağım bir yerde sinsice dolaşıyor, intikamını almak için ölümümü bekliyordu. Muhtemelen beni avlamaları için yeni bir grup şekil değiştiren göndermiştir. Ayrıca, görevim değişmemişti. Kız kardeşimi olabildiğince çabuk kurtarmalıydim, bu da bir plana ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Ve ortağıma.

Bakışlarımı Viktor'a çevirdim. Çıtırdayan ateşin puslu ışığı onu yıkıyordu. Yine neredeyse çocuksu görünüyordu; saçları altından dökülmüş, yüz hatları rahatlamış, dudakları yumuşacıktı. En çok da güzelliği dikkatimi çekmişti. Vahşi bir ruha, sert bir tavra ve düpedüz cızırtılı bir havaya sahip karmaşık bir komutan.

Yanağını hafifçe okşayarak, "Hırıltılar. Tor. Bebek. Vik. Puding pop." Ona daha iyi bir lakap takmalıyım. Love kadar iyi bir şey. Err Lovie.

Tepki yok.

Bir öpücük daha mi? Uyanacağının kesin garantisi.

Hayır, artık söz verilmiş öpücükler yok. Sadece spontane olanlar. Ama şu anda değil, umutsuzca bir banyoya, bir diş fırçasına ve endüstriyel güçte diş macununa ihtiyacım varken. Ama evet, bir öpücük daha arzuluyordum. Adam motorumu harekete geçirmişti ve bunu daha fazla inkâr edemezdim. Benjamin'in ihanetinden beri ilişkiler konusunda utangaçtım ama geriye dönüp baktığımda eski nişanlımın beni Kami için terk ederek bana büyük bir iyilik yaptığını anladım. Evliliğimiz bir noktada parçalanabilirdi. Ben gergin kalmaya devam ederdim ve o da suçu hep kendinde aramaya devam ederdi, hiçbir şey onun suçu değildi, hep benim suçumdu. Dürüst olmak gerekirse, çok az şey verirken çok fazla şey talep etmişti.

Viktor aldığı kadarını ve daha fazlasını verdi ve küçük şeylere takılmadı. Onun yanında kendimi yumurta kabuğu üzerinde yürüyormuş gibi hissetmedim.

Ancak görünüşte Benjamin'in en kötü özelliğini paylaşıyor gibiydi: başka bir kadına duyduğu arzu. Ama Viktor Valkara'yı gerçekten istemiyordu. İstemediğini biliyordum. Sadece henüz bunun farkında değildi.

"Uyan çünkü ben öyle dedim," dedim ona, yüzünü okşamaya devam ederek. "Acıktım." Kelimeler düşünmeden ağzımdan çıkmıştı ve doğru olduklarını fark ettim. "Açlıktan ölüyorum aslında. Açlıktan ölüyorum. Her şeyden çok neyi arzuluyorum biliyor musun?"

Bir kükremeyle sarsıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kulaktan kulağa sırtarak yumruğumu çökmüş tavana doğru salladım. "Başardım! Seni söz vermeden uyandırdım. Ben bir mucize işçisiyim!"

"Ne arzuluyorsun?" diye sordu, sanki bir sohbetin ortasındaymışız gibi son derece rahat bir şekilde. Başparmağının ucuyla boğazımdaki nabzın üzerinde gezinirken bakışları üzerimde gezindi ve karnımdaki çırpınışları ateşledi. "Bu ben miyim? Benim, değil mi?"

Onu gördüğümde hayretler içinde kaldım. O kadar rahattı ki. Çok akli başında. Vahşilikten eser yoktu. Herhangi bir üzüntüden eser yoktu. Bu Viktor'un sadece anlık olarak gördüğüm bir yanıydı.

"Belki bebeğim," diye cevap verdim. "Oops. Sana bebek dememem gerekiyor."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Sevgi sözcüklerine itiraz ettim çünkü çok hoşuma gitti."

"Eğer bu doğruysa, birçok şeyi çok fazla seviyorsun demektir," diye karşılık verdim çöl kadar kuru bir ses tonuyla.

Dudaklarını yavaşça kaldırması gülümsemek üzere olduğunu gösteriyordu... Göğsüm sıkıştı ve nefesim kesildi. Evet! Gülümsedi. Gülümsedi ve gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı.

"Şu anda neler oluyor?" Nefes nefese .

Elimi o hoşgörölü gülümsemesine götürüp parmak eklemlerimi öperken şaşkınlığım geçmedi. "İyi ruh halimi kucaklıyorum. Sen benim ateşböceğimsin. Ateşböcekleri tarihindeki en iyi ateşböceği. Çok mu fazla ateşböceği dedim? Sen ölümsüzsün, güzelsin ve korkutucu derecede vahşisin. Ve benim ateşböceğimsin. Sen ölmeyeceksin, ben de seni kaybetmeyeceğim ve bir şekil değıştiren olmayacağım. Firebrand."

İfadesinde sanki sözlerine gerçekten inanıyormuş gibi bir üstünlük hissi sezdim. "Yani şimdi kabul ediyor musun? Senin için önemimle savaşmayı bıraktın mı?"

"Evet. Evet. Öyleyim." Macar Vahşı Kral yayıldığı pozisyonda rahatlıyordu ve bu onda harika görünüyordu. Gözleri o kapüşonlu şeyi yaptı ve alt dudağını dişlerinin arasında gezdirdiğinde... merhaba, aşk romanı kahramanı!

Bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Bir bit yeniği olmalıydı. "Ben sözde seni öldürmeden önce Valkara'nın beni öldürme uyarısına kulak asmayacağını mı söylüyorsun?" Ki bunu belki şimdi yapabilirdim. Öfkeden kudurmuştum. Güçlü şekil değıştirenleri parçalamıştım. Yine de bugün farklı hissetmiyordum. Griffin ya da başka bir tür canavarın kafamın içinde dolaştığını hissetmedim.

Gülümsemesi soluklaştı ve neredeyse sızlanacaktım, şimdiden onun kaybının yasını tutuyordum. "O bir hata yaptı. Tek açıklaması bu. Bana zarar vermeyeceksin. Seni öfkenden kurtarabilecek tek kişi benim." İfadesi hava dalgalarını doldurdu ve zihnimde yankılandı. "Bana asla ihanet etmeyeceksin. Asla beni terk etmek istemeyeceksin." Kendine güveni her yeni cümlesinde daha da artıyordu. "Sadece genel iyilik için değil, özellikle benim için."

Oh, hayır, hayır, hayır. Oraya gitmiyorduk. Onun ateşi vardı ama benim yoktu. Yoktu. Benim yoktu. "Seni gördüğüme şaşırdım, hepsi bu. Beni öfkemden ."

"Tekrar deneyin. Öfke transındaki nöbetçiler ürkmezler. Hiçbir şey hissetmezler."

İnatçılık devreye girdi. Olayla ilgili çok makul bir açıklama yapmak için ağzımı açtım, ama şey bulamadım. Saçma sapan bir açıklama yaptım.

onun yerine. "Bildiğimiz kadarıyla ben gelmiş geçmiş en güçlü berserkatrix'im." Ve bununla birlikte, ne olduğumu nasıl tamamen kabullenemezdim? Ölümsüz bir savaşçıydım, düşmanlarıma ve eğer dikkatli olmazsam başkalarına anlatılmamış bir öfke salma yeteneğine sahiptim.

Yine de Viktor kesinlikle kendi başının çaresine bakabilirdi. Bu beni heyecanlandıran bir gerçektir. "Gitmeliyiz. Deco peşimizden yeni bir av partisi gönderebilir." Şekil değiştiren kralın Viktor'un iyileştiğini şimdiye kadar öğrenmiş olduğundan emindim.

"Evet, gideceğiz. Artık iyileşebildiğine göre, tuzakları ve hava saldırılarını göze alıp bu savaşı bitirmek için Turul Kalesi'ne gideceğiz." Viktor alnımdan öptü ve beni şok etti. Ayağa kalktı ve ayağa kalkmama yardım etti. "Yakınlarda bir kaplıca var ve yolumuzun üzerinde."

Elini tuttum ve onu binanın çıkışına doğru sürükledim. "Kaynak ne kadar uzakta?"

"Tepenin hemen ardında."

Çok yakın! Dışarı çıktık, kış mevsiminin gri arazisine girdik ve ben titredim.

Viktor, "Eminim izlediğiniz anılarla ilgili sorularınız vardır," dedi.

Çok fazla. "Kadınla başlayalım."

"Pekâlâ. Bunu tartışmaktan hoşlanmadığımı söyleyerek önsöze başlayacağım. Ama siz... sizsiniz. O yüzden konuşacağım." Tam gaz ilerlemeden önce bana bu şaşırtıcı sözleri sindirmem için bir saniye bile vermedi. "Bu Deco'nun karısı Lena'ydı, bir zamanlar." Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Üçümüz Deco'nun sarayında birlikte büyüdük. Deco'yla romantik ilişkisi başlamadan önce, o ve ben bir cilveleşmeyi paylaştık. Ama aşkıyı itiraf ettiğimde bana karşılık vermedi."

Ahh. Reddedilmek acı verirdi, hangi yönden bakarsanız bakın. "Lütfen. Devam edin."

Yolumuza çıkan bir dalı itti. "Bir fahişenin piç çocuğu olan Viktor'u istemedi ama kral Deco onu kazandı. O nöbetçi olmadan önce evlendiler ve Deco onu çok sevdi."

Viktor'un insan soyuna duyduğu kızgınlık yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı. "Fiziksel olarak kimden doğduğumuz bizi biz yapmaz." Yanından ayrılmadan göğsüne dokunmak için uzandım. "Önemli olan burada ne olduğudur. Ayrıca, annen kadınların çok az seçeneğinin olduğu bir dönemde yaşadı. Senin sadece hayatta kalman için değil, gelişmen için de elinden geleni yapmış gibi görünüyor."

Yutkundu. Sonra tekrar yutkundu. "Benim karakterimi savunuyorsun. Ve onunkini. Bu o zamandan beri kimsenin yapmadığı bir şey..."

Sözleri kesildi ama neredeyse ne söyleyeceğini biliyordum. Yüzyıllar önce Deco'dan beri kimse onu savunmamıştı. Belki de Viktor'un kendisinden başka hiç kimse annesinin yaptıklarını haklı çıkarmamıştı. Çok şey kaybetmişti ve şimdi acısının büyük kısmı Lena'ya olanlar etrafında dönüyordu.

"Nöbetçi kral olana kadar Lena'nın sadece güç ve statüye önem fark etmemiştim. Tacımı ele geçirdiğimde, Deco *benim* yardımcım olarak hizmet etti. Kıskançlık ikisini de yiyip bitirdi."

Viktor'un sesindeki acı ruhumu parçaladı. "Eski sevgilim de böyle bir adamdı.

Ondan daha fazlasına sahip olan herkesi kıskanıyor."

"Onu senin için öldüreceğim. İstedığın kadar acı vereceğim." Onun çocuksu memnun etme hevesi içimde bir akor oluşturdu. "Nem. Başka şekilde ifade etmeme izin verin. İstedığım kadar acı çektireceğim."

"Çok . Gerçekten. Ama onun konuyla ilgisi yok. Ben daha çok seninle ilgileniyorum." Isı yanaklarımı kavurdu. "Yani, senin geçmişin. Ve Tor, eğer seni daha iyi hissettirecekse, Lena ve Deco senden nefret ettikleri süre boyunca mutsuzdular. Kimse böyle bir zihniyetle mutlu olamaz."

Bir an düşündü ve başını salladı. "Lena'nın kıskançlığı Deco'yu besledi. Günler, haftalar ve aylar boyunca kulağına fısıldadı, her fırsatta beni kötiledi. O saldırdığında, hiç bu kadar bölünmemiştik."

Bir zamanlar kardeşten daha yakın olan iki iyi arkadaş, aniden bir savaşın karşıt taraflarında düşman oldular. "Sonra ne olduğunu anlat bana." Vik'in vargane kökünün neden olduğu rüyayı hatırlıyordum ama Deco'nun Viktor'un yoluna fırlamasına neyin yol açtığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkili vahşi bir çılgınlık içinde birbirlerine bağırıyor, vuruyor ve hırlıyordu.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Lena beni balo salonunun dışında özel bir alana çekti ve beni sevdiğini itiraf etti. Beni her zaman sevdiğini ama Deco'yu kızdırmaktan ve beni ölüme mahkûm etmekten korktuğunu söyledi. Eğer onu öldürürsem, birlikte olabilirdik. Onu azarladım ve bir daha Deco'nun hayatını tehdit ederse *onu* öldüreceğimi söyledim. Onu yakından izleyeceğimi ve Deco'nun ölümünü aklından bile geçirdiğinden şüphelenirsem, ona karşı harekete geçeceğimi söyledim. Ne kaçırdığımı bilmediğimi söyledi ve soyunmaya başladı."

"Oh, Viktor. Bu korkunç."

"Evet." Dudakları acımasız bir çizgiyle sıkıştı. "Benim bilmediğim bir şeyi biliyordu. Deco benim peşimdeydi, bana meydan okumaya niyetliydi. Sonunda onu ikna etmişti.

deneyin. Ben onun baştan çıkarmasını durdurmaya çalışırken üzerimize geldi, bu da onun öfkelenmesini sağladı. Sonrasında neler olduğunu gördünüz. Ama umudumu hiç yitirmedim..."

Tahmin edebiliyorum. "Daha önce hiç yapılmamış olsa da Deco ve diğerlerinin kurtarılabileceğini düşünüyorsun." Bu yüzden önce bize saldırmadıkları sürece şekil değiştirenlere saldırmamıştı. Ölürlerse onları kurtaramazdı.

"Kurtarılabileceklerini biliyorum. Sadece anahtarına ihtiyacım var. Valkara bana on anahtarın Starfire ile aynı anda geldiğini ve dünyanın farklı indiğini söyledi. Orijinal kralların her biri bizimkileri bulup ona geri verecekti. Ben kendiminkini buldum ama kaybettim. Onu tekrar keşfeder keşfetmez, turul değiştiricileri doğal hallerine döndürmek için kullanabilir."

Evet. Anahtarı elinde tutmaya bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı. Yine de bir şey beni dürttü, içimde bir alarm çaldı. "Hayallerini yıkmak istemem ama bu gerçek olamayacak kadar iyi." Yapılmakta olan bir aldatmaca. Uzun bir dolandırıcılık. "Senin ateşli silahşörünün hayatını tehdit etmesine rağmen onun iyi biri olduğundan emin misin?" Daha önce de sormuştum ama belki bu yeni bilgiyle yeni bir şekilde ifade etmek doğru çizgide düşünmesini sağlayabilirdi.

"Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsun ama yine de buradasın."

Sonra. O an. Bir parçam ona biraz aşık oldu. Ama çok azdı, o yüzden önemli değildi. Muhtemelen bir iki gün içinde atlatırdım.

İlerlemeye devam ederken kollarımızı birleştirdim ve başımı onun geniş omzuna yasladım. Valkara konusunun şimdilik kapanmasına izin verecektim. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Geçmiş konusunda bana güvenmişti. Şimdi ben de geleceğimi ona emanet edecektim. "Hayatım boyunca sürekli tekrar eden bir rüya gördüm. Juniper de gördü ama onunkinin ayrıntılarını tam olarak bilmiyorum."

Sertleşti ama "Dinliyorum" dedi.

İşte başlıyoruz. "Benimkinde, gökyüzünde duruyorum, etrafım sisle çevrili. Güçlü bir savaşçının önünde diz çöküyorum. Senin önünde."

Gözleri ilgiyle parladı. "Şimdi gerçekten dinliyorum. Diz çok mü dedin?"

İnsanlar çok basit yaratıklardı. "Evet. Rüyamda sana yaptığım şeyi daha büyük bir iyilik için yaptığımı söylüyorum. Sen de aynısını söylüyorsun. Elinde bir kılıç var ve sanki kafamı koparacakmış gibi kılıcı kaldırıyorsun. Tam sallarken, uyanıyorum."

Bana olan tutumu sıkılaştı. "Sana zarar vermeyeceğimi söylediğimde ciddiye aldın, Aşkım."

"Ve ben sana inanıyorum." Şimdi. "Ama rüyanın bir anlamı var." Yüzümü buruşturdum ve en korkunç kuşkumu dile getirdim. "Bunca zamandır Juniper'ı görüyor olsam bile."

"Endişelenmene gerek yok. İkizine de zarar vermeyeceğim. Rüyanın anlamına gelince, düşünmem için bana bir iki gün ver."

Bir adım ve bir sonraki adım arasında çevremiz değişti. Hava kışın keskin ısırığını kaybetti, yerini yemyeşil ve çiçek açan orkidelerle kokulu bunaltıcı bir sıcaklığa bıraktı. Manzara da değişti.

Bir zamanlar boş dallar bulutlu gökyüzüne doğru uzanırken, şimdi sık yapraklar ve yükselen ağaçlar parlak altın rengi güneşi engellemek için ellerinden geleni yapıyordu. Kar ve ölü yaprakların çıtırtısının yerini böceklerin vızıltısı ve kuş seslerinin melodisi aldı.

Bir turul-shifter gözcüsüne dair herhangi bir işaret için tetikte kaldım, ancak sürpriz bir şekilde hiçbirini görmedim. Bu dışarıda olmadıkları anlamına gelmiyordu.

"Neredeyiz biz?" Ayazın ısırığını hiç kaçırmadan sordum.

Viktor beni ileriye götürdü, botlarımız süngerimsi, zengin toprak ve yosunlara batıyordu. "Bu boyutun dört bölümü var. Her biri fani dünyadaki bir mevsimin özünü temsil eder. İlkbahara girdik."

Kayalara çarpan sakinleştirici suyun sesi kulaklarıma ulaştı. Bir köşeyi döndüğümüzde heyecanım daha da arttı. Yuvarlanan bir şelale ile tamamlanmış muhteşem bir kristal göleti görünce durdum. Suyun yüzeyinden kıvrılan buhar, mini bir gökkuşağının etrafını sarıyordu. Ağaç dallarından her biri farklı renkte üç çeşit meyve sarkıyordu.

Gerçek bir cennet. Sevinç çılgınlıklarımı durdurmak mümkün değildi. "Sıcak bir banyoyu dört gözle bekliyor olsam da, bu kirli kıyafetleri tekrar giymekten korkuyorum."

"Bu konuda. Geri kalanımız kampın savunması üzerinde çalışırken bir askeri yakındaki bir köye gönderdim. Belirli şeylere el koyması ve onları burada bırakması için emir aldı." Viktor elimi sıktı ve bana uzattığı erik büyüklüğündeki kırmızı meyveyi koparmam için beni serbest bıraktı. "Bu iştahınızı yatıştıracaktır." Altın rengi üzüksü bir meyve seçti ve onu da uzattı. "Bu seni ferahlatacak." Sadece mavi elma benzeri meyveyi işaret etti. "Bu bağırsaklarını sıvılaştıracak."

Homurdandım. "Uyarın için teşekkürler." Düşünceliliğine hayret ederek önce kırmızı meyveden bir ısırık aldım. Mmm. Gözlerim teslimiyetle kapandı. Ne inanılmaz bir tatlılık. İkramın geri kalanını mideye indirip altın üzümlü şeyi çeneme atarken çenemden aşağı bir damla meyve suyu aktı.

ağzım. Oh, vay canına. Daha da iyi! Yenilenmek konusunda şaka yapmıyordu. Ağzımı hiç bu kadar temiz hissetmemiştim.

"Eğer ülkenizde bu ağaçlardan hiç yoksa, biraz alın" diye tavsiyede bulundum. Her gün şımartmak bile yeterli olmazdı. "Bağırsakları sıvılaştırıranı değil tabii ki. Diğerleri mükemmel."

"Sadece burada yetişiyorlar, ama bu boyuta hükmetmek istiyorsan, kız kardeşini güvence altına aldıktan sonra onu sana hediye edeceğim." Sanki az önce dünyamı sarsmamış gibi parmak eklemlerini çene çizgimin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Görünüşe göre senin mutluluğun benimkine yol açıyor."

Ona baktım, aklım gitmişti. Her şeyi yapmaya karar verdiğinde *hepsi içinde*. "Mutluluktan hoşlanmadığını sanıyordum." "Sanırım sonradan edinilen bir tat."

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. "Yıkanmaya hazırım. Bana katılır mısın?"

"Birlikte yıkanmak mı istiyorsunuz?" Gözleri hafifçe irileşti. "Madem ısrar ediyorsun." Botlarını tekmeledi, taşıdığını bilmediğim milyonlarca silahı yere bıraktı ve kıyafetlerini çekiştirerek külotuna kadar soyundu.

Hızı beni etkiledi, ama vücudu... *Merhaba, muhteşem*. Kalbim göğsümden fırlamaya çalıştı. Adam tamamen göz kamaştırıcıydı. Çelik gibi kesilmiş kaslar. Dövmeli teni sergileniyordu.

"Kimse bize gizlice yaklaşmayacak. Farkında olmaya devam edeceğim. Hâlâ kısmen giyinik olmamın nedeni de bu," diye ekledi alaycı bir mizahla.

Ben de iç çamaşırlarıma kadar soyunurken titredim. Hiç utanmadan izledi, hatta büyük, kötü bir kurt gibi dudaklarını yaladı. Gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmeme gerek yoktu. Vücudu bana bunu çok iyi gösterdi. Kocaman bir zaman.

"Seni kesinlikle tutuyorum," diye homurdandı, beni tepeden tırnağa süzdü. ayak parmağı.

Neredeyse beni öpmesini isteyecektim, ama bir kez başladığımızda duramazdı. Özellikle de giyinmişken. Yutkunarak suya geri . "İznim olmadan beni tutamazsın."

"O zaman izin alacağım." Beni takip ederek ilerlerken göz göze gelmeyi sürdürdük. "Bundan eminim."

Ilık su ayaklarımı yuttu. Baldırlarımı. Kalçalarımı. Çok geçmeden göbeğime kadar suya batmışım. Viktor'un sıcak bakışları diğer her şeyi eritirken, yatıştırıcı sıvı ağrıyan kasları rahatlatı.

"Çabalarınızı dört gözle bekliyorum." Bir sürü tuvalet malzemesi bulduğum şelaleye doğru yüzerken titremem bir kat daha arttı. "Bir gün düşman topraklarında , bir görevdeyken, biraz su oyununun tadını çıkaracağız."

Etrafta su sıçratır ve patiler, ellerin kaymasına ve dolaşmasına izin verirler. Ama o gün bugün değildi. O kaleye ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyiydi. Göğsümün ortasını ovuşturdum, Juniper'a olan bağım daha önce hiç olmadığı kadar karıncalanmıştı. Yakınlarda olmalı.

"Anlaştık." Viktor hâlâ beni takip ediyordu. "Bir gün oynayacağız. Bugün temizliğe odaklanacağız. Çok kirlisin." Sesi alçaldı. Göz kapakları da öyle.

"Oh, , değil mi?" Dün bana yaptırdığı banyoyu boş ver. "En kirlisi."

Beni sabunlarken itiraz etmedim. Ve, tamam, evet, elleri dolaştı. İyiliğine karşılık verdiğimde benimkiler de gezindi. Yasemin ve lotus kokusu bizi sarmıştı. Yakınlığımızın tadını çıkarıyor, her dokunuşa boyun eğiyordum. Sadece onun uyandırabileceği ağrılar canlanıyor, ona duyduğum ihtiyaç neredeyse elle tutulur bir güce dönüşüyordu.

Sadece bağın yoğunlaşan sızısı daha ileri gitmemi engelledi. "Gitsek iyi olacak," dedim günaha teslim olmadan önce.

Alnımdan öptü ve sudan birlikte çıktık. "Temiz kıyafetlerimiz şu S şeklindeki ağacın yanındaki pakette."

Sinsi adımlarla çantaya gittim, içeri karıştırdım, ıslak iç çamaşırlarımı çıkardım ve giderek artan bir endişe duygusuyla yeni kıyafetimin içine girdim. Tüllü kumaş yumuşak, lüks ve uygunsuzdu. Yarı saydam zıbın pamuk şekeri gibi pembeydi, içinde külot ve sütyen vardı, spagetti askıları ve göbeği kesikti. Temelde bir cin kostümü, bir çift pantolondan ziyade kıvrılmış belden akan şeffaf bir etekle.

Viktor yumuşak siyah bir gömlek ve siyah deri giymişti. Tamamen örtünmüştü! "Askerin seni yüzüstü bıraktı," diye mırıldandım. Kendime şöyle bir baktım

Ayaklarımı savaş botlarımın içine kaydırmadan önce yüzümü buruşturdum. "Nem. Neredeyse tam olarak istediğim şeyi elde etti."

Bakışlarım ona kaydı. "Savaşa bu şekilde girmemi istememiştin."

"Doğru." Beni nazikçe çenemin altından itti. "Bir şeyi gözden geçiriyorsun.

yakut gerdanlık ve elmas ayak parmağı yüzükleri."

CHAPTER
6IXTEEK

Hiçbir Şey Toplanmadığında: Y'yi Çözmek İçin X'i Yoksay

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

Viktor beni ormanda yönlendirdi. Güvendiğim gayri resmi bir erkek arkadaşım ve binlerce duygu dolu şişenin ağırlığından kurtulmuş kalbimle, daha önce yapmadığım bir şeyi yapabildim. hiç yapılmadı. Rahatlayın ve ambiyansı içinize çekin. Bir yerde hiç görmediğim kadar çok çiçek vardı. Havayı tatlılıkla kokulandırıyorlardı. Yemyeşil bitkilerden lezzetli görünümlü meyveler ve jilet gibi keskin dikenler damlıyordu. Rengârenk kuşlar ve uluyan maymunlar sarmaşıklardan sallanıyordu.

Gülünç kıyafetime rağmen, adımlarımda moral vardı.

"Şekil değiştirenler nerede?" Yolumdan çektiği dalın altına eğilerek sordum. Saldırıya hazırdım ama düşmandan en ufak bir iz bile göremedim.

"Sanırım seninle ilgili yeni bir stratejiye ihtiyaç duyduklarını fark ettiler, artık senin öfke nöbeti geçirebileceğini anladılar. Yakında yeniden toparlanacaklarından eminim. Umarım bu gerçekleşmeden önce Deco'nun kalesine ulaşırız."

Öyle demek istemedim, gerçekten istemedim ama gülümsedim. Güçlü şekil değiştirenlerin -düşmanın- benim yüzümden savaş planlarını yeniden yapmaları gerektiği düşüncesi. Özgüven artışı hakkında konuşun! Öte yandan...

"Tekrar kırılmak istemiyorum." Ne yaptığımı hatırlamamaktan nefret ediyordum. Kontrolü kaybetmekten. Her düşüncenin rakiplerimin önünde öldüğü sonsuz buz gibi soğuk.

"Hissettiğin şey, şekil değiştirenlerin her zaman yaşadığı şeydir. Ya da Valkara bana uzun zaman önce böyle açıklamıştı."

Yüzümü buruşturdum. Ölümsüzlüğü böyle bir şekilde yaşamak ne kadar korkunç. Hiç tatmin olmadan. Asla neşe, huzur ya da sevgiyi deneyimlemeden. Her zaman başkalarının sefaletine aç olmak.

Grrr. Beni öldürmeye teşebbüs eden yaratıklar için ciddi üzülmüyor muydum? Odağımı değiştirdim. "Valkara hâlâ sessiz mi?"

"Evet."

Güzel. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

"Ben... emin değilim."

Bu, ona sadece hoş geldin dediği zamandan iyiydi.

Kolunu belime doladı ve devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçmeme yardım etti. "Onun yardımına hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı, ama senin dışında bile sis artık ince. Bu sis onun sesini taşıyor."

"Sisten nefret edersin," diye hatırlattım ona. İpucu. Eğer sis berbatsa, Valkara'nın da öyle olması mantıklıydı.

"Evet," diye tekrarladı, "ama bir amaca hizmet ediyor. Tıpkı yaşadığınız sis gibi, ki bu da ondan geliyor olabilir."

İçimi çektim. "Evet, ben de aynı şüpheyi kapılmışım." Ama bu rüyamı görmezden gelmem gerektiği anlamına mı geliyordu? Valkara propagandası olarak mı görmeliydim?

Sanki bir bombayla vurulmuş gibi gerginlik patladı. "Sanırım, belki de benim elimden ölmeyi kabul etmen için seni ikna etmeyi umuyor. Bilmediğim şey ise reddettiğimde ne yapacağı."

Ne zaman, eğer değil. Bu güvence ruhuma ılık bir bal şelalesi getirdi. "Ölümün bir çözüm olduğunu asla kabul etmeyeceğim," diye temin ettim onu. "Daha iyisi için bile olsa." Yani evet. Rüyamı görmezden gelmeliydim. "Bu iki fikir birbiriyle uyumlu bile değil."

"Anlaştık."

Ona gülümsedim ve keskin, elektriksel bir farkındalık soluduğum havayı bile bir okşayışa dönüştürdü. Adımlarındaki özgüveni fark ettim. Teninin bronz tonlarına vuran güneş ışığının parıltısını. Sanki bana dokunmak için can attığı tüm yolları hayal ediyormuş gibi parmaklarını nasıl kıvrıp büktüğünü.

O da benzer bir tepki vermiş olmalıydı. Birlikte, aramızda büyüyen farkındalıktan kaçmaya çalışarak hızımızı artırdık.

Doğanın romantik serenadı da yardımcı olmadı. Uzaktan gelen sesler, yaprakların nazik hışırtısı ve soluk alışlarımızın alçak sesiyle uyum sağlayarak aşıklara özgü bir koro oluşturunuyordu. Deco'nun birçok tuzağıyla karşılaştık ama Viktor biz bir tanesine takılmadan önce onları fark etti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan önümde döndü. İri gövdesine çarpıp geriye sıçradım. Güçlü kolları dışarı fırladı, beni yakın ve dik tutmak için belime dolandı. Denge için ellerimi göğüs kaslarına yasladım. Kalbi hızla atıyordu ve teninin sıcaklığı gömleğinden yayılıyordu.

"Bir sorun mu var?" Beni bir ağaca doğru geri iterken heyecandan titriyordum.

"Evet." Ellerini şakaklarımın yanına yerleştirerek beni hapsetti. Dikkati, zar zor giydiğim pembe elbisemde çok canlı bir şekilde sergilenen kıvrımlara kaydı. "Henüz seni işaretlemedim. Ama işaretlemek istiyorum."

Nefesim kesildi, onun inanılmaz kokusunu burnuma hapsettim. Kafamda. Annem bana berserker eşler arasındaki bir işaretten bahsetmişti. Her birinin avucunda bir kesik, kanlarının birbirine karışması, bir öpücük ve başka hiçbir savaşçının reddedemeyeceği kopmaz bir bağ. Bir nöbetçinin kadınına verebileceği en büyük hediyeymiş ve eğer ayrılırlarsa onu diğer ölümsüzlerden sonsuza dek korurmuş.

"İzin ver," dedi, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek. "Etrafımızda hiçbir tehdit hissetmiyorum."

"Ben...yapmamalıyım." Reddetmek için sahip olduğum tüm güce ihtiyacım vardı. Avuç içlerimi göğsünde gezdirerek, "Daha yeni tanışmışken kalıcı bir bağ kurmak aptallık olur," dedim.

Cevabım karşısında üzölmek şöyle dursun, o güzel ağzını kulağıma dayayarak fısıldadı: "Neden kaçınılmaz olanı erteleyelim ki?"

O anda o çıra, ben alevdim. Gök güröltüsü ve şimşeklerle dolu bir fırtınanın ortasında, tedbiri elden bıraktım. Onun tadını çıkarmak için doğru zamanı beklemeyi unuttum. Tehlike kapıda. "Öp beni ve bunu düşüneneğim." Ve muhtemelen başka hiçbir şey.

Görevi anladıktan sonra eğildi ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Tereddüt etmeden açtım, dilinin itişini memnuniyetle karşıladım. Zevk dolu iniltisi etrafımızdaki havayı doldurdu.

Yiyip bitirdik. Tadı mükemmelliğin ötesindeydi ve ben doyamıyordum. Küçük miyavlamalar ve hırıltılar göğsümde patlarken, ondan yüce bir güç fişkırıyordu.

Ona verdiğim tepki hoşuna gitti.

"Seni her yönden benim yapmak istiyorum," diye homurdandı.

"Sen ayartmanın ta kendisisin." Cesaretimi toplayarak parmaklarımı ipeksi saçlarına geçirdim ve onun gücüne tutundum. Kalçalarımı kavradı ve beni daha yakına çekti, bizi sadece kıyafetler ayırıyordu.

Öpüşme ateşlendi, kontrolden çıktı ve bitmesini hiç istemediğim ateşli bir değiş tokuşa dönüştü. Düşünceler yeniden hizalandı, her biri tek bir kelimeye odaklandı: *Daha fazlası.*

Ama. Ayak sesleri. Yakınlarda. Şekil değiştirenler mi?

Viktor düzensiz bir kükremeye yüzünü benimkinden ayırdı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, nefesimiz aramızda kesiliyordu. Parmaklarımın ucundan gerçek pençeler filizlendi.

"Sadece Bodi." Başparmağını yanağımda gezdirdi, sanki kimsenin karşılayamayacağı kadar değerli egzotik bir yaratıkmışım gibi beni inceledi. "İlk fırsatta, kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Pençelerim geri çekildi - bunu daha sonra düşünecektim. Şu anda başımı sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar sarhoştum.

Malachi beni bulup bu istenmeyen maceranın içine attığında, soyum hakkında hiçbir fikrim olmadan yalnızdım. Şimdi bir kız kardeşim ve ulaşabileceğim olası bir ateş parçası vardı.

İşte. İtiraf ettim. Bende de bir ateş parçası olabilir. Daha sonra düşünülecek başka bir şey.

Bodi bir çalılıktan çıktı. Yüzünde ve gövdesinde yaralar vardı ve derisi kıpkırmızıydı. Kumlu altın rengi saçlarına yapraklar dağılmıştı. Bizi görünce durdu ve homurdanarak, "Amacınız araziye fark edilmeden geçmekse, başarısız oluyorsunuz. Sizi bir mil geriden duydum."

"Ne oldu sana böyle?" Viktor beni serbest bırakarak sordu. "Sana eve gitmeni emretmişim."

Öyle mi?

Prens dilini üst dudağındaki bir kabuğun üzerinde gezdirdi. "Kamptaki olaydan bu yana bir grup şekil değiştiren durmadan peşime düştü. Gezici taşlarda savaşmaktansa, daireler çizerek peşimdekileri teker teker öldürdüm. Son şekil değiştireni bir saat önce öldürdüm."

Zavallı Bodi. "Merak etme. Diğer şekil değiştirenler ortaya çıkarsa seni korurum." Saçlarımı omzumun üzerinden savurdum. "Mütevazı övünmemi mazur görün ama artık gerçekten güçlüyüm."

Prens bana hiç bakmadı ama kardeşine kaşlarını kaldırarak baktı. "O zaman kırıldı mı?"

Sanırım ikili bu olasılığı tartışmıştı. "Konuştu," diye cevap verdim onun yerine.

Viktor'un göğsü gururla kabardı. "Ben onun ateşleyicisiyim. Onun öfkesini yatıştırdım."

Sevinci beni öpücüğü kadar etkiledi ve gülümsememi engellemek için alt dudakımı ısırđım. Demek onu sadece kısa bir süredir tanıyordum. Bu adamla bir şansım olsun istiyordum. Bugün, yarın ve sonsuza dek onunla olmak istiyordum. O benim hayatımı kurtarmıştı. Beni korumuştı. Sanki tüm dünyası benim etrafımda dönüyormuş gibi bana baktı. Sanki ciğerlerim onun hayatta kalması için gereken havayı tutuyormuş gibi beni öptü. Bir de ona bakın. Muhteşem beyaz saçları darmadağın, gözleri ışıl ışıl ve dudakları öpücüklerimden şişmiş vahşî bir adam. Şu anda bile, bir başkasıyla konuşurken, elini sırtımın küçük kısmına bastırarak benimle temas kurmaya çalıştı.

Spamı bırakmam gerekecekti ama tam olarak insan değildim ve duygularımı tekrar şişelemeye hiç niyetim yoktu. İnsanların yanında gerekli olabilecek bir şey. Ayrıca, Çılgınların da evcil hayvanları vardı. Yeni bir dükkan açabilirim. Legends and Lather? Celestial Pet Spa?

Bodi yüz hatlarına sızan tiksintiyle aramıza baktı. "Gitmeliyiz. Amaç hâlâ Deco'nun kalesine ulaşmak ve kolay hedef olmamak değil mi?" Önümüzde yürüdü.

Viktor parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve kardeşinin yanında durarak beni ileriye doğru yönlendirdi. "Başkalarını gördün mü?"

"Evet, keşke yapmasaydım," diye cevap verdi Bodi, ses tonu gergindi. "Kellan şekil değıştirdi ve dövüştük. Onu yaraladım ama onu öldürmeye cesaret edemedim. Ama onu canlı bırakmak bana pahalıya mal oldu. Deco'nun adamlarıyla birlikte peşimden geldi."

Omuzları çökmüş olan Viktor içini çekti. "Yani bir avuçtan daha azımız kaldı."

Suçluluk duygusu içime işledi. Dördünü öldürmüştüm.

Erkek arkadaşım, daha iyi bir kelime bulamadığım için, düşüncelerimin yönünü hissetti, parmak eklemlerimi ağzına götürdü ve öptü. "Sana saldırdılar. Hak ettiklerini buldular."

Bodi şaşkınlıkla bir sonraki adımını atamadı ama ben neredeyse bedenimden fırlayacaktım.

Viktor aniden sanki bir şimşek çarpmış gibi sarsıldı. Durdu, beni bıraktı ve saçlarını tutam tutam çekmeden önce yumruklarını şakaklarına vurdu. "Ne, ne, ne?" diye bağırdı.

Endişe beni yumrukladı. "Ne oluyor? var?"

"Valkara. Bir sorun var. Benimle konuşmaya çalışıyor," dedi, sesi düzensizdi. Etrafında döndü ve alnını bir ağaca çarptı. Bam, bam, bam. Çatlaklar ağacın gövdesine yayıldı. "Ama o çok sessiz. Çok sessiz. Daha yüksek sesle!"

İçgüdüsel olarak, bir sonraki darbesini önlemek için kendimi onunla ağaç arasına sıkıştırdım. Yüzündeki kesiklerden kan damlıyordu ve bu manzara *içimi* acıtıyordu. Yanaklarını avuçladım, "Nefes al, bebeğim. Güzel. şimdi ver. Evet, evet. şimdi hayal kırıklığını kulaklarından dışarı attığını hayal et." Biberon kullanmayı öğrenmeden önce babamın bana söylediği bir şeydi. "Devam et. Hayal et."

Kaşlarını çattı ama başını salladı. "Tamamdır."

"şimdi dinle." Onun kadınıla konuşmasını istemiyordum ama aralarındaki bağı koparmak istemeliydi. Eğer onunla bir ilişki kurmak istiyorsa, bu bileceği bir işti. Tekrar itiraz etmeyi reddettim. Sadece ilişkimizin uzun sürmeyeceğini ve almaya karar verdiğim işaretin gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Seçim ona aitti.

Bir an sessizlik içinde geçti. İki. Burun delikleri alevlendi. "Onu duyuyorum."

"Sözlerine odaklan" demeden önce birkaç dakika daha bekledim.

Göz kapakları küçücük yarıklara dönüştü. "Bana söylüyor..." Nefesinin altından küfretti. "Deco'nun hapsettiği kişi o. Ona *zarar verdi*. Zayıflıyor. Belki de ölüyor." Viktor tekrar şakaklarına vurdu. "Eğer ona ulaşamazsam, ona ulaşmalıyım."

İfadesine buz yayıldı. Bodi'ye ve bana baktı. "Ayak uydurmaya alış." Başka bir şey söylemeden ormanda çılgınca bir koşuya başladı.

Bodi ve ben onu takip ederek harekete geçmeden önce birbirimize baktık. Her zamankinden daha hızlı olmama rağmen geride kalmıştım. Prens hem kardeşini hem de beni görüş alanında tutarak geri çekildi ama içimi bir şey kemiriyordu.

"Kıyafetiniz... ilginç bir seçim," dedi prens, sanki parkta gezintiye çıkmışız gibi rahat bir tavırla.

İkiz halkalar yanaklarımı yaktı. "Kardeşini suçla. O seti." Prens bir gülümsedi, orada ve gitti. "Onun için çok iyisin." "Biliyorum."

Kabadayılığıma kıkırdadı. Adamın kabadayılığa karşılık verdiğini anladım. Ve Bodi bunun yarısını bile duymamıştı! İmkansızı başarmış ve kardeşini glmsetmiştim. "Ama belki de değerli Valkara'sı dışında her şeyi unuttuğu için turul-şekillendiricilere dikkat etmelisin."

Homurdanarak bir ses çıkardı. "Sanki her zaman tetikte değilmişim gibi."

Tik ağacı ve banyan yapraklarının arasından başımızın üstündeki gölgesi taradım, huzursuzluk hissinden kurtulamadım. "Bu bir tuzak olabilir. Ona güvenmiyorum."

"Bir sen değilsin," diye mırıldandı Bodi.

Şaşırtıcı bir yoldaşlık ritmi yaşadık.

"O güçlü, değil mi? Ölümlüleri çılgına çeviren Starfire'ın sırlarını biliyor. Bir şekil değiştiricinin vitesini değiştirmek için bir dizi anahtar kullanabilir. Tüm bu 'Deco beni yakaladı ve ölüyor olabilirim' hikayesi biraz fazla uygun geliyor." Aklıma yatmayan bir şeyler vardı. Belki de şüphelerim Viktor'un kadına olan hisleri etrafında dönüyordu. Belki de değildi.

Başı dertte olan başka bir kadını kurtarmak için tek ve gerçek ateş adamına bir saniye bile bakmadan koşup gitti...

Artı

Yüzyıllar süren bir bağlantı...

Eşittir

Viktor'un bir parçası Valkara'yı seviyor olabilir, Valkara da ona aşık olabilir ya da olmayabilir.

Sonunda hesaplar tuttu. Ona olan bağlılığımın onunkinden daha güçlü olduğuna inanmışım. Belki de öyleydi. Ama onun sahip olduğu her şey benimkini lekeledi. Ölmemi o kadar çok istiyordu ki, beni onun ellerinde ölmeyi kabul etmeye ikna etmek için rüyalarımı istila etmeye kadar düşmüştü. Ve bunu çocukluğumdan beri yapıyordu!

Viktor onun talimatlarını reddedeceğine söz vermiş olsa da fikrini değiştirebilirdi. Sahip olduğu gücü, etkisinin gücünü ya da ona karşı olan hislerinin derinliğini bilmiyordum.

Midem çalkalandı. Benjamin ve eski en iyi arkadaşım Kami'nin birbirlerinden hoşlandıklarına dair işaretleri uzun süre gözden kaçırmışım. Oysa hesaplama tam duruyordu. Şimdi önümde daha güçlü değişkenler duruyordu. Diğer dünyadan olanlar!

Kesin olan bir şey vardı. Viktor sadakati bölünmüş bir adamdı ve ben ya hep ya hiç türünden bir kızdım. Ona karşı büyük hislerim vardı. Onunla olduğum kişiyi seviyordum. Ondan her zaman hoşlandım. Ama tam bir bağlılığa ihtiyacım vardı. Bunu hak ediyordum çünkü ben verdim.

İleride acı dolu bir inilti yankılandı. Bodi ve ben doğaüstü bir şekilde daha yüksek bir vitesse geçmeden önce bir bakış daha paylaştık. Terk edilmiş bir kamp alanının kenarında durmuş olan Viktor'a ulaştık.

Yıkıma baktım. Çamur, uzuvlar ve yapraklardan oluşan parçalanmış bir barınak. En koyu griden en soluk beyaza kadar birçok renkten oluşan yırtık, kan lekeli bir elbise bir daldan sarkıyordu.

Yan yatmış ezik bir matara, kapağı birkaç metre ötede.

Viktor ellerini kavuşturarak, "Ne kadar zaman önce olursa olsun buradaydı," diye homurdandı. "Onunkinden başka ayak izi yok. Onu havadan aldılar." Kampın altını üşüne getirerek etrafı kolaçan etti. Belirli bir şeyin peşinde miydi? "Neden buraya geldi? Benim için mi? Anahtarımı mı buldu? Deco buldu mu?" Kükreyerek yumruğunu bir ağaç gövdesine vurdu. Parmak eklemleri ağaç kabuğunu delip geçerek büyük bir delik açtı.

Bodi bana ilerlememi işaret etti.

"Eee?" Ona göz kıptım. "Eee ne?"

"Sakinleştir onu."

Ne yani, şimdi de ipte dans eden bir maymun mu oldum?

Viktor'u sakinleştirmediim çünkü bu bir çıldırma değil, değerli ilkel koruyucusu için bir öfke nöbetiydi. Kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum ve bekledim.

Kral sözlerini bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Olabilir, ama sen kendini hazırlamalısın." Omuzlarını dikleştirdi.

Sanki Malachi Cromwell'i yatak odamda otururken bulduğumdan beri en kötüsüne yirmi kez hazırlanmamışım gibi. Yine de sormak zorundaydım, "Neye hazırlanmak?"

"Deco ölene ya da biz ölene kadar durmayacağım."

CHAPTER 6EVEKTEEK

Dileğin Gerçekleşti: Berserker'inizla Giriş Yapmak

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

O Üçümüz ormanda son sürat ilerliyorduk ve ben şikâyet etmeye cesaret edemiyordum. Kaleye ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyiydi. Tropik vahşi doğanın güzelliğinin ortasında, bir yandan da düşman ve tuzaklar.

Deco ölene ya da biz kadar durmayacağım.

Sık bitki örtüsünün içinden geçerken Viktor'un sözleri aklımdan çıkmıyordu. Bir zamanlar eski arkadaşını kurtarmak için mümkün olan her şeyi yapmayı planlamış olsa da, şimdi gözünü ölüme dikmişti. Valkara'yı kurtarmak için hayatlarımız pahasına da olsa.

Ellerimi yumruk haline getirdim. "Bu bir tuzak olabilir," diye belirttim oflayıp puflayan nefeslerim arasında.

İki adam da cevap vermedi.

Bodi'nin palasının metalik sesi bunaltıcı havayı kesti. Yolumuzu kapatan kalın sarmaşıkları keserken keskin bir vınlama duyuldu. Koştuk, koştuk, koştuk ve hiç bitmeyen bu koşuşturma sonunda beni tüketti. Viktor ayaklarımı yerden kesip beni göğsüne yaslayana kadar bir an bile duraksamadım.

İşte bu daha iyiydi. Seyahat etmenin tek yolu buydu, gerçekten. Daha önce birkaç kez yaptığım gibi başımı onun geniş omzuna yasladım.

yeniden şarj olma fırsatı. Kız kardeşimin ve belki de Viktor'un hayatı söz konusuysen elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Kemiklerle dolu bir açıklığın ve çürüyen cesetlerin bulunduğu bir tarlanın yanından hızla geçtik. Boğazımda safra düğümlendi ve öğürdüm. Kimdi bu insanlar? Turul değiştirenler mi, çıldıranlar mı yoksa onların kurbanları mı?

Leş yiyici kuşlar, her göğüsteki delikten çürümüş organları toplayarak yemek yiyordu. Kesik kafalar korkuluk bedenlerinin tepesindeydi. Pis koku öğürmeme neden oldu. Ve bu en kötüsü bile değildi! Uzaklaştıkça manzara daha da korkunçlaşıyordu. Sonunda gözlerimi kapattım ve kız kardeşimin kurtarılmasına odaklandım.

Aklımın bir köşesinde, aramızda görünmez bir bağ olduğunu ve birbirimize yaklaştıkça daha da güçlendiğini hissediyordum.

Viktor aniden durdu ve beni ayağa kaldırdı. Bodi de durdu. Her iki kraliyet mensubu da bir ağacın gövdesine sabitlenmiş deri bir postere bakarak dikkatimi oraya çekti. Yüzeye boyanmış kelimeleri okudum ve dişlerimi sıktım.

Biriniz Gelin, Hepiniz Gelin

Kral Deco'nun İnfaz Topu

Kafalarından Çıktı

Kimden bahsettiğini merak etmeme gerek yoktu. Esirleri Juniper ve Valkara'yı ve bizi. "Beni bu baloya davet etti," dedim, kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından geçirirken yıpranmıştım. "Beni bıçaklamadan hemen önce."

Viktor'dan bir öfke bombası patladı. Döndü, yüzünü tamamen bana döndü. Gözbebeklerinde altın halkalar parlıyordu. "O. Yaptı. Ne yaptı?"

"Oh. Um. Bu kısımdan daha önce bahsetmemiş miydin?" Oops? "Nehirle boğuşmamdan uyandıktan hemen sonra oldu."

Kükreyerek beni kollarının arasına aldı ve bir mermi gibi ileri fırladı. Manzara yanlarımda vızıldadı. Ona sımsıkı sarıldım, hayatım pahasına tutunmaya çalışıyordum. Sonra orman incelmeye başladı ve Vik beni yakalayıp hızla uzaklaştığı gibi, geniş bir açıklığın eteklerinde aniden durdu. Bir milin dörtte birinden daha az bir mesafede devasa bir kale görünüyordu.

Rahatsız edici bir akım etrafımızı sarmış, ensemdeki ince tüyleri diken diken etmişti. Kaynağını aradım. İşte oradaydı! Şu anda işgal ettiğimiz kare şeklindeki arazinin dört köşesine dikilmiş devasa metal direklerin her birinin tepesinde büyük bir cam küre vardı. Ama bunlar kamera mıydı yoksa başka bir şey mi?

Bir mavi kuş alçaktan uçtu ve kürelerden fırlayan bir ona çarptı. Zavallı yaratık kızardı ve yere düştü, ölmüştü ve hâlâ dumanlar tütüyordu.

Tamam, kesinlikle başka bir şey. Kendimi Viktor'un göğsüne yapıştırdım. "Hayır. Başka bir yol bulacağız."

bir öpücük kondurdu ve kolunu belime dolayarak beni ayağa kaldırdı. "Şekil değiştirenler çıldıranlardan daha zayıftır, bu yüzden çit ön savunmadır. İçeri girerken *bizi* zayıflatmak için. Endişelenecek bir şey yok."

Bodi, "Bizi oradan geçirebilirim," dedi. Sonra da işaret etti. "Asıl endişe kaynağı onlar."

Parmağının yönünü takip ettim. Yıllarca nemli orman yosunlarına ve likenlere maruz kaldığı için yeşil tonlarıyla çizgili yıpranmış gri taşların tepesinde, bir şekil değiştiren muhafız ordusunun devriye gezdiği bir parapet vardı. Deco'nun balo için hazırladığı gücün çarpıcı bir gösterisi. Belirli davetsiz misafirlere karşı tetikte olmalılar. Yani bizi.

Kalenin kendisi de bir kaleydi, bir saldırıya dayanacak şekilde tasarlanmış kalın duvarlarıyla antik ve modernin bir karışımıydı. Ok yarıkları simetriyi bozarak keskin nişancıların ve okçuların işlerini yapmalarına olanak sağlıyordu. Daha fazla sayıda silahlı muhafız avluda misafirlerin arasında devriye gezerken, diğerleri de kullanılmayan bir helikopter pistinden gelen katılımcılara eşlik ediyordu.

Rüzgâr sert esiyor, yaprakları hışırdatıyordu. Dallar çırpındı ve eteğim ayak bileklerime doğru savruldu. Gölgelelerin içinde, ormanın kenarında kaldık.

Meşaleler, yüksek taş canavarın içine girmek için sıralarını bekleyen turul-kaynak değiştirenlerin birbirine karıştığı avluyu aydınlatıyordu. Erkekler özenle dikilmiş takım elbiseler giyiyordu. Kadınlar ise gökkuşağının her rengini taşıyan uçuşan elbiseleri ve kıskançlıktan ziyade hayranlık uyandıracak kadar zengin mücevherleriyle göz kamaştırıyordu. Saçlarında turul tüyleri vardı.

Yüz boyacıları ve hokkabazlar, içkiyi çoktan fazla kaçırmış olan parti müdavimlerini eğlendirdi. Akrobatlar sıçradı, dansçılar döndü ve ateş yiyenler büyüyen kalabalığı hayrete düşürdü.

Cin kostümüne baktım ve , "Nasıl *olduğumu* biliyorum içeri girmek."

Viktor'un gözünün altında bir kas sıçradı. "Yapacaksın..." Yüz hatlarından bir anda binlerce duygu geçti ama hiçbirini okuyamadım. "Dikkatli olmak mı?" Onun yerine ben bitirdim. "Evet." Hayatım boyunca savaş eğitimi almış

bir süper asker olmayabilirdim ama kararlı bir kadındım. Hiçbir şey beni ekibime yardım etmekten alıkoyamazdı. Ölüm dışında. Ama o zaman bile,

Muhtemelen savaşmaya devam ederdim. "Ben ölümsüzüm. Ölmeyeceğim." Yani, en azından kolay kolay. "Ayrıca, benim için seçtiğin bu inanılmaz kıyafeti boşa harcamamalıyım. Bu kız her şeyi kendi lehine kullanmakta hiç zorlanmıyor."

Övünmek gibi olmasın ama ben büyük bir değerdim. Bak o şekil değiştirenlere neler yaptım. Hiçbirini hatırladığımdan değil. Ama yine de! Çıplak pençelerimle on usta savaşçıyı yenmiştim.

Viktor başını sallayıp kollarını iki yana açan Bodi'ye baktı: *"Bu konuda sana yardımcı olamayacağım."*

"Adamlarım ölümsüzdür ama bu yolculukta beş kişi öldü," dedi Viktor düz bir sesle. "Gerçi sizden geride kalmanızı istemeyecektim."

"Sanki artık bana bir şey soruyorsun da," diye mırıldandım, biraz da acıyla. Bekle. Benimle birlikte savaşa girmeye mi niyetlenmişti?

Yumruklarını tekrar açıp kapamaya başladı. "Kız kardeşin özgür kalana kadar mutlu olmayacaksın ve Valkara'nın bazı sorulara cevap vermesini istiyorum. Her iki hedefi de başarıyla gerçekleştirmek için elimdeki tüm silahları kullanacağım."

Ona gülümsedim. İlk olarak, Valkara'yı sorular için aradı, romantizm için değil.

İkincisi, beni bir silah olarak görüyordu. "Güzel. Plan nedir?"

"Birlikte içeri gireceğiz. Ben dikkat dağıtacağım, sen ve Bodi de zindana ilerleyeceksiniz. Ben Deco ve güçlerini meşgul edeceğim."

"Öylece içeri mi gireyim?" Parmaklarımı şıklattım. "Bu yakışıklı yüzler ve lezzetli kaslarla olmaz." Şekil değiştiren değillerdi ve bu belli oluyordu. "Ama dediğim gibi, bir fikrim var. Bodi, bizi kürelerden geçireceğinden bahsetmiştin, değil mi?"

Başını salladı. "Viktor'un yardımıyla."

"Harika. Yap o zaman. O zaman bizi fark ettirmeden içeri sokarım."

Viktor iç çekti, bıkkın bir erkek arkadaşın resmiydi. Görünmez çitin kenarına temkinli bir şekilde yaklaştık. Her adımda, ozon kokusu solunum yollarımı yakana kadar elektrik dalgası yoğunlaştı. Mavi kuşu hatırlamama rağmen Viktor'a geride kalmam için ısrar etmesi için bir neden vermeye cesaret edemedim.

"Aramızda kal," diye talimat verdi.

Onun koruyucu içgüdüşü bana bir güvenlik ve aidiyet hissi verdi ve ben de bunu içime çektim. Çok uzun zamandır kendimi hiçbir yere ya da hiç kimseye ait hissetmemiştim.

Bodi bir çift hançerle garip hareketler yapıyor, sanki havayı kesiyormuş gibi görünüyordu. Sonra silahlardan birini Viktor'a uzattı ve her iki adam da

bıçağı kaldırdı. "Şimdi," dedi.

Üçümüz öne çıktık, ben iki etli kekin arasına sıkıştım. İki hançer arasında enerji yayılırken statik elektrik tenime battı ve saçlarımı kaldırdı. Vik ve Bodi yükün en ağırını aldılar, kasları esnedi ve gerildi, saldırının en kötüsünü emdiler. Voltajın uğultusu kulak zarımı titretti ve ağzımda metalik bir şey tattım.

Sanki şiddetli bir okyanus akıntısına karşı ilerliyormuş gibi ilerledik. Tam gözlerimin alev alacağını düşündüğüm anda görünmez bariyerin diğer tarafına çıktık. Parmaklarım biraz uyuşmuştu ama başka bir zarar görmemiştim.

Rahatlamış bir halde ayak parmaklarımın ucuna kalktım ve Viktor'un yanağına bir öpücük bıraktım. "Teşekkürler, puding pop."

Bodi iyi huylu bir şekilde, "Ben de buradayım, biliyorsun," diye homurdandı.

Başını okşadım. "Teşekkürler Bodi. Seni sevmeye başladım. Ama şimdi planımı uygulamaya koyma zamanı. Siz ikiniz burada kalın, ben hemen döneceğim."

İkisi de itiraz edemedi, kalabalığa karışmak için elimden geleni yaparak hızla avluya doğru koştum. Oradan bir atkı, buradan bir şapka kaptım. En büyük başarımla bir boya paleti ve bir fırça aşımak oldu. Düşmandan çalma konusunda iyi olanlar sadece çocuklar değildi. Yine de, evet, başka herhangi bir durumda, hırsızlık yapmama politikasına sıkı sıkıya bağlıydım.

Beş dakika sonra, alarm çalmadan kalçalarımın geri dönmüştüm. "Evet," dedim, "*o kadar* iyiyim." İşe koyuldum, Bodi'nin boynuna bir iskarpela doladım ve Turulların Kralı Viktor'a bir şapka taktım. Bir fırçayı boyaya batırdım ve en parlak renkleri tüy desenleriyle yanaklarına sürmeye başladım. Yorum yapmadan çalışmama izin verdiler.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Viktor sordu.

"Evet." Kesinlikle. "İkinizden biri hokkabazlık yapabilir mi?" Bana göz kırptı.

Bodi'nin gözleri büyüdü ve başını hafifçe salladı. "Hayır. Reddediyorum."

Çok kötü. "Yapabilir misin? Sihirbazlık numaraları yapabilir misin?"

Balondan hayvanlar yapabilir misin?"

Bana başka bir gezegenden gelmişim gibi bakmadan önce bakiştılar.

Uzaktan boru sesleri duyuldu ve iki geniş ahşap kapı açılarak misafirlerin saraya girmesine izin verildi.

"Kalabalığın arasından olabildiğince hızlı ve gizlice geçmemizi öneririm," diye duyurdum. "Uzman kılıklarınız ancak bu kadar dayanabilir."

"İçeri girdiğimizde Bodi'ye zindana kadar eşlik edeceksin," diye talimat verdi Viktor.

"Tamam. Evet." Mükemmel plan. Sıfır ince ayar gerekli.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Bodi sordu, ben de dudaklarımı büzdüm. "Deco beklenmedik bir plan yapabilir ve biz onları serbest bırakmadan önce tutsaklarını öldürebilir."

"Yapmayacak." Viktor'dan kendine güven yayılıyordu. "Eğer kadınlardan birinin zarar göreceğine dair en ufak bir ihtimal olduğunu düşünseydim, bu riske girmezdim. Ona on yılı aşkın bir süredir hizmet ettiğim için şatafat ve gösteriştten ne kadar hoşlandığını biliyorum. Böbürlenmeyi ne kadar sevdiğini. Valkara'nın yakalanması üzerine halkın önünde bir gösteri yapma fırsatına karşı koyamayacaktır. Aslında, taht odasında bizi beklediğinden eminim. Bunu doğruladıktan sonra, beni onun ve adamlarının yanına kilitleyin. Yapılması gerekeni yapana kadar dışarı çıkmayacağım."

Bu düz ifade kaşların çatılmasına neden oldu. Ve bir anıyı. Tanıştığımız gün Viktor, Deco'ya olan aşkıdan bahsetmişti. O aşk ölmemişti. "Mecbur değilsen lütfen onu öldürme." Onun için sonsuz bir pişmanlık kaynağı olmak istemedim. "Belki akıllı başına geldiğinde eskiden kim olduğunu hatırlar ve olması gereken kişi haline gelir."

Viktor başparmağının ucuyla omzumun üzerinde gezindi. "O açıklıkta seninle karşılaştığımda gömleğinde gördüğüm kan lekelerini asla unutmayacağım. Buna neden olan yarayı savaş sırasında aldığını sanıyordum. Fark etmemiştim..." Viktor çenesini çalıştırdı. "Bugün ölecek. Kötü bir şekilde."

"Eğer bunu yapacaksak," dedi Bodi omuzlarını devirerek, "hadi yapalım."

"Yapabileceğinden emin misin?" Viktor ona sordu.

Prens yüzünde birbiri ardına çelişkili duygular belirdi. Belli ki bugün bir kardeşini kaybetme fikrine pek sıcak bakmıyordu. Muhtemelen Deco'yu da çıldırmış haline geri döndürmeyi umuyordu.

Bodi'nin sadakatının bölünmüş olma ihtimali vardı. Şekil değiştirenler kesinlikle onu kazanmaya çalışmışlardı. Olmayı bekleyen bir ihanete doğru acele ediyor olabilirdik. Ama Viktor onu en iyi tanıyan kişiydi ve ona güveniyordu, ben de aynısını yapacaktım. Birlikte, başarı için en büyük şansa sahiptik.

Bodi başını sallayarak, "Yapabilirim," dedi.

"Pekâlâ." Viktor elime bir hançer tutuşturdu, başını eğdi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Ya hayatta kalırsın ya da hoşnutsuzluğumla yüzleşirsin."

"Ben de sana, sevgilim."

Göğsünden gelen alçak bir hırıltıyla ilerlemeye başladı. Bodi ve ben ona ayak uydurduk. Kalbim güm güm atıyordu ama korkuyla değil. Heyecandan da değil, kararlılıktan. Başarmak zorundaydık.

Prens eğlendirici rolünü Viktor'dan biraz daha iyi benimsemişti, bu da benim iki kat daha fazla çalışmam, genişçe gülümsemem ve dikkatleri asıl amacımızdan uzaklaştırmak için ekstra dozda coşkulu, dilek bahşeden cin tarzı sihirli dalgalar vermem gerektiği anlamına geliyordu. Birkaç kadın yol arkadaşlarıma öpücükler gönderdi.

Hırıltılı bir ses çıkardım ve birden fazla muhafızın dikkatini çektim. Oops. "Benim hatam, çocuklar," diye mırıldandım.

Muhafızlar tünedikleri yerden viyakladılar ve heyecanla kanat çırpıldılar.

"Açıkçası daha erken fark edilmeyi bekliyordum," dedi Viktor, çabalarımı övmenin dolambaçlı bir yolu olarak. "Devam et."

Girişe giden arnavut kaldırımı bir geçide ulaştık. Hâlâ saldırı yoktu ama kaleye doğru ilerleyen kalabalık kargaşayı fark etti ve Kızıldeniz gibi ikiye ayrılarak bir yol oluşturdu. Bütün gözler bize çevrilmişti. Fısıltılar yükseliyor, birbirine karışıyor ve neşeyi çağırıyordu.

Kötülük havayı kaplamıştı ve tüylerimi diken diken ediyordu. Bu insanlar ölümümüzü *arzuluyordu*. Şey, o hariç. *Bana seslen* işareti yaptı ve Viktor'a göz kırptı. Dişlerimi sıktım.

İki şekil değiştiren açık çift kapıda nöbet tutuyordu. Yaklaştığımızda sırtıldılar.

"Sana geleceklerini söylemişim," diye övündü biri diğerine.

Viktor her ikisinin de boğazını yumrukladı, biz geçerken bir şeyler kopardı. Kanlı ödülünü bıraktı ve yürümeye devam etti. *İşte benim adamım*. Öyleydi, değil mi? Yabancı bir ülkedeki ilk gecemde benimle ilgilenen kral. Bana sarılan. Besleyen. Isıttı ve korudu. Sırf ben istedim diye bana yardım eden. Ben istemediğim halde beni kurtaran. Yalnız benim için sakinleşen savaşı. Beni sakinleştiren tek kişi.

Yüzde yüz, o benim ateşleyicimdi. Sadece beni Valkara'ya tercih etmesini istemiyordum, buna ihtiyacım vardı. Beni işaretlemek mi? Evet, lütfen! Dizlerim biraz titremeye başladı ama ilişkimizin tam bir analizini yapacak zamanım yoktu. Her şey sırayla.

Deco'ya biz bakarız.

Juniper'ı kurtarın.

Valkara ile anlaş.

Ya Starfire'ın koruyucusu Viktor'u kazanmak için benim hakkımda yalan söylediğini itiraf etti ya da... bir şey. Bilmiyordum ama bu korkunç olurdu!

Fuaye serin ve karanlıktı, dışarıdaki nemli ormanla tam bir tezat oluşturuyordu. Dar koridorları aydınlatan meşaleler, elektrik erişimine rağmen odaları aydınlatmak için kullanılıyordu. Yürüyüş yolları, işgalcileri şaşırtmak ve kolayca savunulabilir darboğazlara yönlendirmek için tasarlanmış çeşitli odalara ve koridorlara açılıyordu. Bir savaş amatörü olan ben bile bunu fark ettim. Duvarları halılar süslüyordu, zeminler cilalı kuvarstan yapılmıştı.

Sonunda mitolojik yaratıklarla süslenmiş kemerli bir kapıya yaklaştık. Geniş açık kapılar, yüksek tonozlu tavanı ve saldıran ve öldüren turul-shifter'ları tasvir eden vitray pencereleri ile görkemli bir alanı ortaya çıkardı.

Mücevherlerle süslü kalabalık tıpkı avluda olduğu gibi ikiye ayrılarak bize doğrudan cilalı taştan yapılmış bir kürsüye giden yolu açtı. Üzerinde özenle oyulmuş ve altınla işlenmiş bir taht oturuyordu. Duvarları kaplayan altın perdeler sanki elmas tozuna batırılmış gibi parıltıyordu. Odanın hem güzel hem de etkileyici olması gerekiyordu ama korkunç bir kötülük mekânı kirlletiyordu. Gölgeler altın renginin parlaklığını azaltıyor, şekil değiştiren kralın kötülüğüne işaret ediyordu.

Elinde bir kadeh şampanya tutan Deco bize bakarak sıırıttı. Gülümsemesi - eğer öyle denebilirse- sinirlerimi gerdi.

"Merhaba Viktor," dedi o güne kadar duyduğum en iyi süper kötü sesiyle. Manik beklenti, saf delilik ve soğukkanlı katil notaları algıladım.

"Deco."

"Küçük partimi yoğun programınıza sığdırdığınız için çok müteşekkirim."

Viktor omuz silkti. "Birini öldürmeyi çok istediğimde, zaman yaratırım."

Şekil değiştiren kral etkilenmemiş görünüyordu. "Sen de kardeşimizi ve ateş topunu getirmişsin. Getireceğinizi umuyordum."

Viktor bir o yana bir bu yana kaydı ama onun dışında metanetini korudu.

Deco parmaklarını ağzına bastırdı, alaycı bir pişmanlıkla. "Oops. Sonunda onun senin için önemini kabul mi, yoksa hâlâ bilmiyormuş gibi mi davranıyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Seçkinlerinizi kolaylıkla öldürdü. Nasıl inkar edebilirim

Bu mu?"

Şekil değiştiren kral gözlerini kısıtı. Sonunda bir tepki. Bir an sonra kendini tuttu ve ifadesini düzelterek bir kez daha sırttı. "Onur konuklarım, hepiniz hoş geldiniz," diye seslendi ve seyircilerimiz alkışladı. "Bu geceki büyük finalde bana yardım edecek. Gelin, gelin. Balo salonunda sizi nelerin beklediğini görün." Deco bizi bir çift yaldızlı kapıya doğru el salladı, heyecanı geri döndü ve ikiye katlandı. "Size ne yaptığımı göstereyim."

Çok mutluydu. Bizim bilmediğimiz neyi biliyordu?

Viktor ileriye doğru yürümeye başlamadan önce bir güvence jestiyle parmaklarını benimkilere dokundurdu. Ensemde bir önseziyle çenemi kaşıdım ve onu takip ettim.

CHAPTER RIGHTEEK

Partiyi Bozmak: Yeniden Birleşmede Dramdan Kaçmak

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

Antik folkloru anımsatan işlemeli çiçekli yelekleri ve siyah smokinleriyle resmi bir şekilde giyinmiş bir başka muhafız grubu, kapıları bir çırpıda açtı. Balo salonuna girdik ve çenem gevşedi.

Kristallerin damladığı süslü avizeler odayı bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu. Cilalı parke zemin pırıl pırıl parlıyordu. Tonozlu, freskli tavana tutturulmuş kurdelelerden sarkan cüppeli dansçılar, geçmişin kahramanlıklarını ve Macar efsanesinin güzel turul kuşlarını tasvir ediyordu. Duvarlarda sıralanan kemerli pencerelerden avlu ve orman manzarası görülebiliyordu. Başka bir duvarı çevreleyen devasa aynalar, yiyeceklerle dolu uzun masaların ihtişamını yansıtıyordu. Pırıl pırıl parlayan altın tabaklar ve kaseler etli etler ve lezzetli sebzelerle dolup taşıyordu. Pişmiş ekmek ve çökmekte olan tatlıların kokusu havayı dolduruyordu.

Bunu Deco'ya vermek zorundaydım. Nasıl parti verileceğini biliyordu.

Aşağılık şekil değiştiriciler olmalarına rağmen, etrafta dolaşan konuklar hayranlıklarını gizleyemedi. Kadınlar, üzerlerinde kuş motifleri bulunan renkli ve karmaşık boncuk işlemeli, uçuşan elbiseler giyiyordu. Diğerleri tüylü maskeler ya da başlıklar takmıştı. Erkekler, yakalarına kanat iğneleri takılmış özel dikim takımlar giymişlerdi.

Bellerinde altın kuşakları olan sade siyah etekli ve beyaz gömlekli kadınlar, prosciutto sarılı kavun ve suşi rulolarından oluşan tepsiler taşıyorlardı.

ve minyatür kişiler. Tamam, gücümü korumak için birkaç avuç aldım. Ancak son lokmam, zarif bir şekilde hazırlanmış sahneyi gördüğümde mideme kurşun bir top gibi yerleşti.

Ağır demir halkalarla yere zincirlenmiş iki kadın oturuyordu. Juniper! İşte oradaydı, kanlı canlı. Kız kardeşim, ikizim, ölçülü formunu örten hafif altın rengi bir elbise giymişti. Süslü bir tarak, avizenin ışığı altında kırmızı röfleleri parıltıyan koyu renk saçlarını sabitliyordu. Yakut kırmızısı gözleri olan altın bir turulun yer aldığı mücevherli bir yaka boynunu çevreliyordu. Deco'nun ödüllü tutsak üzerinde hak iddia etme fikri neydi?

Tanrıya şükür, görünür bir yarası olmadan hayatta ve iyiydi!

Bir kolunun üzerine yaslanmış, baldırlarını kalçalarının arkasına sıkıştırmıştı. Beni henüz fark etmemişti. Ama fark etti. Ellerim. Bileklerimden parmak uçlarıma kadar sıcaklık ve karıncalanma yayıldı. Kollarım kendiliğinden kalktı, metali çeken mıknatıslar gibi ona doğru uzandı. O da aynı hisleri yaşamış olmalıydı. Onun kolları da kalktı. Benimkileri indirmek için aktif olarak mücadele etmem gerekti. Bu da ne böyle?

Juniper'in yanındaki kadın kımıldadı ve dikkatim ona yöneldi. Vay canına. Koyu renk saçlı güzel, sanki her an bir sis dalgasıyla birleşebilecekmiş gibi ruhani, uhrevi görünüyordu, sadece varlığı bile gizem ve ihtişamın bir karışımıydı. Işıltılı bir gümüş çağlayana bürünmüş olan elbisesinin kumaşı, etrafında sis dalları gibi dalgalanıyordu. Saçlarını karmaşık bir örgü şeklinde şekillendirmiş ve tellerine Starfire'ın on renginden iplikler örmüştü.

Valkara. Viktor'un kendisine ait olmasını ve benim de adil ya da kötü yollarla ölmemi isteyen kadın.

Onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı. Daha önce tanışmış mıydık? Ama nerede? Ne zaman? Beynimi zorladım ama bir şey bulamadım. Belki de onu Viktor'un vargbane-kök-tetikli anılarında görmüştüm?

Kız kardeşim sonunda beni fark etti, bakışlarımız buluştu. Yüz ifadesinde merak, endişe ve umut titreyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama zincir onu oturttu.

Öfke ve hayal kırıklığı içimde çarpışıyor, soğukkanlılığıma zarar veriyordu. Deco bir dizi basamağı tırmanıp sahnede sinsice her iki duygu da yoğunlaştı.

Konuşmalar hızla sessiz fısıltılara dönüştü. Gümüş takımların ve şampanya kadehlerinin şingirtisi bile azaldı.

Hâlâ sırtarak kadınların yanında durdu ve arkalarında devasa kanatlarını açtı. Anlamı açıktı: benim.

Sergilediği tehditkâr görüntü karşısında ürperdim, bu da onun gülümsemesini daha da artırdı. Lanet olsun, beni etkilediğini anlamasını sağlayacaktım.

Bodi, "Sanırım zindana gitmek için savaşmamıza gerek yok," diye mırıldandı. Hayır. Kadınlar buradaydı. Peki B planı neydi? Eğer herhangi birimiz patlarsa, masumları öldürebiliriz. Belki de Deco bunu bu yüzden ayarladı.

Viktor sessiz kaldı, ellerini yumruk yapıp gevşeterek başını salladı. Yine sisin içinde fısıltılar mı duyuyorsun?

Valkara'ya odaklandım. Gözleri kapalıydı, dudakları hareket ediyordu. Oh, evet. Kesinlikle onunla konuşuyordu. Ya onu gizli bir tehlikeye karşı uyarmak istiyordu ya da tehlikeli bir zamanda dikkatini dağıtmak istiyordu. Çünkü başka neden böyle uygun bir anda bunu yapsın ki?

"Gösteriye kimler hazır?" Deco seslendi. Ellerini iki kez çırpı.

Asker üstüne asker her kapıyı kullanarak odaya doluştu, her biri zaten kısmen yer değiştirmişti. Duvarlara karşı dizildiler, kanattan , bizi tamamen çevreleyene kadar. Saldırganlık ve neşe atmosferi kirletiyordu. Ardından Deco hızlı bir el hareketi yaptı ve zarif konuklar sahneye koşarak krallarının ve mahkûmlarının arkasında yerlerini aldılar ve bizi cilalı parke zeminde yalnız bıraktılar.

Tamam o zaman. B planı kristalize oldu. Savaş, hayatta kal ve Deco'yu öldür. Viktor haklıydı. Turul Kralı kendi yolunu seçmişti. Sevdiklerimi korumak için onun ölümüyle sonuçlanması gerekiyorsa, öyle olsun.

Göğüs kafesimin ortasında tanıdık bir sıcaklık belirdi, hızla kollarıma yayıldı ve parmaklarımda toplandı. Tırnaklarım karardı, keskinleşti ve pençelere dönüştü. *Dikkat, dikkat*. Eğer kız kardeşime çaresiz ve bağılyken yanlışlıkla zarar verirsem...

Viktor gözleri kapalı, "Hayır, , hayır," diye mırıldandı.

Sakin kalmak için mücadele ederek Viktor'un önünde döndüm ve avucumu hızla atan kalbinin üzerine bastırdım. "Bir anlığına bana odaklanmanı istiyorum bebeğim, Valkara'ya değil. Tamam mı?"

Gözleri şak diye açıldı. İrislerinde parlayan altın halkalar deliliğin sırlarını yakıp yok ediyordu. "Ja?"

"Öldürmek için savaş."

"Ja," diye tekrarladı kararlılıkla. Bir göz kırpışıyla diğeri arasında vücudu iki katına çıktı, giysilerinin parçaları yırtıldı. Hatta bazıları düştü. Derisinin üzerinde pürüzlü şimşekler çaktı. "Bodi," diye seslendi.

Prens dile getirilmeyen isteğimi anladı ve arkama geçti. O da iki kat b y m   t  ve Şimdi yırtık giysilerinden geriye kalanları giyiyordu. Berserkerlerin  ıplak d v   mesine Őa mamalı.

Viktor önüme geçti. Birlikte etrafımda bir koruma duvarı oluşturdular.

"Kazandığınızı sanıyorsunuz ama ordunuzu kaybetmek üzeresiniz," dedi Viktor. "Hadi bunu eskilerin yöntemiyle yapalım. Bana teke tek meydan okuyun. Kazanan Turul Hanesi'nin,  ıldıranların ve Şekil deği tirenlerin kralıdır."

Ne kadar ironik. Lena'nın ba ından beri arzuladığı Şey buydu -bu iki adam her iki taht ve onlarla birlikte gelen tüm g   için sava ıyordu- ama emeğinin meyvelerine tanık olmak için burada değildi.

"Ah, ama evinizi yönetmek gibi bir arzum yok." Altın sarısı kahverengi gözlerinde nefret buz tutmuştu. Sesi sertle ti, çelikten daha bükülmez oldu. "Onu parça parça yok etmek niyetindeyim. Senin ateş topunla ba layacağım." Dikkati bana kaydı ama sadece bana bir öpücük gönderecek kadar uzun süre kaldı ve Viktor'un filizlenen öfkesinin ate ini körükledi. "Tabii onu kurtaramazsan." Bunu söyledikten sonra ba ını geriye attı ve gırtlaktan bir ciyıklama sesi çıkardı.

Askerleri ileri atıldı. Vik ve Bodi silahlarını çekerken metalin deriye sürtünme sesi havayı deldi. Şekil deği tirenler saniyeler içinde bize ula tılar ve hep birlikte saldırdılar. Takım arkadaşlarım aynı k kremelerle harekete geçtiler. Korkunç bir savaş ba ladı, savaşçılar takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyorlardı. Sadece etrafımızda devrilen ve yığılan cesetler ve vücut parçaları gördüm. Homurtular ve iniltiler, bir daha asla duymamayı umduğum patlamalar ve gurultularla karı tı.

Yardım etmeye çalıştım, gerçekten çabaladım ama iki vahşi korumam o kadar sıkı ve hızlı çalıştılar ki hiçbir Şekil değiştiren bana yakla amadı. Bunun dışında. Hmm. Bize doğru gelen en yeni tehdidi fark edemeyecek kadar me guld ler. Üzerimizdeki pencereler açıldı ve ilave turul- ekillendiricilerin tavandan içeri uçmasına izin verdi.

"Geliyor," diye bağırdım. İçimdeki sıcaklık artarken pen elerimi sürünün bir üyesine doğru savurdum. Hata! Pençelerini bileğime geçirdi ve beni ayağımdan kaldırdı.

Beni odanın diğer ucuna fırlattı. Havada s z l p yere  akıldığımda Viktor ink ar edercesine kükredi-Ahhhh! Çarpmanın etkisiyle bir kapak açıldı ve ben d  t m. Kalbimi durduran bu d     uzun sürmedi ama hayatımın en korkunç anları olabilirdi. İvmemi durduramadan çırpındıkça hava etrafımda vınlıyordu. Yere  arptığımda

yere sertçe vurdum. Kemiklerim kırıldı ve ciğerlerimdeki oksijen patladı. Vücudumun her santiminde yakıcı bir acı hissettim. Görüşümde yıldızlar göz kırptı ve midemde bulantı çalkalandı. Bir sonraki nefesimi toz doldurdu.

İnleyerek yanıma yuvarlandım ve şiddetli bir şekilde öksürdüm. Derin nefes al, ver. Al. Dışarı. Her nefes alış verişim zorlu bir mücadeleydi. Bir dakika. İki. Sonra acı azalmaya başladı. Keskin sızılar, kemiklerim iyileştikçe tamamen kaybolmadan önce donuk bir ağrıya dönüştü. Neyse ki midem yatıştı ve kendimi dik bir pozisyona çektim.

Bir fenerin ışığı titriyor, düzensiz, çatlak taş duvarların üzerine ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Kaldıraca ihtiyacım olduğu için parmaklarımı o çatlaklardan birine soktum. Ayağa kalktığımda nefesim kesildi, farkına vardım. Bu bir taş duvar değil, üst üste yığılmış insan kafataslarından yapılmış bir bariyerdi. Başparmağım içi boş bir göz çukurundan geçmişti.

Bir tür yeraltı mezarlığına düşmüştüm. İkinci bir mide bulantısı dalgasını yuttum ve elimi tekrar yanıma çektim.

Soğuk ve nemli havaya çürüme kokusu sinmişti. Uzak duvardaki bir çatlaktan ısrarlı bir damlama, damlama, damlama şeklinde su damlıyordu. Feneri sapından tuttum, bu ölüm odasından bir çıkış yolu bulmaya hazırdım. Yukarıdan bir bakış, tuzak kapısının çoktan kapandığını ve kimsenin beni takip edemeyeceğini kanıtladı. Fener ışığı uzak duvarda kıpkırmızı bir leke yakaladı ve gözlerim kısıldı. Hayır, leke değil, harfler. Deco benim için bir mesaj çizmişti.

Sana her şeyi düşündüğümü söylemiştim.

Dilimi ağzımın damağına bastırdım. Bu yerden bir kaçış olmalı. Tek yapmam gereken onu bulmaktı.

Tempolu adımlarla dar bir geçitten aşağı indim. Bir o tarafa bir bu tarafa dönerek kendimi başlangıçta buldum. Tekrar denedim. Ve tekrar. Labirent hep aynı noktada başlayıp bitiyordu. Ama başka nereye girersem gireyim, fener ışığı duvarlara serpiştirilmiş ek mesajları aydınlatıyordu.

Buradan çıkış yok.

Birazdan size

katılacağım.

Eğleniyor musun?

Sana yapacağım şeyler.

İyice kapana kısılmıştım, bir mezara gömülmüştüm, benim dışımdaki tek hayat ben geçerken gölgelerin içine kaçıyordu.

Bir dizi ses kulağıma ulaştı ve kaşlarımı çattım. Zincir şingirtıları. Acı iniltileri ve öfke hırıltıları.

Sesleri takip ettim, bu da beni daha önce rastlamadığım bir yola götürdü. Kafataslarıyla kaplı koridorlarda hızla ilerlerken bir dönüş daha yaptım. Bu beni tavanı kilometrelerce yükseklikte görünen devasa bir mağaraya getirdi. Hava daha serindi ve nefes almak daha kolaydı. Burası çürüme kokmuyordu ama biraz pas kokuyordu.

Tenimde tüylerim diken diken oldu. İçimden bir ses içeri girmememi söylüyordu ama bir acı iniltisi daha duydum ve ileri atıldım. Belki de Juniper'di, çünkü o da buraya düşmüştü. Ayaklarımın altında çakıllar çıtırdadı. En azından çakıl olduğunu umuyordum. Mağarayı ışıkla doldurmak için feneri kaldırdım, dudaklarım hem şaşkınlık hem de dehşet içinde aralandı.

Boydan boya zincirlenmiş, sadece kâbuslarda ve filmlerde gördüğüm dokuz devasa yaratık vardı. Bir ejderha. Kurda benzeyen bir şey, ama bin kat daha kötüsü. Bir ayı ve bir vaşak için de aynısı. Bir kartal aslan melezi. Kayalık duvarlardaki bir sızıntının altında hapsolmuş bir tür dev deniz canavarı. Kirpinin panter ve akrebin kanatlı bir karışımı. Başka bir kanatlı yaratık, ama boynuzlu ve derisi taştan. Ve insansı özellikleri ve serçe parmağım büyüklüğünde dişleri olan devasa, sarmal bir yılan. Her hayvanın farklı renkte parlayan gözleri vardı.

Sanki fark ediyormuşum gibi midemin dibi çöktü. Bir elimi göğsüme bastırarak, "İlkeller," diye mırıldandım. Orijinal krallar tam olarak annemin masallarında anlattığı gibiydiler, sadece şimdi hayvan formlarında donmuşlardı.

", değil mi?"

Tanıdık olmayan ses beni irkiltti ve sarsıldım. Ejderhanın arkasından bir kadın çıktı. Sanki sevgili bir çocukmuş gibi okşadığı ve öptüğü bir yaratık. Ejderha onun dokunuşuyla sarsıldı, burun deliklerinden buhar yükseldi.

Onun kimliği en derinlerimde bir soluk kopardı. Valkara, bağlarından kurtulmuş ve yarasızdı. "Nasıl kurtuldun? Dövüş bitti mi?"

Sorumu duymazdan gelerek mahkûmları işaret etti. "Bir orijinal, bir ateşböceğini öldürdüğünde böyle olur. Canavar nefreti benimser ve kontrolü ele geçirir."

Şimdilik unut onları. "Juniper nerede?"

"Deco'da kalıyor. Şanslı kız, gösterinin tadını çıkarıyor. Seninle yalnız konuşmaya karar verdim."

Şüpheler jilet gibi keskinleşti ve kesinlik kazandı. "Şekil değiştiren kralla çalışıyorsun," dedim düz bir tonda. Biliyordum! O asla

tehlikedeydi. Viktor'u sahte bahanelerle buraya çekmişti.

"Ediyorum. Ama sadece Viktor'u elde edene kadar. Çok inatçı olduğunu kanıtladı. Ama sonunda bunu yapacak. Seni öldürecek ve dönecek."

Bu sıradan ifade ciğerlerimdeki havayı boşalttı. "Kehanet... onu öldürmemi hiç öngörmemiştin. *Beni* öldürmesini *istedin*, böylece sonunda değişecekti."

"Evet, ben de her şeyi hallettiğimi sanıyordum. Eğer ona ihanet etseydin, bum. Kötülüğü kalbine kabul eder ve seni öldürürdü. Sonuçta ateş gücüne sahip her şekil değiştirenin yaptığı ilk şey budur. Eğer onu dönüştürmeyip ona aşık olsaydın, onu kurtarmanın tek yolunun bu olduğuna seni ikna ettiğimde kendini feda ederdin."

Bul, yok et, mutlu et.

Viktor'un tanıştığımızdan beri bozuk bir plak gibi tekrarladığı sözler kafamın içini doldurdu. Onların uğursuz anlamlarını zaten biliyordum ama bu, en başından beri A, B ve C planları olduğunu kanıtlıyordu.

Bul beni.

Yok et beni.

Ve sonunda mutlu ol.

Biz dama oynarken o satranç oynuyordu.

Tüm zarafeti ve böbürlenmesiyle yaklaştı. Vuruş alanının dışında durduğunda gülümsedi. "Kral Malachi'nin senden neden böyle korkunç bir şey istediğini biliyor musun? Neden seni ailenle tanıştıracığına söz verdi?"

"Dur tahmin edeyim. Daha büyük bir iyilik için bunun yapılması gerektiğine onu ikna ettin." Tıpkı Viktor'u kandırdığı gibi.

"Aslında, bunu ateş *gücüne* erişmek için yaptı."

"Yani hepimizi manipüle ettin."

"Yine de yedekleme yoluna gitmeliyim."

"Dur tahmin edeyim. Viktor'u beni öldürmesi için ikna etmem gerekiyor."

"Yapacaksın," dedi. "Onu kendine aşık ettin. Zamanı geldi."

Endişe omurgamdan aşağı süzüldü, yeni şüpheler zihnimde uğursuz bir balede dans etti. Bana bir seçim yaptıracaktı: Viktor ya da Juniper.

"Onu aşık ettiğimi bilemezsin. Duygularını asla itiraf etmedi." Ama ben ona tamamen, bütünüyle aşık olduğumdan emindim. "Neden beni öldürüp onun dönüşünü kendin ateşlemiyorsun?"

"Deneme yanılma yöntemiyle öğrendim. Nöbetçiden ilkel sopalara dönüşümü sağlamanın tek yolu, öldürme işini kralın yapmasıdır." Bir gülümseme daha parladı. "Onun sevgisini kazandığın için sana bir ödül vereceğim. En azından kısmen. Seni annenle tanıştırmama izin ver." Kollarını açarak, "Ben" dedi.

"Hayır, değilsin," diye homurdandım. Hayatım boyunca *bu* kadınla tanışmak istememiştim. O değil, ben daha doğmadan yüzyıllar önce ölümümü planlamış olan kadın. Ama onu daha eleştirel bir gözle inceledikçe benzerliklerimizi fark etmeye başladım. Gözlerimizdeki gri. Çenelerimizin şekli. Yanaklarımızdan birindeki tek gamze.

"Sana söz veriyorum, öyleyim." Durgun, telaşsız adımlarla etrafımda bir daire çizdi. Onunla birlikte hareket ettim, arkamda durmasına izin vermedim. "Viktor sana söylemedi mi? Ben bir rüya görücüyüm, rüyalarım aracılığıyla geleceğe bakabiliyorum. Hatta başkalarına rüyalarında bir şeyler gösterebilirim. Bir zamanlar senin onun için önemini öngörmüştüm. Senin ya da Juniper'ın. Ben sadece resimlerde görüyorum. Başından beri sadece üç gerçeği biliyordum. Sizi üretmek için kimi baştan çıkarmalıydım, biriniz Viktor'un ateşli silahı olmalıydınız ve diğeriniz yem olarak kullanılmalıydı. Ne yazık ki yanlış seçim yapmışım. Juniper onunla birlikte olsaydı, onu öldürecekti, sen ona saldıracaktın ve o da seni öldürecekti. Ne yazık ki."

Beni doğurmuş olabilecek kadından böyle soğuk, duygusuz sözler. Bağırsaklarıma saplanan görünmez bir hançer gibiydi. Ama şimdi onaylanmıştı. Hayallerimi gerçekten de o şekillendirmişti. "Babamız kim? Neden ayrı ikizler?" Birlikte kalsaydık Juniper'in daha da güçlü bir yem olacağına şüphe yoktu.

"Babanın konuyla ilgisi yok. Hiçbir önemi olmayan bir griffin. Sen doğduktan sonra bana hiçbir faydası olmadı ve seni kendi annenden kurtarmaya çalışmasına izin veremezdim, değil mi?"

Tepki hedefini vurdu: kalbimi. Onu öldürmüştü. Bunca yıl ne hayal etmiştim? Yarattıkları çocuğu hâlâ seven ama bana bakamayan bir anne ve baba. Şimdi babama ikizlerini tanımak için bir şans verilmediğini ve annemizin bizi umursamadığını biliyordum. Parmaklarımı boğazımda çırpınan nabzıma bastırdım. İstirap içime yayıldı. İçime atmadım ama geçmişe baktım, çünkü bakmalıydım. Diğer sorumu cevaplamaktan kaçınmasını kaçırmamıştım. Neden ikizleri ayırıyor, kullanmayı planladığı bir bağı zayıflatıyordu? Sadece bir cevap mantıklıydı. Birlikte daha güçlüydük.

Daha güçlü.

Daha güçlü. Bir ampul patlayana kadar bu kelime kafamın içinde yankılandı.

Omurgam bir çırpıda dikleşti. "Bizden korkuyorsun."

Gözleri biraz daha kısıldı ve şüphelerimi doğruladı. "Korkarım *hiçbir şey.*"

Yalan! Ama gerçeği bir an için bir kenara bıraktım ve daha fazla bilgi edinmek için kaynamasına izin verdim. "İlkelleri neden topluyorsun?"

Kollarını açarak tüm grubu işaret etti. "Çünkü onlar benim evcil hayvanlarım ve insanlar dokundukları her şeyi kirletiyor. Ama yakında sevgili Turul'um bana dönecek ve ben de bana ait olan her şeyi geri alacağım."

"Cesedimi çiğnemedi" cevap vermek üzereydim ama istediği tam olarak buydu, değil mi?

CHAPTER
NIKETEEK

Bir Çılgın ile Zor Bir Yer Arasında: En Az Kötü Seçeneği Bulmak

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

A Vahşime yönelik tehditkâr sözler kafamda çınlarken, Valkara -sözde annem- bir düzine öfke bombasının pimini çekti. Viktor onun değildi. Turul da onun değildi. Hiçbir zaman
Tekrar.

Cık cık cıkladı, yaklaşan çıldırtıcılığımın en ufak bir korkusu yoktu. "Kendini kontrol altında tutsan iyi olur kızım. Bana zarar verirsen hem sen hem de kız kardeşin korkunç bir bedel ödersiniz."

"Senin için çok kötü, düşmanıma boyun bana göre değil," diye karşılık verdim ama saldırmadım. Viktor ve Bodi her an bu odaya dalabilirdi. Deco ve şekil değiştirenlerden oluşan çetesinin kraliyet kardeşlerinin üstesinden gelmesine imkân yoktu.

"Ateşböceğinin seni kurtarmaya koşacağını sanma," dedi Valkara.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Ama destek iyi olurdu. Viktor'un varlığı öldürmemem gereken birini öldürmediğimden emin olmamı sağladı. "Sen aynı şeyi söyleyemezsin."

Çenesini indirdi. "Öyle mi düşünüyorsun? Sana neler yapabileceğimi göstereyim."

Keskin bir acı başımı kesti ve . Bir saniye içinde etrafımdaki dünyayı göremez oldum. Beynimi yoğun bir sis kapladı, rüyalarımın karşılaştığımdan çok daha kalındı. Adım binlerce farklı tonda fısıldanarak bir çığlığa dönüştü. Bu his rahatsız ediciydi.

ve yabancı, yine de bir şekilde tanıdık. Alnımda, enseme ve sırtımın alt kısmında boncuk boncuk ter vardı.

Şakaklarımı sıktım ve nefes almaya çalıştım. Nefes alamıyordum. *Hadi*, . Ciğerlerim yandı. Düşüncelerim hızla ilerliyor ama hiçbir yere varamıyordu. Bedenim izinsiz hareket ediyordu ama ne yaptığından emin değildim. Yapamadım... Yapamadım...

Fısıltılar sustu, sis kayboldu ve gözlerimi kırpıştırarak açtım, aniden burnuma hava çekebildim. Etrafımı fark edince kaşlarımı çattım ve döndüm. Üç parmaklıklı duvarı ve kayalık bir arka duvarı olan yediye yedi bir hücrede kalıyordum. İçeride eski püskü bir battaniyeyle örtülü bir karyola ve iki çift pranga vardı. Ayrıca lekeli bir tuvalet vardı. Tavandan kıpkırmızı kancalar ve prangalar sarkıyordu. Yerde de koyu, uğursuz lekeler vardı. Bastırıcı hava küf ve umutsuzluk kokuyordu.

Küçük, ızgaralı pencereler hücre bloğuna ışık girmesine izin veriyordu. Diğer kafesler benimkinin yanında uzanıyordu. Burası Deco'nun zindanı olmalı. Soğuk taş arka duvarda çizikler vardı. Hayır, çizik değil, tık izleri. Hapsedildikleri gün sayısını takip ediyorlardı. Hücrelerin dışında, muhtemelen gardiyanlar için ayrılmış açık bir alanda, iki tahta sandalye dikey bir askıyı destekliyordu. Gerçek bir askı gibi. Bir ortaçağ işkence aleti.

Yakınında, bir köşede küçük ahşap bir masa duruyordu ve üzerinde benimki de dahil olmak üzere her hücrenin içini gösteren bir dizi ekran vardı. Son teknoloji ile antik vahşetin sarsıcı bir karışımı. İlkellerden iz yok.

Kameraya müstehcen bir hareket yaptım. Buraya kendi başıma gelmiş olmalıyım, ve oh, bilgi yaktı. Bu raundu Valkara kazandı.

Gölgelerin arasından çıktı ve parmaklıkların arkasından bana gülümsedi. Nabzım hem korku hem de hayal kırıklığıyla hızlandı. Kendi bedenimin kontrolünü kaybetmek...

Viktor'un her gün uğraştığı şey bu muydu? Vahşileşmesine şaşmamalı! Özgür iradesi için bir savaşın içindeydi ve içten içe bunu biliyor olmalıydı.

"Merak etme," dedi, belindeki kılıftan bir hançer çıkarırken, o kendini beğenmiş gülümsemesi hâlâ yüzünü aydınlatıyordu. "Viktor birazdan bize katılacak. İyi bir kız ol ve onu seni öldürmeye ikna et."

Ha! "Bunun düşünüyorsan rüya gören sensin." "Eğer yapmazsan, kız kardeşin ölecek. Diğerleriyle birlikte."

İçimdeki görünmez bıçağın bir bükülüğü. Sevgili Annem tam da korktuğum gibi yapmıştı. Parmaklıkları kavradım ve salladım. Şimdi sıra bendeydi.

Oyunu oyna. "Ne kadar zamandır tanıdığım bir kadın adına ölümü kabul etmemi bekliyorsun? İki dakikadan az mı?"

"Yapıyorum ve yapacaksın. Daha büyük bir iyilik için. Bu, canım, gerçek. Viktor seni öldürmeyi başaramazsa bizi bekleyen geleceği sana göstermeme izin ver." Gözlerini kapattı. Bir kez daha zihnime bir sis çöktü. Bu sefer bir sahne açıldı. Bir görüntü. Bir ormanda durmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Dünyanın sonuna tanıklık etmiş gibi görünen Viktor, kollarında baygın ya da ölü bir Juniper tutuyordu, her ikisi de kıpkırmızı kesilmişti.

Şu anda, bir elimi çalkalanan midemin üzerine bastırdım. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Ne olmuştu? O... o... muydu?

Vision Clover acı içinde çığlık attı. Sonra o-

Hayır, değişmeye başladım. Gagam ve kanatlarım çıktı. Tüylerim filizlendi. Bir aslanın arka bacaklarını geliştirdim, bir kuyrukla tamamladım. En büyük pençeler tırnaklarımdan uzandı, grotesk bir canavar-grifon benim yerimi aldı.

İmgelem daha da açıldı ve küçük açıklığımızın ötesindeki kampı ortaya çıkardı. Orada Bodi'yi ve tanımadığım diğerlerini gördüm, hepsi de günlerine devam ediyorlardı.

Dönüşümüm tamamlandığı anda kanatlarımı açtım, ciyakladım ve Viktor da dönüştü. Juniper'i bıraktı ve ikimiz birbirimize saldırdık. Dövüştük, öfkelenedik. Sonunda ben kazandım çünkü o ölümcül bir darbe indirmekte tereddüt etti. Kalbini söktüm. Onunla işim bittiğinde kamp alanına uçtum, artık ateşböceğimi öldürdüğüm için tamamen vahşiydim. Çok sayıda çılgına dönmüş kişi benimle savaşmaya çalışsa da yoluma çıkan herkesi öldürdüm. Bodi kafası hariç yere düştü. Etrafımdaki her bir yaratık öldü. Erkekler, kadınlar ve çocuklar. Hayvanlar da. Ve işim bitmemişti. Bir sonraki kurbanlarımı aramak için sinsice uzaklaştım.

Görüntü kayboldu ve mide bulantısıyla iki büklüm oldum. Viktor'u beni öldürmeye ikna edemezsem dünyanın kaderi bu mu olacaktı? "Bu bir yalan," diye kekeledim. Öyle olmalıydı.

"Ben yalan dokuyamam, sadece gerçeği dokurum. Eğer bugün yaşarsanız her birinizi bekleyen kader budur," diye onayladı Valkara. "Viktor'a bağlısınız ve değiştiğinizde -ki değişeceksiniz- onun güçlü olacaksınız. Daha da güçlü, çünkü benim etimden ettiniz. Onun çıldırtıcılarının hiçbirisi seni durduramayacak. Kuduracaksın ve ardında sadece yıkım bırakacaksın. Ama basit bir fedakarlık böyle bir felaketin gerçekleşmesini engelleyebilir. Tabii ki Viktor seni öldürmeyi reddedecek. Hepimiz biliyoruz ki, ateşli silahına zarar vermektense ölmeyi tercih eder. Ama seni öldürebilirim.

Bunun icabına bak. Sisın içinde kafasını karıştırın ki düşünmeden saldırın. Tek yapman gereken kaderini savaşmadan kabul etmek."

Hayır. Hayır! "Eğer sadece gerçeği dokuyabiliyorsan, hayatım boyunca bana gösterdiğin vizyon gelecektir, bugün bana gösterdiğin değil. Henüz o anı yaşamadım."

"Sana gösterdiğim şey gelecekti, evet. Eğer Juniper Viktor'la birlikte olsaydı. Ama ikiniz farklı bir yoldan geçtiniz ve bizi yeni bir varış noktasına götürdünüz."

Hayır! "O zaman bugünkü imgelem hepimizin kaçacağını kanıtlıyor," diye

"Aynen öyle. Tabii başka bir yol seçmezseniz." Elindeki hançeri parmaklıkların arasından fırlattı. Karyolanın üzerine düştü ve sekti. "Bırak seni pençeleri yerine bununla öldürsün. Daha az acır."

Yani yaparsam mahvolurdum, yapmazsam mahvolurdum. "Sadece gerçeği göstermek konusunda doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

"," dedi, zafere ne kadar yakın olduğunu hissederek sersemlikten köpürüyordu. "Bu konuda benim sözüme güvenmek zorundasın." Bir duraklama. Sonra, "Sen ölür ölmez Juniper'ı serbest bırakacağım. Yemin ederim."

Hayır. Hayır! Ona güvenilemezdi. Yüzyıllar boyunca Viktor'u nasıl kandırdığına bir bak. Malachi'yi nasıl kullandığına. "Tüm ilkelleri kontrol altına aldığında planın ne olacak?"

"Korkma, tatlı Clover'ım. Bu terk edilmiş gezegende kalmayacağız." Gözlerinde kötü niyetli olduğunu ima eden bir parıltı belirdi. "Hayır, gitmem gereken başka yerler var. Hâlâ burada olmamın tek nedeni, ilkellerle uğraşırken sabırlı olmak gerekmesi. Acele edersen bedelini ödersin."

İlk defa ağzından çıkan kelimelere gerçekten inandım.

Parmaklıklara doğru sarktım. Bu çok kötüydü. Çok, çok kötüydü. Ne yapmalıydım, ne yapmalıydım? Şu anda çılgına dönmüş bir öfke patlaması yaşayacak duygusal güce sahip olduğumu sanmıyorum. Çok fazla üzüntü kabardı ve alevleri söndürdü.

Sonunda kaderimi kabullendiğimden memnun bir şekilde uzaklaştı ve rafın yanındaki bir sandalyeye oturdu, belli ki bir şey bekliyordu. Ya da birini.

Düşüncelerim Viktor'a, aşkıma kaydı. Beni öldürebilecek olan adam - öyle korkunç bir eylem ki onu paramparça edecekti. Kırılır ve sonsuza dek ilkel benliğine inerdi.

Valkara'nın emirlerine uyarak ikimizi de mahkûm ederim ama muhtemelen Juniper'ı kurtarırım. Belki bir dünyayı bile. Daha büyük bir iyilik. Beynimi zorladım.

Başka bir yolu olmalı. Ölümlerimizi içermeyen bir çıkış. Ellerim titredi ve gözlerim beni doğuran zalimin önünde dökmeyi reddettiğim yaşlarla doldu. Eğer ölürsem, tek pişmanlığım Viktor'un işaretini alamamak ve ikizimi hiç tanıyamamak olacaktı.

Ve neden birlikte olmamıza izin verilmedi? Valkara'nın bizi doğumda ayırmasının bir nedeni vardı. Bunu daha önce hissetmiştim ve şimdi de biliyordum.

Ayağa fırladım ve yürümeye başladım. O güç, aramızdaki bağlantı, hologram aracılığıyla bile aramızda zaplamıştı. Annemiz fiziksel olarak yakın olursak neler yapabileceğimizden korkuyor olmalı. Evet, evet. Bu çok mantıklı.

Bakışlarım Valkara'ya döndü. Gözleri kapalıydı, dudakları hareket ediyordu. Şu anda bile Viktor'un dikkatini mi dağıtıyordu? Göğsüm sıkıştı. Bu durumun üstesinden nasıl gelebilirdim?

Juniper'e ulaşabilirsem, annemizin yapmamızdan korktuğu şeyi çözebilirdik -ellerimizle yapabileceğimiz bir şey, bahse girerim, çünkü sıcak karıncalanmaları ya da manyetik çekimi unutmamıştım. Belki, sadece belki, Valkara ve Deco'nun saltanatına, onlar adamıma zarar vermeden önce son verecek güce sahip olabilirdik.

İyi takım.

Eğer o rahat gizemlerde okuduğum kadın kahraman Doğruluk Takımı'na sahip olabilseydi, o zaman ben de İyi Takım'a sahip olabilir ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirdim. Bir aile.

Çarpan, hızlı ayak sesleri dikkatimi çekti ve kulaklarım .

Lütfen Viktor ol, hayatta ve iyi, işlerini halletmeye hazır.

Zindan kapısı patlayarak açılırken paslı menteşeler inledi. Gerçekten de Viktor'du. Odanın içinde parladı, beni gördü ve hızını artırdı. Kalbim güm güm attı. Parmaklıklarda durmadı, onlara çarptı. Hayır. Yanlış. Hayalet gibi geçti. Ama vücudu sanki bir elektrik şokunun pençesindeymiş gibi sıkıştı. Kasları kasılırken ve damarları şişerken korku boğazımı tıkadı. Sonra baygın bir şekilde yere düştü.

Endişeli bir miyavlamayla aşağı indim ve hayati değerlerini kontrol ettim. İçimdeki yaydan bir rahatlama fişkırdı. Hâlâ hayatta!

Sırıtarak kapıdan içeri giren Deco, omzunda etkisiz hale getirilmiş bir Bodi taşıyordu. "Zavallı Vik. Hayatın en önemli dersini unuttu. Orijinal bir nöbetçiden bile çok daha güçlü görünmeyen güçler vardır."

Üçüncü bir adam bağlı bir Juniper'i sürükleyerek getirdi. "Bırakın beni," diye yalvardı.

Onu gördüğümde, ellerime sıcak karıncalanmalar geri döndü. Avuçlarımızı birbirine bastırma dürtüsü arttı. Bu ne anlama geliyordu? Ne olacaktı?

Valkara askerin ikizimi askıya sabitlemesine yardım etti, gerekenden daha sert bir şekilde. Juniper acıyla yüzünü buruşturduğunda buz gibi bir öfke kan dolaşımımı istila etti.

Şekil değiştiren kral benimkinin yanındaki hücreye girerken, "Ona karşı nazik ol dedim," diye tersledi. Bunu bir kapıyı açmadan ya da bir şok yaşamadan yaptı. Sadece parmaklıkların arasından süzüldü ve çılgına dönmüş prensi yere fırlattı. Sonra hayalet gibi dışarı çıktı ve Valkara'ya doğru yürüdü.

Bu nasıl olur? Peşinden fırlamaya çalıştım ama parmaklıklar beni durdurdu. Darbe zilimi çaldı, beynimi kafatasıma çarptı. Baş dönmesi alevlendi ve daha büyük bir öfke ön plana çıkarken öldü.

Her iki çılgının da bilinci yerinde değildi, her yer kan ve yara bere içindeydi. Vargbane kökü sayesinde etrafımızdaki havada holografik sahneler oynamaya başladı. Bugünkü savaştan alınmış bir anı tekrar tekrar gösteriliyordu. Viktor'un beni taht odasında uçarken ve yerdeki bir delikten geçerek kaybolurken nasıl izlediği.

"Ben buradayım bebeğim. Ben iyiyim, söz veriyorum ve sen de iyi olsan iyi edersin." Yanına döndüm ve nabzını kontrol ettim. Çok hızlıydı ama daha güçlüydü. "Benim için uyanmanı istiyorum."

"Yakında uyanır," diye seslendi Deco, kendisiyle gurur duyarak. "Sen ortadan kaybolduktan sonra, o ve Bodi tam bir çılgına döndüler. Bir an için güçlerimin üstesinden gelebileceklerinden korktum. Ama Valkara yaptı, Viktor'u seni ve bir tutsağı kovaladığına inandırdı ve işte buradayız."

Bak! Valkara bir yalancıydı. Ona gösterdiği şey gerçek değildi. Tabii gelecekteki bir olayı yansıtmadıysa. Ugh.

Deco, Juniper'in önünde durdu. "Beni özledin mi, nyuszi?" Gülümseyerek parmak uçlarıyla Juniper'in yanağını okşadı, şaşırtıcı derecede nazikti.

Gözleri ona ateş püskürüyordu. "Senden nefret ediyorum."

Kıkırdayarak ağzına bir tıkaç tıktı. "Ama sen de beni istiyorsun." "Kız kardeşime dokunma," diye bağırdım.

Bana bir öpücük vermek için döndü. "Bu sana bağlı, değil mi? Küçük ateşböceği işbirliği yapacak mı?"

"Hâlâ direnmeyi düşünüyor," dedi Valkara.

Panik, soğukkanlılığımın sınırlarını yıprattı. Dikkatimi şekil değiştiren kral ile ikizim arasında gezdirerek, "Nasıl oldu da

metal mi?" Viktor uyandığında yürüyebilecek miydi yoksa tekrar nöbet mi geçirecekti?

Deco kollarını iki yana açtı. "Valkara hilelerle dolu. Gerçekten de annenin iyi tarafında kalmalıydın."

Diken hedefini vurdu ve irkildim. "İstediğini elde ettiği anda sana ihanet etmeye niyetli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Valkara bana sırttı. "Tabii ki biliyor."

Deco gözlerini devirdi. "Aptal tanrıça beni yenebileceğini bile düşünüyor." Tanrıça mı?

"Bu doğru," dedi rüya gören, zerre kadar pişmanlık duymadan. "

Ve yapacağım."

Sanki büyük bir sırrı açıklayacakmış gibi ağzının kenarını kavradı. "Ben de ona ihanet etmek niyetindeyim," diye fısıldadı. "Her şeyi planladım ve faydası biter bitmez onunla ilgileneceğim."

"Aynen," dedi Valkara neşeyle başını sallayarak.

"Şimdi uslu bir fare ol ve büyük şahinin kafanı kesmesine izin ver." Ellerini birbirine sürttü. "Finali başlatalım ki on ödülümü alabileyim."

Bu adamdan gerçekten nefret ediyordum. Ama sonunda bulmacanın tüm parçaları yerine oturdu. Neden güvenemeyeceğini bildiği bir kadınla, Valkara'yla iş birliği yapmıştı? Amacı sadece Turulların Kralı'ndan intikam almak değil, tüm ilkelere hükmetmekti. Tüm berserker ve shifter gruplarına hükmetmek. Bu dünyadaki ya da başka herhangi bir yerdeki en güçlü ölümsüz orduya komuta edecekti. Topraklara boyun eğdirebilecek. İnsanları katledebilecekti. Ne isterse, ne zaman isterse yapabilecekti.

Ne pahasına olursa olsun hem Deco hem de Valkara durdurulmalıydı. En büyük iyilik buydu.

Viktor'dan bir inilti kaçtı.

Deco sırttı. "Görevini ve başarısız olursan sonuçlarını anlıyorsun Clover." Kalan askerler hücrelerin yanında mevzilenirken o rafın diğer tarafına uzandı.

Korkuyla savaşıyor Viktor'un yanağını okşadım. "Benim için uyan, Tor. Hadi, bebeğim. İşte böyle. Evet, evet, aferin oğluma."

Gözlerini kırpıştırarak açtı, sonra dik bir pozisyona geçti. Dikkati bana yöneldi ve beni tepeden tırnağa taradı. "İyi misin?"

"Ben zarar görmedim. Ya sen?"

"Yaşıyor." Bodi'yi aramak için yer değiştirdi. İnleyerek uyanmaya başlayan prensi gördüğünde çenesindeki bir kas sıçradı. Bakışları askıdaki çifte kaydı ve göz kapakları aralandı. "Valkara Deco'ya yardım ediyor."

"Evet. Birlikte çalışıyorlar."

"Devam et," diye Deco. "Kaçmaya çalışın."

Viktor bir kükremeyeyle ayağa fırladı ve metal parmaklıklara çarptı. Yumruklarıyla demirlere vurup kemiklerini kırdı. Pençeleriyle kesip tırnaklarını söktü. Tüm gücüyle tekmeledi ve kaldırdı, vücudunu hırpalanmış ve morarmış halde bıraktı. Hepsı boşunaydı.

"Durun. Lütfen," dedim şekil değiştiren kral kahkahalarla gülerken. Valkara sabırsızlıkla ayaklarını yere vurdu. "Sana söylemem gereken daha çok şey var ama kendine zarar verirken seninle konuşmayacağım."

Oflayıp puflayan Viktor durakladı ve sakinleşmek için mücadele etti. Mükemmel bir fırsattı. Ayağa kalktım ve ona sokulup göğsünü okşadım. Kasları yavaş yavaş gevşedi.

"Anlat bana," diye mırıldandı. "Devam et. Her neyse, onu alabilirim."

Yalan söylemek ve gerçeği ondan saklamak için binlerce neden düşünebilirdim ama gerçeği söylemek için tek bir nedenim vardı. Onu seviyordum. O yüzden gerçeği söyledim. "Valkara benim öz annem. Beni bebekken Malachi'ye verdi ve o da beni kız kardeşimden uzakta bir eve yerleştirdi."

Juniper ağzını kapatırken bir ses çıkardı. Valkara dizine vurdu ve "Sessiz ol da konuşmalarına kulak misafiri olayım, yoksa dilini koparırım" diye çıkıştı.

İkizim sustu ve öfkem kırılma noktasına yaklaştı. Viktor sarsıldı ama tekrar patlamadı. "Ve? Devam et, aşkım." Daha fazla evcil hayvan. "Ve benim senin için önemimi öngördü."

"Ve?" dedi, kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından iterek.

"Bana sözde bir son gösterdi. Beni öldürmene izin vermezsem seni ve sevdiğimiz herkesi nasıl öldüreceğimi."

Tüm vücudu sarsıldı. Kollarını bana doladı ve beni her türlü tehditten koruyarak sıkıca göğsüne çekti. "Yapmayacağım. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Seni istiyorum. Sensiz yaşayamam. Bana yalan söylediği gibi sana da yalan söyledi." Ses tonunu yumuşatmaya çalışmadı, dinleyicilerimizi umursamıyordu. "Bugün sadece onlar ölecek. Sen değil."

Gözlerim yaşardı. Beyan iliklerime kadar işledi ve ona sarıldım. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım. Hem de çok.

"Evet, ama beni aptal Benjamin'den daha mı çok seviyorsun? Ve dürüstçe cevap vermelisin çünkü bana borçlusun. Bu benim kuyruğumda, dışarı çıkmaya çalışıyor. İçten içe, sonsuza dek yaralanmış olabilirim."

Durumun korkunçluğuna rağmen . "Yakınından bile geçmiyor. Onun için hissettiklerim, senin için hissettiğim okyanusun yanında bir damla su gibi kalır." "Güzel. Bu iyi bir şey. Ama başka sorularım da var." Viktor üst kısmını öptü

Sonra da sanki bir silahtan çıkan mermilermiş gibi hızlı hızlı sorular sordu.

"Benimle evlenir misin? Benim dünyama ve sarayıma taşınacak mısın? Sonsuza dek yanımda olacak ve beni hiç terk etmeyecek misin?"

"Devam et ve evet de," diye alay etti Deco. "Aslında bence evet, evet, binlerce kez evet. Bu senin ölümünü çok daha tatlı kılacaktır."

Bakışlarım, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bizi izleyen Valkara'ya kaydı. Planı gözlerinin önünde meyvelerini veriyor, kurduğu oyuncular tam da umduğu gibi davranıyordu. Sonra beni iri gözlerle izleyen Juniper'e baktım. Ellerimdeki karıncalanma ve sıcaklık katlanarak arttı.

sel oldu. Varlığımın her zerresiyle evet demeyi arzuluyordum. Viktor'la evlenmeyi, onunla bir hayat ve aile kurmayı. Bekle... saray mı dedi? Ormanda sadece çadırlar ve bir kulübe görmüştüm.

Ancak yeni sorularına cevap vermek yerine dikkatimi ona yönelttim ve nazikçe "Önce gerisini dinlemelisin" dedim. Cevap vermesine fırsat vermedim. "Eğer ölürsem, ilkel formuna dönüşeceksin. Bunu durduramazsın. Valkara seni koleksiyonuna katarak kendi kişisel ordusunu tamamlamayı planlıyor. Deco onu öldürmek ve hayvanat bahçesine hükmetmek niyetinde."

Ben konuşmamı bitirmeden Viktor başını şiddetle salladı. "Sana söyledim. Seni öldürmeyeceğim, dünyaları kurtarmak için bile," diye tekrarladı. "Ve bunun için özür dilemeyeceğim."

"Eğer bunu isteyerek yapmazsan," diye mırıldandım, "Valkara kafanı karıştıracak."

"Bu kadar güzel bir buluşmayı böldüğüm için özür dilerim ama ateşböceğini öldürmemek *dışında* ne yapacağız?" Bodi sordu. "Kendimize ait bir plana ihtiyacımız var."

"Sabrım tükendi," diye bağırdı Valkara. "Hayattaki son anlarının sevgi sözcükleri yerine Juniper'in çığlıklarıyla geçmesini hiç istemem ama birazdan olacak olan bu. İki dakikan var."

CHAPTER TWEKTY

Üç Kişi Kalabalık Olduğunda: Kan Dökmeden Küçülme

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

Bile boğazımı yaktı. Deco'dan nefret ediyorsam, kendine annem diyen bu rüya görenden de kesinlikle nefret ediyordum. Ama. Valkara en azından onun düşüşü hakkında bana bir ipucu vermişti.

Bakışlarımı Juniper'a çevirdim. *Hadi, . Bana bak, kardeşim.*

Bir saniye geçti ve o da geçti. Zafer çiçekleri açtı ve ellerimde yeni bir sıcaklık parlaması oldu. Gözlerindeki korkuyu fark ettim ve bir mesaj vermek için elimden geleni yaptım: *Korktuğunu biliyorum ama Deco ve Valkara'yı meşgul etmeye çalış. Tamam mı?*

Belki de ikiz meselesiydi ama anladığından neredeyse emindim. Bağlarına karşı mücadele ederek patlamadan önce hafifçe başını salladı. Ağzındaki tıkaç, "Bunu ödeyeceksin!" diye bağırmasına izin verecek kadar düştü.

Deco içini çekti ve ağzını kapatmak için ayağa kalktı. *"Her zaman önemli işleri bölmek zorunda mısın?"*

Juniper ona abartılı bir dudak büküşü yaptı. "Susadım. Bana bir içki ver, ben de seni çok istediğin gibi öpeyim."

Valkara burun kemiğini sıktı. "Deco, sakın ona-"

"Su," diye seslendi şekil değiştiren kral, parmaklarını havada şıklatarak.

Askerler itaat etmek için koşuştururken, herkesin dikkati dağılmışken, ben şansımı denedim. "Deco'yu hücreslere çekin," dedim adamlarıma usulca. "Viktor, beni öldürüyormuş gibi yapacaksın. Biri kontrol etmek için içeri girdiğinde saldıracağız."

Viktor, Bodi'ye kaşlarını çattı. "Anahtarım yanımda olsaydı bu tür gösterilere gerek kalmazdı. İlkelerin her türlü kilitten kaçmasına izin verirdi."

Prens yüzünü buruşturdu. "Bu konuda." Her türlü suçluluk duygusunu yansıtan prens, seyircilerimize sırtını döndü ve pençesinin ucunu bileğine geçirdi. Kıp kırmızı bir sıvı aktı ve yere damladı.

"Ne yapıyorsun?" Yaranın içini kazarken öğürdüm.

şok, dehşet ve hayranlık içinde, alt kısmı çentikli, uzun bir şaftı ve tepesinde süslü bir halka içinde iç içe geçen asma benzeri alaşım şeritleri olan ince, kanlı bir metal parçası çıkardı. "Valkara'ya hiç güvenmedim ve anahtarın söylediği şeyi yaptığından şüpheliydim. Ona vermeni engellemek için sakladım."

"Anlamıyorum. Eğer bu anahtar kaçışı kolaylaştırsaydı, şu anda özgür olurdu," dedim. "Neden hayalet gibi kafesten çıkamıyorsun?"

"Çünkü belirli bir şekilde, belirli bir kişi tarafından kullanılmalı." Viktor olduğu yerde durmuş, kardeşine bakıyordu, öfkesi boşalmış, yerini utanç ve pişmanlık almıştı. "Bunca zaman seni suçladım. Yine de sen beni korudun. Benim gazabıma uğrama riskine rağmen halkımızı korudun."

"Eve döndüğümüzde bana teşekkür ve özürlerini sunabilirsin. O zamana kadar bu savaşı kazanalım." Bodi metali elinden geldiğince sildi, sonra kolunu parmaklıkların arasından uzatarak anahtarı Viktor'a verdi.

"Bodi, bunun için seni sonsuza dek seveceğim," diye haykırdım. "Bir kardeş gibi," diye ekledim Viktor hırladığında. "Her zaman bir kardeş gibi."

Prens bana yarım bir gülümseme verdi. "Evet, ben de sizden biraz hoşlanmaya başladım." Başını eğdi. "Sen benim yakında kraliçem olacaksın. Tabii kardeşimle evlenmeyi kabul edersen."

Viktor dikkatini bana yönelttiğinde yanaklarım kızardı. "Seni tutacağımı söylediğimde ciddiydim aşkım. Sen de evet diyebilirsin."

Ona gülümsedim, muhtemelen bir golden retriever kadar aptaldım. "Evet."

O da gülümsedi. "Peki o zaman." Anahtarı göğüs kafesine bastırdı ve anahtar kısa sürede bir dövme gibi andırır hale geldi. Kenarlarını hafif bir parıldı çevreliyordu. Tuşa hafifçe dokundu ve saatin kadranı gibi dönmeye başladı.

Çatık kaşlı Deco hareketlerimizi fark edip kaşlarını çatarken, Valkara Juniper'in ağzını tekrar yerine yerleştirdi. "Ne yaptın sen?" diye sordu.

Öz annemin ısrarıyla bir gardiyan koşarak rafın üzerindeki bir krankı çevirdi ve Juniper'in uzuvlarını alay edercesine çekti. Sırtı eğildi ve boğuk bir çığlık ağzından kaçtı.

Deco'nun kaşları daha da çatıldı. "Dur," diye bağırdı. "Ona zarar vermen için sana izin vermedim."

"Yeter!" Çığlık attım, Valkara'nın bana verdiği hançeri aldım ve parmaklıklara doğru koştum.

Viktor omuzlarını kıvırdı, elimi tuttu ve ben de parmaklıklar arasından Bodi'ninkini kavradım. Çılgın bir papatya zincirine dönüştük. Birlikte kafeslerden çıktık.

Deco ve Valkara küfretti. Muhafızlar bize doğru koştu. Bodi onlara saldırdı. Daha önce toparlayamadığım öfkem saniyeler içinde beni yaktı. Ama bu sefer düşüncelerimi kaybetmedim. Varlığımı sürdürdüm. Buz gibi soğuk ama odaklanmış.

Viktor'un Deco'yla ilgileneceğini bildiğimden, bakışlarımı solgunlaşan Valkara'ya kilitledim.

"O tamamen senin." Viktor bakışlarını düşmandan ayırmadan eğildi ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Onunla ne istersen yap. Umurumda değil."

"Kazanacağıma güveniyor musun?" Binlerce farklı nedenden dolayı içimi bir merak kapladı.

"Seninle tanıştığım andan itibaren, aşkım, her zaman bunu yapmanın bir yolunu buldun." Bunu söyledikten sonra Deco'ya doğru koştu, o da ona doğru koştu. Yeraltı odasının ortasında birleştiler, ormanın kralı unvanını almaya kararlı iki vahşi hayvan. Yeni ve tuhaf bir dünyada uyandığımdan beri tanık olduğum her şeye rağmen, vahşilikleri beni şok etmişti.

"Sonuçlar iki taraflı olur, sevgili anneciğim," diye mırıldandım Valkara'ya. Viktor'un bana duyduğu güvenle hançerimi daha sıkı kavradım ve ona doğru ilerledim.

O da bana doğru yürüdü. Juniper'a yaklaşmamı engellemek için mi? Birbirimizden birkaç adım ötede durduk. Gri gözlerine baktım, benimkilerle eşleşecek sadece altın rengi ipuçları eksikti. Fiziksel benzerliklerimiz olabilirdi ama önemli bir şey değildi. Kendi çocuklarını yok etmeye kararlı bu bencil kadınla hiçbir ortak yanım yoktu.

"Bana bakın, tüm çabalarınıza rağmen canlı ve iyi durumdayım," dedim kollarımı açarak. Göğsümün derinliklerinde ısı açığa çıktı ve uzuvlarım boyunca yayıldı, pençelerin filizlendiği parmak uçlarımda toplandı.

Bakışlarımı Juniper'a çevirdim. Kendini askıdan kurtarmak için çabalıyordu ve benim öfkem daha da derinleşti. Daha da derine.

"İşin bu noktaya geleceğini biliyordum." Valkara daha önce olduğu gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Bundan sonra ne olacağını görene kadar bekleyin," diye ekledi.

Gözümü korkutmasına izin mi vereyim? Hayır. Bu kadar gevezelik yeter. Pençelerimi savurdum. Bir ceylan zarafetiyle geriye yaslandı, omurgasını kamburlaştırdı, temastan kaçınarak sadece havayı kesmemi sağladı.

Cübbesindeki bir parça tüyü fırçaladı. "Tüm sahip olduğun bu mu? Açıkçası daha iyisini beklerdim."

İntikam almalıydım! Kim olduğunu, neye benzediğini, benim onunla tanışmayı umduğum kadar onun da benimle tanışmayı umup ummadığını merak ederek yaşadığım tüm ıstırabı, dikişlerinden ayrılana kadar vücuduna dökmeliydim. Evet! Evet!

Küçük, mantıklı bir düşünce beni sabit tuttu. Beni bilerek mi kışkırttı, kendimi bir vahşetin içinde kaybedeceğimi mi umuyordu?

Ben de kendi alayımı kusmakla yetindim. "Hayatımın ilk bölümünde senin kaybının yasını tutmuş olabilirim ama kalan süre boyunca kaybını kutlayacağım." Bu kötü kadın sevdiklerime bir daha asla zarar veremeyecekti.

"Kazanabileceğinizi düşünüyorsunuz çünkü henüz duvardaki yazıyı okumadınız. Flaş haber. Bu yazı kıyamet demek. Beni yenemezsin Clover." Gülümsemesi genişleyen Valkara mırıldandı, "Annenin ilk şaplaklarını atma zamanı geldi."

Gözlerimi kırptım ve birden hançerim onun elindeydi, benim değil. Şokun oluşması için bir şans yoktu. Bıçağı karnıma sapladı. Acı beni yaktı ve görüşümde yıldızlar parladı. Homurdanarak kamburlaştım. Sıvı boğazıma hücum etti ve ağzımdan kıpkırmızı bir sıvı döküldü. Bıçaklanmaktan gerçekten yorulmaya başlamıştım.

Ardıç çılgılık attı ve Viktor kükredi, görüşüm daraldıkça sesler dar bir tünelde ilerliyor gibi görünüyordu. Baş döndürücü bir karanlık kapladı...

"Aşk!" Viktor hırladı.

"Clover," diye hıçkırdı ikizim.

Karanlık geri çekildi ya da ben onun yolundan çekildim, onların sesleri beni ışığa götüren bir can simidi oldu. Nefes al. Nefes ver. Güzel, bu iyiydi. Başımın dönmesi durdu.

Değerlendirdim. Valkara merakla beni izliyordu. Krallar arasındaki savaş azalmamıştı. Tüm alanı kullanıyorlar, Valkara ve benim etrafımda tur atıyorlar, bazen Bodi ve rakiplerine çarpıyorlardı.

önemli ölçüde azalmıştı. Juniper bir bacağını prangalarından kurtarmış ve kalan uzuvlarını serbest bırakmak için mücadele etmişti.

"Lena'yı sen öldürdün," diye kükredi Deco vahşi krala. "Acımı anlayacaksın!"

"Yalanlarına inandığın için onu öldürdün," diye tükürdü Viktor.

Dişlerimi sıkarak doğruldum ve kanlı bıçağı karnımdan çıkardım. Doğaüstü şifa için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "Bunun da bedelini ödeyeceksin," dedim anneme.

"Yüzyıllardır ilkellerle mücadele ediyorum," dedi çok rahat bir şekilde. "Savaşta yeni değilim. Sizin de hissedebileceğiniz gibi."

Doğru, o bıçak darbesi sanki binlerce Labrador yavrusu jilet gibi keskin dişlerini içimde denemiş gibi acıtmıştı ama neyse ki yaram birkaç saniye içinde iyileşti. "Belki seni öldürmeyeceğim. Belki de seni kilit altında tutarım, böylece ilkellerin sadakatini kazanmamı izleyebilirsin. Onları zincire vurmak zorunda kaldın ama kurtarıcıları olan bana tapacaklar."

Kaşlarını çatarak bana doğru hamle yaptı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu taklit edip yaralanmaktan kaçınamazdım. Benim gibi onun da kalın siyah pençeleri vardı ve uçları yanağımı sıyırdı.

Derim yarıldı ve kan damladı, iğneler patladı. Öfkem daha da alevlendi. "Canını iyi yak, Clove!" Juniper seslendi.

Valkara'nın gülümsemesi geri döndü ve genişledi. "Teslim olmak için son şansın."

O konuşurken göz ucuyla Viktor ve Deco'yu takip ettim. Birbirlerine acımadan vuruyor, elleriyle organlarını parçalıyorlardı. İkisi de kalp ampütasyonunu başaramamıştı ama denemedikleri için değil. Aralarındaki aşk ölmüştü.

Juniper diğer bacağını serbest bıraktı.

Annem teslim olmamı istedi. "Hayır, teşekkürler," diye tersledim.

Valkara dramatik bir iç çekiş yaptı. "Pekâlâ. Sana birazcık merhamet gösterip kardeşine veda etmene izin verirdim. Bunun yerine Viktor'un da tıpkı Deco gibi ani bir kayıp yaşamasına izin vereceğim. Sonuçlar o kadar saf olmayacak ama bir yolunu bulacağım. Her zaman bulurum."

Bir bulanıklıktan başka bir şey değildi, koluma yapıştı ve beni savaşçıların arasına fırlattı. Viktor pençelerini canavarın göğsüne savurduğu sırada Deco'ya çarptım.

O geri çekilince ben de yoldan çekildim. Bu hareket bize pahalıya mal oldu. Deco pençelerini Viktor'un boğazına geçirdi ve Valkara hızla yaklaştı. O da

Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve beni Juniper'e yaklaştırmış olan arbedeye geri atmak yerine duvara fırlattı.

Nefesim ciğerlerimi terk etti ama bu eksikliğin yaklaştığında ona dalmamı ve onu yere sermemi engellemesine izin vermedim. Birbirimizin üzerine yuvarlandık, acımadan vurduk ve engelledik. Öfkemin buz gibi soğuşundan başka bir şey hissetmeyene kadar adrenalinim yükselmişti. Hayır, hayır, bu öfke değil hiddetti ve o kadar sıcaktı ki beni üşüttü. Aklımı korudum ama yine de yaralanma üstüne yaralanma verdi. Gücüm tükenmeye başladı, yerini zayıflık aldı.

Dizlerim çökene kadar yavaşladım. Aşağı indim, oflayıp puflamaktan başka bir şey yapamıyordum. Vücudumu taradım ve dişlerimi gıcırdattım. Beni kalçamdan kalçama kadar kesip açmıştı. Her şey dışarı dökülmüştü ve bu manzara beni tiksindirmişti.

Juniper bir inkâr çığlığı attı. Viktor gırtlaktan bir kükreme çıkardı ve bana doğru yöneldi. Şekil değiştiren kral saldırmak için onun yoluna girdiğinde, çığına dönen kral soluk borusunu parçaladı. Bu onun kalbi olacaktı ama Deco son saniyede yeniden pozisyon aldı. Şekil değiştiren yere yığılırken kanlı kütleyi bırakan Viktor, bana doğru koşmaya devam etti.

Deco'nun iyileşmesi ne kadar sürer?

Yanımdaki Valkara sırtarak dirseğini geri çekti, pençelerini açtı. "Kazanacağımı söylemiştim."

Juniper'in bize doğru yaklaştığını gördüm ve gülümsedim. "Yanlış."

Kız kardeşim tiz bir savaş çığlığıyla annemize çarptı. İkisi de yere uçtu. Yere düşerken Valkara pençelerini ikizimin boğazına geçirdi, tıpkı Viktor'un Deco'nun boğazına geçirdiği gibi. Juniper'in acı çığlığı başladıktan bir saniye sonra kesildi.

"Hayır!" Zayıflığıma rağmen kendimi ikilinin üzerine attım, aynı anda Viktor da kendini bana doğru fırlattı. Elim, bana doğru uzanan kız kardeşimin eline yapıştı. Temas anında saf bir güç fişkırdı.

Yaralar saniyeler içinde iyileşti. Güç bana aktı. Hiçbir parçama dokunulmamıştı. Ama kontrol altına alınamayacak kadar çok şey vardı, gözeneklerimden çeşitli renklerle titreşen parlayan bir ışık fişkırıyordu. Yardımcı olduğu kadar canımı da yaktı ve en derinlerimden çığlık attım.

Aynı güç Juniper'a da çarpmış olmalı. O da benzer şekilde tepki verdi, boynundaki yırtık deri tekrar bir araya geldi. Işıklarımız birbirine yaklaştı ve kayıp iki yapboz parçasının nihayet birleşmesi gibi yerine oturdu. Bir top

Etrafımızda oluşan ışık ikimizin de ayaklarını yerden kesiyor ve dünyanın geri kalanını bulanıklaştırıyordu.

Kız kardeşimle birbirimizden birkaç santim uzakta, göz göze duruyorduk. Yanaklarına sağlık ve canlılık geri gelmişti. Kızıl ipuçları taşıyan koyu renk saç tutamları etrafında uçuşuyordu.

"Merhaba,"

dedi.

"Merhaba,"

diye cevap

verdim.

Belirsiz bir gülümsemeyi paylaştık. İkimiz de uzanıp birbirimize ellerimizi uzattığımızda küçük bir kahkaha attım. Parmaklarımızı birleştirdik.

"Şu anda neler olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye

sordu. "Bir iyiye, iki daha mı iyi?"

O da benim gibi küçük bir kahkaha attı ve onu mutlu görmek kalbime iyi geldi. Ama çok çabuk ayıldı.

Durumun ciddiyeti beni de ayılttı. "Seni tanımayı her şeyden çok istiyorum - müstakbel kocamı kurtarmak dışında. Aramızdaki şey her neyse onu azaltmama yardım et ki ben de savaşa geri dönebileyim." Şu anda dışarıda neler olduğunu kimse bilemezdi.

"Belki ayrılırsak?" diye önerdi.

Mükemmel bir fikirdi. Bunu yapmaktan nefret etsem de onu serbest bıraktım, sonra kolumu çırpıtım ve sanki havada yüzüyormuş gibi bacaklarımı tekmeledim. Gülünç görünüyor olmalıydım ama umurumda değildi. Aramızdaki mesafe açıldıkça taş zemine doğru süzüldük. Temelin üzerinde durduğumuzda, ışık kabarcığı tamamen kayboldu. Oda tekrar gözümün önüne geldi ve çenem neredeyse yerinden çıkacaktı. *Oh, Danua!*

Diğer herkes yere serilmişti, ya bilinçsizlerdi ya da -Hayır! Viktor'un yanına koştum ve iki parmağımı boynunun çukuruna bastırdım.

İçimi bir rahatlama kapladı. Yaşıyordu ve iyiydi.

Juniper, Bodi'yi kontrol etmek için yanına koşmadan önce Deco'ya bir göz attı. "Hâlâ yaşıyor," diye seslendi.

Herkesin uyanması ne kadar sürer? "Sevgili anneciğimizi ve şeytanını kafese koyalım." Henüz bilmediğim nedenlerden dolayı parmaklıkların arasından geçebilirler ama bağlarından kurtulmakta zorlanacaklardı.

Birlikte çalışarak hem Valkara'yı hem de Deco'yu bir hücreye sürükledik, ikisini de zincirledik ve bağlarını tavandan sarkan kancalara tutturduk.

İşimiz bittiğinde birbirimize baktık ve iyi bir iş çıkardığımız için sırtttık. Neredeyse kollarımı Juniper'e dolayacaktım ve bunu yapamadığım için nefret ediyordum. Bu ilişkimiz için ne anlama geliyordu?

Viktor'a döndüm ve yanağını okşadım. "Uyan, bebeğim. Kutlama zamanı. Senin ateş böceğin ve onun ikizi günü kurtardı." Yanıt gelmedi. Biraz daha kuvvetle okşadım. "Puding pop. Hadi bakalım. Uyan ve öp beni."

Yine cevap yok. Endişe derimi diken diken etti. "Viktor, ciddiylim.
."

Juniper kenarda durmuş, kollarını ortasına sarmış, olanları izliyordu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Bilmiyordum. Duvarların üzerinde hiçbir görüntü belirmedi, yani bu vargane kökünün neden olduğu bir uyku değildi. Ayrıca, başka kimse de uyanmamıştı.

"Viktor." Onu sarsacak kadar sert vurdum.

Hâlâ bir şey yok.

Boğazımda bir yumru oluştu. Herkese ne yapmıştık?

Valkara'nın sözleri zihnime fısıldadı. *Kazanabileceğini sanıyorsun çünkü duvardaki yazıyı henüz okumadın. Bu kıyamet demek.*

Ses tonunda bir şey vardı. O anın sıcaklığıyla gözden kaçırmıştım ama şimdi... Bakışlarım duvarlara kaydı. Kene izi olduğuna inandığım çizikler... harflere mi benziyorlardı?

Ayağa fırladım ve çalışmamı yoğunlaştırarak oraya koştum. Mesaj anlayışımı aştığında, dişlerimin arasından havayı emdim. Valkara taşın üzerine şu kelimeleri kazmıştı:

Herkesi uyandırmak için bir ikiz düşmeli.

İyilikten kaçınırsan, bu işi yaparsın.

CHAPTER
TWEKTY-9KE

Beyin Fırtınası Savaş Planları: Şüpheye Düşüğünüzde, Çıldırın

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

I kafamda bir çözüm bulmaya çalışarak saatlerce volta attım. Ardıç da benimkinin yanındaki patıkada ama hep ters yönde yürüyerek volta atıyordu. Valkara'nın şifreli mesajını tekrar tekrar gözden geçirdim.

Herkesi uyandırmak için bir ikiz düşmeli.

Belli ki Valkara, Viktor'u uyandırmak için Juniper'i kurban etmemi bekliyordu. Beni bir şekil değiştirene dönüştüreceği kesin olan bir hareket.

İyilikten kaçınırsan, bu işi yaparsın.

Bir şekil değiştiren olarak Viktor'a saldırırdım, tıpkı Deco'nun yaptığı gibi. Valkara gerçeği söylerse Viktor da değişirdi. Bir kötülük diğerine yol açacaktı.

Ama onu bu komada bırakamazdım.

Ama sevgili Juniper', diğer yarıma zarar veremezdim. Ama ölmeye hazır değildim.

Ama. Ama. Ama. Ama. Başka bir yolu olmalı.

"Biz ne yaptık ki?" Hâlâ derin uykuda olan etrafımızdakileri işaret ederek sordum. Üstümüzdeki balo müdavimleri bile uyuyor olmalıydı çünkü kimse bizim alanımızı işgal etmemişti. Henüz.

Juniper ellerini birbirine kenetledi. "Bilmiyorum ama her ne olduysa, kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum."

Evet, ben de. Güç, damarlarımda bir damla öfke olmadan çatırdıyordu. Bu beni huzursuz ediyordu. Tüm bunları nasıl kontrol altına alabilirdim ki? "Bu sadece

birlikte olduğumuz için mi?" Birbirimizin yanından geçtik.

"mesafe koyarak kaleden ayrılmalı mıyım?" diye sordu. "Hayır," diye hep bir ağızdan bağırdık.

İleri geri, ileri geri.

Ensesine masaj yaptı ve mahkûmlara bir bakış attı. "Herkesi uyandırmak istediğine emin misin? Valkara dümende olmadan dünya daha iyi bir yer olacak." Gözlerini ellerine dikti. "Ve sanırım Deco da."

"Viktor ve Bodi'nin uyanması anlamına geliyorsa, evet." Onlar olmadan gitmeyecektim. "İsteyerek olmadı, nasıl oldu bilmiyorum ama Viktor' aşık oldum. Bodi onun kardeşi ve bana karşı büyüyor."

"O... iyi birine benziyor," dedi yüzünü buruşturarak ve kralı mı yoksa prensi mi kastettiğini anlayamadım.

Hmm. Sanırım Jodipur takımına atladım. Buniper? Jundi?

Odaklan! İleri geri, ileri geri.

Bakışlarım tekrar tekrar Viktor'a takıldı ve içim burkuldu. Ya bir daha hiç konuşmasaydık? Ya bana son kez sarılmış olsaydı? "Valkara'nın doğruyu söylediğine inanıyor musun? Viktor beni bugün öldürmezse bir gün yer değiştirip herkesi öldüreceğime?"

"Hayatta olmaz! Kötü adama asla güvenme."

"Ben de öyle dedim!" Yine de her düşünceme dehşet bulaştı ve hayal kırıklığıyla ofladım. "Belki manzara değişikliği bir cevabı tetikler."

Yeraltı mezarlarında gezinmekten ne kadar nefret etsem de, uyuyan ilkellerle dolu devasa odaya taşındık. Volta attık. Juniper kadimlerin hayati organlarını kontrol ederken ben volta attım. Onlar da uyuyordu.

"Onlarla ne yapacağız?" Gargoyle'un kanadındaki bir kesiği incelerken sordum. Onlara bu kadar yakın olmak bana bir şeyler yapıyordu. İçimi heyecanlandırıyor, sinir uçlarımın vızıldamasına neden oluyordu.

Alt dudağını ısırды. "Bilmiyorum ama birlikte kalamazlar. Aralarındaki enerjinin çatırdadığını hissedebiliyorum ve bu hiç hoş değil."

Evet, ama bu başka bir günün endişesiydi. Göğüs kafesimi ovuşturdum. Bunu nasıl düzelttik?

İleri geri, ileri geri. Dakikalar bulanıklaşıp saatlere dönüştü.

Hmm. İçimdeki çekiştirme hissi büyüdü ve beni bir kez daha zindana çalıştı. Viktor'a mı?

"Ayrılmayacağız ama farklı odalarda kalalım, bakalım ne olacak?" diye önerdim, o da başıyla onayladı. Ona doğru koştum. Hala uyuyordu. Başladım

onun yanında volta atıyor. Bir ileri bir geri.

Tamam. Gücün uğultusu kafamı boşaltacak kadar azaldı. Bir keresinde bana bir berserker'in hayatındaki en büyük gücün ateşböceğine duyduğu aşk olduğunu söylememiş miydi? Bu durumda, benim ona olan aşkım. Aslında, birbirimize olan aşkımız.

Gözlerim açıldı. Bu! Cevap buydu. Yanına çöktüm ve ona olan sevgimin köpürdüğü içime odaklandım. Sonsuz bir neşe, huzur ve memnuniyet kuyusu. Ve evet, daha fazla güç. Çok fazla güç. Sanki bir nehirmişim gibi varlığımdan Viktor'a doğru aktı. Onun sevgisi de ondan bana akıyordu. Ya da akmaya çalıştı. Birleşme noktasında bir tür engel vardı. Bir korku. Valkara'nın sözlerinin biriktirdiği, birimizin diğerine zarar vereceği korkusu.

Dişlerimi sıktım. Bu işe yaramayacaktı. Sevgi dalgalarına binerek, korkuya tekrar tekrar çarptım ve onu gerçeğe vurdum. Ona zarar vermeyecektim. O da bana zarar vermeyecekti. Planlamamız gereken bir düşün vardı.

Blok aşındı, küçüldü. Ta ki...

Viktor kükredi, sesi yeraltı mezarlarında yankılandı. Kalbim güm güm atarken, onun ayağa fırlayışını hayret ve şaşkınlıkla izledim. Valkara, Bodi, Deco ve muhafızlar yerde baygın bir şekilde yatıyorlardı.

Bir iniltiyle kollarına atladım. Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzüldü ve ağzımdan kelimeler döküldü. "Sana yaptıklarım için çok üzgünüm, seni çok seviyorum ve eğer bir daha ölümle burun buruna gelersen çok kötü bir şey yapacağım. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyorum ve-"

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurarak beni susturdu. "Gücün ruhlarımızı delip geçti ve bizi kendine bağladı. Şimdi bile kendi gücünü beslemek için bizim gücümüzü tüketiyorsun."

Ben mi? Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum." "Evet.

Ben de," dedi Juniper, bize yaklaşıyor.

Başını eğerek kız kardeşimi selamladıktan sonra bize şöyle dedi: "Tahminimce birbirinizden beslenmeniz gerekiyordu. Ancak bağlantınız çok geç ve aniden gerçekleştiği için, ürettiğiniz güç ikinizin de kontrol edemeyeceği kadar yoğun, bu yüzden başka kaynaklara ulaştı."

Tamam, evet, bu biraz mantıklı geldi. Ama... "Seni hâlâ tüketiyorsak nasıl uyanık kalabiliyorsun? Aşk gerçekten yeterli mi?"

Bana bir bakış attı, *tatlım lütfen*. "Ben de senin hayranlığına, sevgine ve sadakatine sahibim."

"Sanırım seni Kar Beyazı yaptım," dedim. "Seni müthiş gücümle öptüm ve laneti bozdum."

Juniper kahkahasını parmaklarıyla örttü. "Daha çok onu Uyuyan Güzel yapmışsın gibi. Malefiz tüm krallığı uyuttu."

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Viktor, "ama seni mutlu edecekse kabul ederim."

Muhtemelen yakında dünya çapında meşhur olacak bir kıs kıs gülerək kollarımı tekrar ona doladım. "Seni seviyorum. Ve evet, seninle evleneceğim ve işaretini kabul edeceğim. Ben de seni işaretleyeceğim, seninle bir aile kuracağım, senin dünyana taşınacağım, senin yaşayacağım, senin yanında halkımızı yöneteceğim, ilkelere yardım edeceğim, kız kardeşime eş bulacağım ve bir evcil hayvan kaplıcası daha inşa edeceğim."

Gözlerinden zevk akıyordu. "Ve bütün yemeğimi ye," diye alay etti.

"Evet, bebeğim. Ve bütün yemeklerini ye. Bu o kadar açık ki belirtmeye gerek duymadım."

Beni öptü ve sırtıttı. "Sen de keman çalacaksın. Muhtemelen her gece."

"Ve ödeme olarak bana masaj yapacaksın." Nabzım hızlanırken, işler kontrolden çıkmadan önce göreve odaklanmaya karar verdim. "Deco ve Valkara'yı öldürüp asla uyanmamalarını sağlayalım mı?"

Juniper'in gözleri sanki iğrenç bir şey önermişim gibi irileşti. "Ölüm çok... kalıcı. Valkara'dan kurtulursun tabii ama..."

Hmm. Burada neler oluyordu? Aslında onu esir alan kişiden hoşlanmıyordu, değil mi?

"Onlarla bağınız koparsa ikinize ne olacağını bilmiyorum," dedi Viktor. "Bu yüzden Deco'nun telsizlerinden birini bulup ordumun komutanlarından Tabor'la bağlantı kuracağım. O ve birliği bize katılacak ve tutsaklarla ilkelleri bizimle birlikte eve taşımaya yardım edecek." Konuşurken eğildi ve kardeşini omzuna aldı. "Deco ve Valkara zindana kapatıldıktan sonra evleneceğiz."

"Zindanımız," diye yineledim. "Kulağa hoş geliyor. Bir peri masalının hayata geçmiş hali gibi."

"Bir düğün hediyesi olarak sana bu diyarı sunuyorum." Kollarını açarak tüm boyutu işaret etti. "Bir şey değil."

"Ha! Bu benim *sana* düğün hediye, koca oğlan," diye karşılık verdim. "Juniper'ın yardımıyla adil bir şekilde kazandım. Juni, krallığımızı kocamla paylaşmam senin için sorun olur mu?"

"Sizler çok tuhafsiniz," dedi nefesinin altından. "Ama burası sizin, benim onayım. Gözüm ormanda bir kulübede, sonsuza dek bekar olan gıdaklayan bir cadı hakkındaki efsanelere ilham verebileceğim."

Bir kız öğrenci gibi kıkırdadım. "İşte hayat budur."

Viktor'un bakışları benimkilerle buluştu ve şefkatle gülümsedi. "Tüm bu yüzyıllar boyunca aklımda sadece bu amaç vardı. Bulmak. Yok etmek. Mutlu olmak."

Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Ve?"

"Ve seni buldum. Anlamı değişti. Yolumuzdaki tüm engelleri yok etmek ve mutluluğa doğru ilerlemek üzereyiz."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Evet. Birlikte mutluyuz."

BİRKAÇ GÜN İÇİNDE Komutan Tabor iki yüz kişilik bir orduyla geldi. Tüm uyuyanları toplayıp arabalara yerleştirdiler, Bodi ve ilkeller hariç hepsi zincirlerle bağlıydı. Şekil değiştirenlerin yanı sıra Deco ve Valkara da kapana kısılmıştı. Hepsi kraliyet zindanının sakinleri olacaktı. İlkeller halklarına geri gönderilecekti ve Bodi... bir yolunu bulacaktık.

Juniper ve ben trafiği yönlendirerek süreci denetledik. Traversleri boşaltmaya devam ettik. Bunu hissedebiliyordum. Bir gün, birbirimize zarar vermeden durmanın bir yolunu bulacaktık. O zamana kadar, yeni keşfettiğimiz gücümüzü İyi Takım için kullanacaktık.

Yeni bir üyesi vardı. Tabor çok yakışıklı bir adamdı ve ondan hemen hoşlandım.

Juniper'in ateşli silahını artık bir zorunluluk olarak görerek eşleştirme arzum yeniden alevlendi. Aklını Deco'dan uzaklaştıracak herhangi bir şey! Onu iki kez Deco'nun uyuyan formuna bakarken yakaladım. Ama şu ana kadar elimde sadece iki aday vardı. Bodi ve şimdi de bu Tabor. Elbette buralarda birkaç aday daha vardı.

Tabor'dan bahsederken yaklaştı. "Taşlara yolculuk için herkes hazır Majesteleri."

Bana zaten kraliçeymişim gibi davranıyordu. "Mükemmel. Şekil değiştirenleri çıldırmış hallerine döndürmenin bir yolunu bulmaya niyetliyiz, bu yüzden onlara karşı daha dikkatli olalım."

Umut Tabor'un yüzünü aydınlattı. Onun da şekil değiştiren sevdikleri olmalı.

"Valkara ve Deco'nun etrafına sürekli muhafızlar yerleştirilmesini istiyorum," dedi Viktor bize katılarak. Kralın artık saçlarını yolup pençelerini savurarak vahşice davranmaması halkının gözünden kaçmamıştı.

Bunu yaptığım için göğsüm gururla kabarmış olabilir.

Adamlar uzaklaşırken yaklaşan yolculuk hakkında sohbet ettiler.

Juniper, "Viktor'un halkının gözünde yanlış bir şey yapamazsın," dedi.

"Yakında benim halkım olacak." Bu düşünce içimi sıcaklıkla doldurdu.

Viktor geri döndü ve kolunu belime dolayarak yanımda yerini aldı. "Gitme zamanı, aşkım."

Ordumuz ve elimizdeki tutsaklarla birlikte gezgin taşlara doğru sorunsuz bir yolculuk yaptık. Karşılaştığımız her şekil değiştiren uyuyordu. Oops. Boyuttaki herkesi bayıltmıştık.

Viktor'un sarayına vardığımızda, ilkelleri ve Bodi'yi rahat bir şekilde, şekil değiştirenleri ise zincirler ve hücreler içinde emniyete aldık. Valkara ve Deco için ek önlemler aldık.

Gelecekte Bodi'nin ateşböceğini bulacaktık ve onu uyandıracaktı. Bunu biliyordum. Belki Juniper? *Lütfen.*

Kız kardeşim Deco'nun hücresinin önünde durmuş, düşünceli bir şekilde içeriye bakıyordu.

Annemin evinin önünde durdum, Viktor arkamdaydı, kollarını bana dolamış, beni kendine yakın tutuyordu.

"Hayatım boyunca annemi tanımak istedim," dedim. "Şimdi, burada. Kesinlikle en kötüsü."

"O korkunç biri, ja, ama sen değilsin." Başımın tepesini öptü. "İtiraf etmeliyim ki Malachi'nin seni kaçırmasına sevindim."

Döndüm ve yanaklarını avuçladım. "Evet, ben de."

Juniper, "Ben üçüm," diyerek bize katıldı. "Sarayda bir tura ne dersiniz?"

Viktor ergen bir çocuğun heyecanı ile bize etrafı gezdirdi ve yeni evimin Deco'nunki kadar ürkütücü olduğunu fark ettiğimde şaşırmadım. Burası sadece bir kale değildi; ölümsüzlüğün ve vahşi bir çılgının sonsuz kan tutkusunun ölmediği eski bir deliliğin anıtıydı.

"Sadece hayatım boyunca hayalini kurduğum türden bir ev," diye nefes aldım. "Yapmak istediğiniz her türlü değişiklik kralınızla müzakere edilmelidir."

Viktor sevinçle anons etti.

Juniper dramatik bir sızlanmayla "Zavallı kulaklarım," diye bağırdı. Ona süitini gösterdiğimizde bize sırtıttı. "Sanırım dün yarın." "Öyle," diye onayladı Viktor, kalbimi heyecanlandırarak. Bu adam tamamen gitmişti. Benim için.

Juniper'ı bir süitte bıraktık ve koridorlarda el ele yürüdük. "Bana borçlu olduğun randevuya seni de götürmek istiyorum." Kulağımın memesini ısırarak için başını eğdi. "Peki. Bu gece benimle çıkar mısın Clover?"

Evet, tamamen gitmiş. "Evet Viktor, seninle bir randevuya çıkacağım." Bir piknik yemeği, mum ışığı ve köpük banyosu hayal ettim.

"Her şeyi planladım," dedi hevesle. "Balta fırlatmayla başlayacağız, sonra okçuluk pratiği, vahşi doğada hayatta kalma, birlikte bir barınak inşa etme ve diğer silah türlerini yapmaya devam edeceğiz."

Kıs kıs güldüm. "Senin romantizm anlayışın bu mu?"

İfadesine zevk ve şaşkınlığın garip bir karışımı sızdı. "Birincisi, bu şimdiye kadar duyduğum en büyümlü ses. İkincisi, birlikte bir sığınak inşa etmekten bahsetmişim, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Tasarımını senin yapacağını ve gömleksizken bir araya getireceğimi de söylemiş miydim?"

"Mmm. Evet. Bu ses hoşuma gidiyor." Başımı omzuna yasladım. "Üstsüz olmak senin için her zaman iyi bir görünümdür."

Göz kırptı. "Bu sadece başlangıç. Yemek yiyeceğiz tabii ki. Aşçı, tadına bakmanız için iki düzine yemek hazırladı. Başlangıç olarak. En sevdiklerinizi düşün resepsiyonumuzda servis edebiliriz. Ayrıca ahırda yeni yavru köpekler ve tavan arasında birinin Mozart'ın el yazısıyla notalar olduğunu söylediği bir kutu var."

Ona göz kırptım. Sonra tekrar göz kırptım. Elim göğsümde çırpındı. "Beni tanıyorsun, değil mi?"

Bana öyle güzel bir gülümseme fırlattı ki nefesim kesildi. "Bil ve sev."

Günün geri kalanını, yeni evim Turálvár Kastély'yi çevreleyen Macar kırsalının inişli çıkışlı tepelerinde gezinerek ve mükemmel noktayı arayarak geçirdik. Onu da bahçedeki gizli bir geçitte bulduk. Birbirimizi beslerken, düşün hakkında konuştuk.

"Dokuz kral yarın gelecek. Onlara ilkelleri o zaman anlatacağız." Gözleri cilalı zümrüt gibi parlayan Viktor uzandı ve parmak ucunu boğazımın hizasında gezdirdi. "Beklemeye karar vermişim."

Düğün gecemize kadar seni işaretlemek istiyordum ama fikrimi yine değiştirdim. Bunu şimdi yapmalıyım, etrafımız kraliyet ailesi tarafından sarılmadan önce." Boştaki eliyle bir pencereyi işaret etti. "Ay dolunay, dünya bunu yapmam için bana adeta yalvarıyor."

Kalbim çırpındı. "Pekâlâ. Evet."

Göz açıp kapayıncaya kadar beni ayağa kaldırdı ve sırtımı kayalık bir duvara dayadı. Sırttım ve o bana doğru eğilirken avuçlarımı göğsünde gezdirdim. "Unutma, ben de sana işaretimi vereceğim." Bunu istiyordum. Hem de çok. Çünkü ben de bir berserkerdim ve halkımız Viktor'un bana ait olduğu kadar benim de ona ait olduğumu bilmeliydi. Adamıma zarar verirsən bedelini ödersin: Savaş.

"Sen bunu yapana kadar tatmin olmayacağım." Beklenti ve sıcaklık benden yayıldı. Çok fazla sıcaklık. Bir hançeri kınından çıkarırken metalin deriye sürtünmesine hızlı, kesik kesik nefeslerimiz eşlik etti.

Kalbim küt küt atıyordu. "Kan ve biraz da acı olacağını biliyorum."

"Evet." Bıçağı bana uzattı ve elini uzattı, göz kapakları kapalıydı. "Ama senin için sakıncası olmadığından emin olacağım."

Avucunun ortasına bir kesik attığımda göğsüm sıkıştı, kan fişkırdı. Tek tepkisi yumuşak, gururlu bir gülümseme oldu. Bu gurur benim de içimde çiçek açtı.

Bıçağı aldıktan sonra avucumun ortasına aynı şekilde bir kesik attı. Kıpırmızıyı ilk gördüğünde silahı bıraktı ve parmaklarımızı birleştirerek yaralarımızı birbirine bastırdı. İçimden saf, seyreltilmemiş bir güç fişkırdı. Bağlantımızın nehrinde yüzerken bile hiç deneyimlemediğim bir enerji. Nefesim kesildi.

Viktor dudaklarıyla sesi yakaladı, ağzı benimkini tamamen kapladı. Saniyeler içinde kaybolmuştum. Ona, onun içinde, onun için kaybolmuştum. Bu güzel vahşi, bir partnerde aradığım her şeye sahipti. Güçlü. Dürüst. Cömert. Sadık. Kalbini bana emanet etmişti ve ben de onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Öpüşme hızını ve yoğunluğunu artırdı, ta ki birlikte nefes alıp verene, yoğurana ve gerilene kadar. Ama bu çılgınlığın sadece birkaç saniyesinde Viktor başını kaldırdı.

"Tören bitmiş olmalı," diye homurdandı. Sonra Macarca konuştu. "A világ véget ér, de a szeretet és a béke örökké tart."

Sözlerini yorumladım ve ona karşı eridim. *Dünya sona erecek ama sevgimiz ve barışımız* . "A világ véget ér, de a szeretet és a béke

örökké tart," diye tekrarlardım, son heceleri geveleyerek. Birdenbire en lezzetli sarhoşluk üzerime çöktü ve beni en yüce unutkanlığa doğru çekti.

CHAPTER TWEKTY-TWO

Düğün Çanları ve Savaş Çığlıkları: Pasta ve Savaş Karıştığında

-BERSERKERİNİZİ NASIL EĞİTİRSİNİZ
Elizabeth "Elle" Darcy-Bruce tarafından

I Ertesi sabah uyandığımda Viktor'un kollarına sarılmayı bekliyordum. Süitimizin yerden tavana kadar uzanan pencerelerini kaplayan dantelli perdelerin arasından güneş ışığı içeri süzülüyordu ama Viktor yakınlarda bir yerde değildi.

Hayal kırıklığına uğradım. En azından onun sözlerini kendime yakın tutabilirdim.

Dünya sona erecek ama bizim sevgimiz ve barışımız devam edecek.

Yarın resmen bugün olmuştu! Nişanlım düğünümüz için son detayları gözden geçiriyor olmalı.

Yastığının üzerinde bir not bekliyordu. Sırtarak aldım ve okudum.

Kız kardeşinin tadını çıkarman için sana zaman vereceğim. Törenden sonra haftalarca yatağımızdan çık.

Ne tatlı bir adam. Ve seksi!

Heyecanımı zorlukla bastırarak kız kardeşimin odasına koştum. Uyuyordu ama onu sarsarak uyandırdım. "Bugün evleniyorum! Kalk, kalk, kalk!"

Gözlerini açtığında inledi. "Sen her zaman Bayan Günişığı mısın? Bir galon kahve getireyim yoksa benden şikâyetten başka bir şey beklemeyin."

Burnumu kırıttırdım. Anlaşamadığımız tek konu. "Tamam. Motor yağını al. Ama bana bir kifli getir. Biraz da bisküvi ve sos. Ayrıca rantotta, szalonna, bir çeşit tatlı hamur işi ve kefir ekleyin." Dipsiz midemin her zamankinden daha fazla talebi vardı.

"Evet, evet, evet," diye mırıldanarak ayağa kalktı. Sabahları tam bir huysuz oluyordu ve nedense bu yönüne bayılıyordum. "Bu arada, Viktor'un enerjisinin vücudundan yayıldığını kesinlikle hissedebiliyorum ve bu vahşi olduğu kadar ürkütücü de. Eğer bir gün işaretlenmezsem isyan edeceğim."

O çıkarken kıkırdadım, evet kıkırdadım. Yerimde duramıyordum, duş almak için özel banyoma döndüm. Geçen her dakika heyecanım daha da artıyordu. Kuruduktan ve bornozumu giydikten sonra Juniper'in odasına döndüm. Kısa süre sonra elinde yiyeceklerle geldi. Yedik, içtik ve güldük, sonra da büyük günüm için hazırlandık.

Juniper makyajımı yaptı ve saçlarımı kıvırdı, ardından gelinliğimi giymeme yardım etti. O kadar zarif bir başyapıtı ki, bir terzinin ölçü almadan bir gecede yarattığına inanamadım. İnce altın tonlarındaki işlemeler, vücuda oturan bir korsajı süslüyordu. Tam boy etek yere kadar uzanıyordu, treni tam bir metre uzunluğundaydı ve o da altın tonlarına sahipti.

Bana bakarken gözleri doldu. "Sen dünyadaki en güzel, en harika kadınsın ve şu anda hayatımda olduğun için çok mutluyum."

Benim de gözlerim dolmadan ve yüzümdeki macun mahvolmadan önce ona sıkıca sarıldım. "Ben de çok sevindim."

Sanki hayatım boyunca bu anı beklemişim gibi hissettim. Hiç böyle bir memnuniyet yaşamamıştım. Böyle bir tatmin. Hayatımın aşkını kazanmış, ikizimle bir ilişki kurmuş ve annemiz olan düşmanı yenmişim. Normalde böyle zamanlarda bir kıza annesi yardım ederdi.

Omuzlarım çöktü.

Juniper sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi uzanıp bana sarıldı. "Valkara bizim için hiçbir şey."

Evet, bugün geçmişî geçmişte bırakıp geleceğime yürüdüğüm bir gündü. Ve Valkara kesinlikle geçmişimdeydi. Ama onun kıyamet hayalini gördüğümü bilmesini istedim. Beni manipüle etmek için uydurulmuş bir yalan. "Hadi onu görmeye gidelim, son bir kez."

Eğer herhangi bir personel ve konuk, tam kıyafetli bir gelinin Turálvár Kastély'nin zindanına doğru merdivenlerden inmesini tuhaf bulduysa da kimse tek kelime etmedi.

Juniper kıkırdadı. "Sana söylemiştim. Turul Krallığı'nın gözünde yanlış bir şey yapamazsın. Eğer her günü Broadway müzikal günü ilan edersen, insanlar nasıl koreografi yapılacağını öğrenir, garanti."

Hareketlerimizle tetiklenen ışıklar zindana giden koridoru aydınlatıyordu. Kameralar her hareketimizi takip ediyordu. Havada ağır bir önsezi vardı. Deco'nun kalesinde demir parmaklıklar ardında geçirdiğim zamanı düşününce, saniyeler içinde iliklerime kadar ürperdim.

Yüzleri asık iki silahlı muhafız, birbirlerine oh-hayır bakışları attıktan sonra isteksizce kenara çekildi. Bu da ne böyle?

Adımlarımızı hızlandırdık. Onları geçip diğer tarafa girdiğimizde bizi beklenmedik bir hareketlilik karşıladı. Bir avuç asker sürekli hareket halinde koşuşturuyordu. Bir şey mi arıyorlardı? Bakışlarımı sola çevirdiğimde annemin hücreğini gördüğümde nefesim kesildi. Boştu.

"Açıkla," dedim birinden. Herkese.

Komutan Tabor bir dizi parmaklığı inceleyen savaşçıların arasından çıktı, yakışıklı yüz hatları boş bir maskeyle sabitlenmişti. "Bu sabah kaçtı."

Kanım dondu. "Viktor biliyor mu?"

"Biliyor."

Bekle. Biliyordu ve bana söylemedi mi? Hemen bilgi paylaşımı hakkında konuşmamız gerekecek.

Neredeydi o? Bunu nasıl yapmıştı?

"Deco hâlâ burada, değil mi?" Juniper eteğini topladı ve demir parmaklıklara doğru koştu. Yanına geldiğimde rahatlamış bir şekilde ofladı. Şekil değiştiren kral hâlâ karyolasında uyuyordu.

Bakışlarımı annemin bir zamanlar uyuduğu hafif buruşuk battaniyeye çevirdim, zincirler açık ve boş bir şekilde yerde duruyordu. "Neden kimse bana söylemedi?" diye sordum.

"Kimse özel gününüzü mahvetmek istemedi," dedi Tabor. "Ancak size yalan söylememiz ya da istediğiniz şeyi vermeyi reddetmemiz de yasak."

En azından bu da bir şeydi.

Komutan girişe doğru eliyle işaret etti. "Gelin. Size seyahat taşlarına kadar eşlik edeceğim. Vakit geldi."

Boş hücreyi işaret ettim. "Erteleyip bir şeyler yapmamız gerekmez mi?"

Başını salladı, bakışlarıyla bana yalvardı. "Halkın bu törene ihtiyacı var. Sizi kraliçemiz olarak kabul edeceğimiz için heyecanlıyız. Vatandaşlar yüzyıllardır bunun hayalini kuruyor. Bunu onlardan almayın."

Pekâlâ. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve Juniper yanımda olacak şekilde öne çıktım. Tabor'u sorularla hakkında

Bizi zindandan çıkarıp kalenin içinden geçirerek yuvarlak araba yoluna götürdü ve burada büyük bir cam arabanın önünde durdu.

"Ciddi misin?" Juniper kıkırdadı. "Benim kız kardeşim Sindirella."

Tabor, "Yeminlerinize yalnızca kız kardeşiniz ve On'un üyeleri tanıklık edecek," diye açıkladı. "Bu sayede yeni tebaanız, seyahat taşlarına doğru ilerlerken sizi şıklığınız içinde görebilecek."

Aracın içine, sırtan kız kardeşimin yanına yerleştikimde güneş beni yıkadı. Komutan bir ata bindi. Arabayı çeken güzellerden birine değil, siyah beyaz bir aygıra. Harekete geçtik ve o solumuzda kaldı.

Tahmin ettiği gibi, binlerce insan biz geçerken el sallamak ve çiçek yaprakları atmak için arnavut kaldırımına yola dizildi.

Juniper neredeyse minderli koltuğunda zıplayarak eğlenceye katıldı. "Görmeye geldikleri kişi sensin. Onlara bir gösteri sun."

Komutan Tabor'un sözleri . *Kraliçemiz olmanızdan dolayı heyecanlıyız.* Pekâlâ. Bu mutlu günümde bana iyi dileklerini ileten bu insanları aralarına almaktan heyecan duyarak el sallayıp gülümseyerek kendimi yeni görevime adadım.

"Tüm kraliyet düğünleri gezici taşlarda mı gerçekleşir?" Juniper sordu.

Onu evlat edinen ebeveynleri, annemin yaptığı gibi masallarda doğru bilgileri bile açıklama yapmadılar mı? "Her ev farklıdır, ancak tüm kraliyet mensupları bir akrasının ateşböceğiyle tanışmalı ve bu ateşböceği kraliyet mensubunun canavarını sakınlaştirebileceğini kanıtlamalıdır. Tek şart, her buluşmanın tarafsız bir bölgede gerçekleşmesi. Dolayısıyla, seyahat taşları."

Yüz hatları şaşkınlıkla buruştu. "Viktor'un ateşböceği olduğunu nasıl kanıtlayacaksın?"

Bunu bilmiyordum. Tabor'a baktım.

Atın üzerindeki tüneğinden bize şunları söyledi: "İki kraliyet mensubu hariç hepsi kapılarının önünde durur ve duygularını bastırmak için gelu kökü tüketir. Damat ve kraliyet ailesinin en iyisi onun öfkesini uyandırabiliyor. Öfke ikisi arasında kıvılcımlanır ve ardından kavga çıkar. Damat öfkeden çılgına dönmezse, evlilik kabul edilir. Ama burada olan bu değil. Viktor bir orijinal. Onun seçimi çoktan kabul edildi. Kraliyet ailesi sadece birleşmeye şahitlik ediyor."

Omurgam dikleşti ve kraliçe gibi bir hava yansıttığımı biliyordum. "Benim için sorun değil." Annem serbestken, erkeğimin savaşa hazır olmasını istiyordum, iyileşme modunda değil.

Barikat kapılarından geçtik ve atlar hızlandı.
Juniper ve ben araziye sis çökene kadar sohbet ettik. Çok yaklaşmıştık.

Durduğumuz anda gerginlik beni ele geçirdi. Vakit gelmişti!

Komutan hem benim hem de Juniper'in arabadan inmesine yardım etti ve üçümüz büyük siyah taşlardan oluşan bir çembere doğru yöneldik. Deco'nun dünyasına girmek için kullandığımız taşlar değildi, ama daha büyük ve daha tehditkârdı.

Tabor eşikte durdu ve konuşmadan bize ilerlememizi işaret etti.

Ben de konuşmadım, o an beklentiyle doluydu. Juniper'la kol kola ileriye doğru yürüdüm. Sis dağıldı ve taş kapı aralıklarında duran sekiz erkek ve iki kadın ortaya çıktı. Gerçi kadınlardan biri siyah saçlı, mavi gözlü, İskoç eteği giymiş seksi biriyle aynı yerde duruyordu.

Malachi aralarında durduğuna göre bunlar diğer kraliyet mensupları olmalıydı. Ama vay canına, daha önce hiç bu kadar vahşi bir grup insan görmemiştim. Saldırganlık gözeneklerinden sızıyordu. Özellikle de tek başına duran kadından. Burun deliklerinden bir duman teli kıvrılıyordu. Arkasında közler titriyor, her biri bir an için kanatların dış hatlarını gösteriyordu.

Malachi'ye odaklandığımda öfke ve minnettarlığın garip bir karışımı alevlendi.

Beni bu yolculuğa başlatan oydu. Ama Viktor neredeydi?

Juniper ve ben Griffinlerin Kralı'na doğru yürüdük, onun tüm ihtişamından ve Hollywood cazibesinden çoktan rahatsız olmuştuk.

"Merhaba hanımlar," dedi pişmanlık duymayan bir sırıtışla. Juniper parmağıyla onu işaret etti. "Sana çok şey borçluyum." Ona ters ters baktım. "Evet! Ne dediyse o."

"Katılıyorum," dedi, son derece rahat bir şekilde. "İkiniz de bana borçlusunuz. Sizi birbirinizle ve ateşli silahlarınızla ben tanıştırdım."

Ellerim yumruk oldu. "Juniper henüz ateşli silahıyla tanışmadı herhalde." *Deco olma. Deco'dan başkası olma!* "Ama masumu oynama. Viktor'u şeytana çevirmem için bana talimat verdin, ilkel formuna kilitlenmek için beni öldürmesi gerektiğini biliyordun."

Malachi masum bir tavırla kollarını kaldırdı ve *"Ben kimim?" diye sordu.*

"Son filminden beri gördüğüm en kötü oyunculuk bu," diye çıkıştım.

"Ah," dedi, yine de alınmamıştı. "Valkara'yı biliyordum İlkellere karşı korkunç bir komplo kurdu. Griffin Hanesi'nden bir kadının onun içini göreceğini ve hepimiz için üstesinden geleceğini de biliyordum. Rolümü oynadım. Eklemeliyim ki ustalıkla. Sen de bana inandın."

"Hımm." Belki doğruyu söylemişti, belki de söylememişi. Ama bunu görmezden geldim çünkü bu hayatımın en mutlu (şu ana kadar) ve aslında beni

beni ateş topuma.

Bay Kilt'in yanındaki güzel kadın konuşmak için izin istercesine elini kaldırdı. Uzun kahverengi saçları zarif bir omzun üzerinden dökülüyordu. "Ben Elle," diye açıkladı Amerikan aksanıyla. "Bu adamın karısıyım." Başparmağını Bay Kilt'e doğru kaldırdı. "Berserker'ların harika dünyasına resmen hoş geldiniz demek istiyorum."

"Ben Clover."

"Ben Juniper."

"Balayından sonra çay ve kurabiye yapalım," dedim. "Ve krep. Ve sosis köftesi." Viktor neredeydi şimdi?" Benjamin gibi fikrini değiştirmiş olmasına imkân yoktu.

"Buradayım," diye seslendi tanıdık sesi, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi, açık olan tek taş kapıdan adımını atarken. "Anneni yeniden yakalayıp sana hediye etmek istiyordum. Ne yazık ki."

Onu görünce dizlerimin bağı çözüldü. Bir zamanlar sivri uçlarıyla dikkat çeken beyaz saçları, şimdi parmaklarımı dokunmaya davet eden yumuşak dalgalar halinde sarkıyordu.

Bir zamanlar vahşi olan gözleri beni yuttu, elbisemi içine çekti ve yırtıcı bir hayvana dönüştü. Bana ikinci kez baktı, yavaşça, tadını çıkararak. Öfkeyle donmuş bir yüz ifadesi gülümsedi ve tüylerimi diken diken etti.

İkizimin yanağını öptüm ve ona doğru koştum. Beni güçlü ve sabit kollarıyla yakaladı ve ciğerlerimdeki havayı öptü.

Malachi kuru bir ses tonuyla, "O halde onu kendi oğlunuz olarak kabul edeceksiniz," diye ekledi.

Viktor bir hırıltıyla yüzünü benimkinden ayırdı. Beklediğim gibi araya girmeye cüret ettiği için diğer krala ters ters bakmadı ama bana baktı. "Eee? Öyle mi?"

"Evet, seni kendi evladım olarak kabul ediyorum," diye seslendim herkese gülerek. "Ve eğer siz ya da herhangi biri Viktor Endris'i bir daha tehdit ederse, sizi süper kötü adam tarzında yok edeceğim."

Juniper çenesini kaldırarak, "İkimiz de yapacağız," dedi. Parmaklarını sallamadan önce parmak eklemlerini kırdı. "Bu küçük bebekler zarar verebilir."

Griffin kralı masum bir jestle ellerini kaldırdı.

"Clover'ı benim olarak kabul ediyorum ve dünyanın en kötü kayınvalidesinin sorumluluğunu alıyorum," diye açıkladı Viktor, hâlâ bana bakıyordu. Bana bir sırtış fırlattı. "Ve şimdi, Turul Hanesi Kralı'nın emriyle evlendik."

Buna şahit olduk. Herkes evine gitsin." Beni kollarının arasına aldı. Başka bir şey söylemeden beni kalabalıktan uzaklaştırdı.

Ona sııttım. "Sonsuza dek mutlu yaşayacağız, değil mi?"

"Aşkım, daha azıyla yetinmeyeceğim. Ama önce sana çok *mutlu* sonlar yaşatacağım." Bana göz kırptı ve omuzlarını kaldırarak yatak odamıza girdi.

Ateşten Gelin-Öfkenin Kralları
Serisinin 3. Kitabı Çok Yakında

DAHA FAZLA \$DOUT GEKA AKD JILL

Gena ve Jill ile özel içerikler paylaştıkları [Patreon](https://patreon.com/genaandjill)'larında takılabilirsiniz.

<http://patreon.com/genaandjill>

Öfkenin Kralları Serisindeki Kitaplar

[Yanlış Gelin](#)

[Çalınan Gelin](#)

Ateş Gelin-Yakında Geliyor

Jane Ladling Serisindeki Kitaplar

[Mezar Taşı Romanı](#)

[Çevrilmedik Taşı Kalmadı](#)

[Taşı Mezar Mezar Oyunu](#)

[Noel'in On İki Mezarı](#)

[Conrad: Mezar Bekçisine Aşık Olmak](#)

[Mezar Savaşları](#)

[Mezar Yeni Dünya](#)

Kurgu Yazma Serisindeki Kitaplar:

[Hepsi Çoktan Yazıldı](#)

[Hepsi Zaten Çalışma Kitabı Yaz](#)

[The Write Life](#)

[Şimdi Yaz! Şimdiden Yaz Günlüğü](#)

SDOUT GEKA 6HOWALTER

Gena Showalter, paranormal, çağdaş, fantastik ve genç yetişkin romantizmi alanlarında birçok serinin New York Times ve USA TODAY çoksatan yazarıdır. Ayrıca romantik romanlar da yazmıştır ve Jill Monroe ile birlikte Jane Ladling Mystery serisini yazmaktadır.

Gena, kurtarılan köpek ve kedilerden oluşan hayvanat bahçesi ve yakında çıkacak tüm kitapları hakkında daha fazla bilgiyi genashowalter.com adresinden edinebilirsiniz

\$L3O QY GEKA 6HOWALTER

Onun Gibi Canavar Yok

: [Büyük ve Korkunç](#)

Arden Kitabı

: [Yarının Krallığı](#)

Gena'nın Yayınlarının Tam Listesi:

GenaShowalter.com/books

\$DOUT JILL MOKROE

Jill Monroe, on beşten fazla roman ve novellanın uluslararası en çok satan yazarıdır. Kitapları tüm dünyada satılmaktadır ve The Wrong Bed: Naked Pursuit Lifetime Movie Network küçük ekrana uyarlanmıştır.

Yazmadığı zamanlarda kocasıyla birlikte Oklahoma'da yaşayan Jill, yaratıcılığını keşfetmekten, iki kızıyla mesajlaşmaktan ve kötü dikeceği eşyalar için kumaş toplamaktan hoşlanıyor.

Jill hakkında daha fazla bilgi için jillmonroe.com

\$L3O DY JILL MOKROE

Yeminli Seri:

[Sözler Yeminli](#)

[Bir Öpücükle](#)

[Yeminli Yeminli](#)

[Görev Koruyucu](#)

[Yeminli](#)

[Düşmanlar İçgüdü](#)

-

Yanlış Yatak Serisi

[Çıplak Heyecan](#)

[Çıplak Takip*](#)

*(Şimdi Lifetime Movie Network'ten bir film)

-

Resmen Hallmark'tan:

[Noel'in Kalbinde](#)

-

Baharatlı Romantizm:

[Eğlence ve Oyunlar](#)

[Kumdaki Hazine](#) (novella)

-

Jill'in Tüm Yayın Listesi:

<https://jillmonroe.com/allbooks/>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

